

El Sant Pare recorda les víctimes del terrorisme

En el quart aniversari dels atemptats de l'11 de setembre

Coincidint amb el quart aniversari dels atemptats de l'11 de setembre, Benet XVI va tenir un record per les víctimes de la violència terrorista al món. El Papa va expressar el seu desig que «Déu pugui inspirar els homes i dones de bona voluntat perquè renunciïn a l'odi i puguin construir un

món de justícia, solidaritat i pau».

El Sant Pare va aprofitar el record de l'11-S per tornar a fer una crida per la pau i va recordar que aquesta està relacionada amb els drets humans. En aquest sentit, va esmentar la cimera de les Nacions Unides a Nova York, que ha

aplegat els caps d'Estat i de Govern per tractar importants temes relacionats amb la pau mundial, el respecte dels drets humans, la promoció del desenvolupament i el reforçament de l'Organització de les Nacions Unides.

Pàg. 7

Dos nous diaques a Tarragona

L'11 de setembre passat van ser ordenats com a diaques a l'església parroquial de Mont-roig de Camp els joves tarraconins Simó Gras i Lluís Simón. Prop de setanta capellans, presidits per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i més d'un miler de fidels es van aplegar a l'anomenada «catedral del Baix Camp» per donar la benvinguda als nous ministres de l'altar.

Pàg. 17

Andorra celebra la festa de la seva patrona

En el primer gran pelegrinatge al santuari de Meritxell després del robatori de la imatge de la Mare de Déu, Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, va presidir el 8 de setembre passat la celebració de la diada de la patrona d'Andorra. Els fidels s'hi van abocar, així com una bona representació de la classe política, i van omplir el santuari de gom a gom, tal com s'ha fet des de temps molt antic a les valls d'Andorra.

Pàg. 25

Retrat de Jacint Verdaguer, per Marià Picó.

en primer pla

Jacint Verdaguer, una obra al servei de la fe i de la pàtria

Jacint Verdaguer (Folgueroles, 1845 - Vallvidrera, 1902) és l'escriptor català més representatiu del segle XIX i un dels autors més grans de tots els temps. Va contribuir a la Renaixença amb una obra que abasta la poesia èpica, lírica i religiosa, la prosa narrativa i periodística i la literatura de viatges. A través dels seus llibres, Mn. Cinto va transmetre una pregona espiritualitat i una gran estimació per Catalunya.

«Verdaguer va saber unir a la perfecció religiositat i literatura. Va tocar les fibres més íntimes de la identitat catalana, indissolublement lligades a una concepció cristiana del país», explica

Narcís Garolera, gran expert en la producció literària de Mn. Cinto. Entre les seves obres poètiques, cal destacar *L'Atlàntida*, *Canigó*, *Idil·lis i cants místics*, *Pàtria*, *Montserrat*, *Flors del Calvari* i *Aires del Montseny*. Pel que fa a la prosa, són rellevants *Excursions i viatges*, *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* i *En defensa pròpia*. El 2005, quan se celebra l'Any del Llibre i la Lectura i en ocasió del 160è aniversari del naixement de Jacint Verdaguer, és un bon moment per acostar-se a les extraordinàries creacions d'aquest geni de les lletres.

Pàg. 3, 4 i 5

X Setmana de Teologia i Pastoral

Un any més al començament de setembre la Facultat de Teologia de Catalunya ha tornat a acollir la ja tradicional Setmana de Teologia i Pastoral, unes jornades de formació i debat al voltant d'un tema d'actualitat. El títol d'enguany era «Jesús i el món d'avui». La X Setmana de Teologia i Pastoral va comptar amb ponents tan

destacats com el teòleg Armand Puig o el filòsof Francesc Torralba. La participació en les jornades ha estat valorada molt positivament pels organitzadors, amb l'assistència de prop d'un centenar d'inscrits, la majoria professors de Religió.

Pàg. 24

L'art religiós
del Museu Marès
de Barcelona

Pàg. 20 i 21

Sumari

Pàg. 8 Mons. Castro, arquebisbe de Tunja, parla dels nens soldat

Pàg. 18 El bisbe de Solsona publica la seva quarta carta pastoral

Pàg. 29 La pel·lícula «Heroïna» reflecteix la lluita de les mares contra la droga

Pàg. 31 Les devocions marianes de la Vall d'Aran recollides en un llibre

Pàg. 32 Exposició del japonès Foujita al Museu Diocesà de Barcelona

Editorial

ONU: 60 anys

En un món ple de cendres, acabada de finalitzar la Segona Guerra Mundial, naixia fa 60 anys l'Organització de les Nacions Unides. L'objectiu era molt clar en aquell moment, calia una organització mundial que evités que es tornessin a repetir els errors que van portar el món a guerres i conflictes, com el que s'acabava de tancar, amb molts milions de morts i una catastròfica destrucció de ciutats i, fins i tot, de nacions.

Era una cosa de sentit comú, la humanitat no podia tornar a caure a la mateixa pedra, i per tant calia reunir sota un mateix sostre els representants de totes les nacions, no només les més poderoses, sinó fins i tot les més petites, les més pobres i oblidades. En aquesta assemblea tothom tindria veu i tots serien escoltats, ningú no en quedaria exclòs. La teoria ha funcionat a la perfecció, tots els països tenen el seu representant i tots tenen dret a parlar en alguna ocasió i a votar les resolucions que es debaten, però la pràctica ha demostrat que l'eficàcia de l'ONU és més que relativa. Primer perquè no tots els països són iguals, uns tenen dret al vot i d'altres no, i segon, perquè encara que existeixi l'exèrcit dels cascos blaus, alguns països poden negar-se a obeir les resolucions de l'assemblea, encara que hagin estat aprovades per majoria, i ningú no els pot obligar a complir-les.

I així ha estat des del començament, malgrat les bones intencions fundacionals i els grans esforços dels diversos presidents de l'organització. Molt poc temps després de la seva creació el món es tornava a dividir bàsicament en tres blocs: el capitalista, amb els Estats Units al capdavant, el comunista, amb la desapareguda URSS com a segona màxima potència mundial, i el Tercer Món, on continuava la misèria i la pobresa i on seguien les guerres internes que en molt pocs casos s'han pogut evitar. Gràcies a Déu no s'ha produït una nova guerra mundial, encara que l'anomenada guerra freda, entre russos i nord-americans, feia pujar de tant en tant la temperatura del termòmetre.

La caiguda del comunisme va canviar el panorama

mundial, els Estats Units van deixar de tenir un contrincant a la seva alçada i es van convertir en l'única gran superpotència, i encara que van haver de veure com Europa s'anava consolidant com una potent unió de nacions i es deslligava progressivament d'Amèrica, a poc a poc l'orgull nord-americà de ser els únics «guardians del món» els va anar convertint en el blanc d'un nou enemic fins aleshores desconegut: el terrorisme d'arrel islàmica que va tenir el seu màxim cop en els atemptats de l'11 de setembre del 2001.

La història posterior és ben coneguda i recent, la reacció dels Estats Units, que sobretot en la seva actuació en la guerra d'Iraq va deixar les Nacions Unides en una posició molt dolenta. Aquest fet va iniciar una dura crisi sobre el seu paper com intermediària de conflictes, ja que el president Bush va decidir atacar l'Iraq sense tenir gens en compte l'opinió majoritària dels membres de les Nacions Unides, i només va escoltar la veu d'alguns d'ells, especialment la dels seus col·legues Blair i la del llavors president espanyol Aznar. L'ONU es va sentir impotent davant aquella situació i va perdre la poca capacitat de lideratge mundial que encara tenia. Només la veu valenta del papa Joan Pau II va servir com referent d'un gran líder mundial que representava tants milions de veus crítiques amb la segona «Guerra del Golf».

El president de les Nacions Unides, Kofi Annan, ha volgut aprofitar aquesta commemoració dels 60 anys i la presència a Nova York de 170 dirigents mundials per relançar el paper de l'Organització i per iniciar un procés de reformes que tornin a recuperar la seva credibilitat i eficàcia. De moment tot són bones intencions i paraules, però l'anàlisi no convida a l'optimisme: les reformes de l'Organització es deixen per a més endavant, no hi ha avenços en la lluita contra el terrorisme i s'eviten compromisos en la lluita contra la pobresa. Vista la situació haurem de continuar confiant en la gran força de l'oració i en el paper sempre conciliador de l'Església.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 90,70 €

Gibraltar i Portugal: 94,32 €

Resta d'Europa: 157,24 €

Amèrica i Àfrica: 188,80 €

Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Un home no s'ha d'avergonyar de reconèixer que s'ha equivocat, perquè equival a dir que avui és més savi que ahir»

(Jonathan Swift. Escriptor irlandès. 1667-1745)

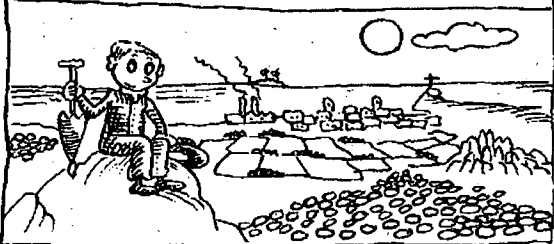
Aplaudivo aquesta frase en teoria, i com m'agradaria aplaudir-la sempre a la pràctica! Perquè els que saben de tot cor que s'han equivocat, no tots tenen sempre la noblesa de reconèixer-ho «davant qui ho han de fer i davant qui hagin pogut perjudicar» per reparar el mal que s'ha fet «amb la bona entesa d'uns i altres». Només aquesta actitud fa l'home «més bona persona i més savi avui que ahir». Però silenciar l'error i dissimular-lo és, quan es descobreix, fer-se indigne de la confiança. El talent i les habilitats haurien d'anar plegats amb les qualitats nobles: com la humilitat i la

sinceritat per reconèixer l'error o el desviament, el valor per confessar-ho i la bona disposició per afrontar-ne les conseqüències. Si ho fèssim així en l'esfera individual i en el complex entramat social, quanta intel·lecció i convivència nacional i internacional tindríem! Reflexioneu, que només això ens permetrà a tots anar per la vida més segurs i confiats, i amb paraules i actituds més fraternals, que ja és molt. Afegiu-hi «sentir i viure en cristià», és a dir, en comunió amb Déu i exercitant l'Amor: aconseguiríem fer de l'infern un paradís!

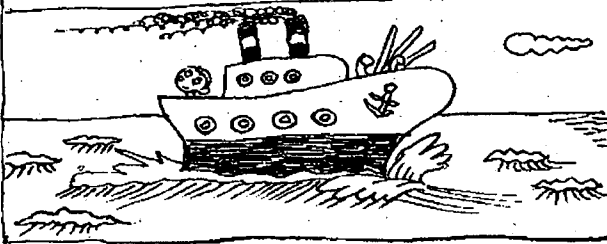
LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

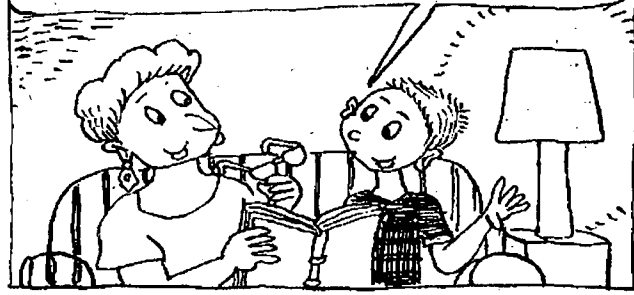
«CANIGÓ», «MONTSERRAT»,
«AIRES DEL MONTSENY»,
«PÀTRIA», MOSSÈN CINTO ÉS
EL GRAN POETA NOSTRAT.

«L'EMIGRANT», «L'ATLÀNTIDA»,
«DIETARI D'UN PELEGRÍ A TERRA
SANTA», TAMBÉ ÉS UN GRAN
POETA UNIVERSAL.

...I TOT AIXÒ, ABANS QUE
S'INVENTÉS
LA GLOBALITZACIÓ!

en primer pla

Jacint Verdaguer, ànima de literat

■ A través de les seves obres, Mn. Cinto va transmetre una pregonia espiritualitat i una gran estimació per Catalunya

Jacint Verdaguer és l'escriptor català més important i representatiu del segle XIX i un dels més grans autors de tots els temps. Va contribuir a la Renaixença amb una obra que abasta la poesia èpica, lírica i religiosa, la prosa narrativa i periodística i la literatura de viatges. Va tornar a la llengua catalana el prestigi

perdut i va dur a terme una obra perfectament coherent al servei dels ideals de la fe i de la pàtria. El 2005, en què se celebra l'Any del Llibre i la Lectura i en ocasió del 160è aniversari del naixement de Mn. Cinto, és un bon moment per acostar-se a l'extraordinària producció literària d'aquest geni de les lletres.

guer, cal destacar els poemes èpics de factura romàntica (*L'Atlàntida* i *Canigó*), i els reculls poètics *Idil·lis i cants místics*, *Pàtria*, *Montserrat*, *Flors del Calvari*, *Aires del Montseny* i *Roser de tot l'any*. A més, va escriure multitud de poemes de tipus místic i popular. Sens dubte, els més co-

Jacint Verdaguer i Santaló va néixer a Folgueroles (Osona) el 17 de maig del 1845, en una família pagesa i de profundes conviccions religioses. Als 10 anys va ingressar al Seminari de Vic, on va cursar estudis eclesiàstics. El 1870 va ser ordenat de sacerdot i va celebrar la primera missa a la capella de Sant Jordi de Puigseslloses. Del 1863 al 1871 va residir a can Tona, una masia a mig camí entre Vic i Folgueroles, on va escriure les seves primeres obres literàries.

Després d'un curt vicariat a Vinyoles d'Orís (1871-1873), i afectat de fortes cefalàlgies, va passar dos anys fent el trajecte d'Espanya a Cuba, com a capellà de vaixell, en els vapors de la Companyia Transatlàntica d'Antoni López, futur marquès de Comillas. El 1877 va entrar al seu servei com a capellà de la família i sis anys més tard li va ser confiat el càrrec d'almoïner. Durant els més de quinze anys que va viure al palau dels Comillas, a la rambla de Barcelona, Mn. Cinto va tenir ocasió de tractar personalitats de l'alta societat catalana i espanyola. També va poder realitzar llargues excursions pel Pirineu, fer estades en balnearis i residències del marquès i dur a terme viatges al nord

del 1889 va entrar en contacte amb vidents i practicants d'exorcismes, i es convertí aviat en propagador d'aquestes activitats.

Endeutat Verdaguer amb la compra d'una finca a Vallcarca per salvar-hi una capella i establir-hi un lloc de pregària, Claudi López, el segon marquès de Comillas, va decidir prescindir dels seus serveis com a capellà almoïner i, amb els bisbes de Barcelona i de Vic, Mons. Jaume Català i Mons. Josep Morgades, respectivament, va planejar el seu trasllat a la capital d'Osona, amb el pretext d'una cura de repòs. Després d'alguns dies al palau episcopal de Vic, el maig del 1893 Verdaguer es va instal·lar al santuari marià de la Gleva, on va residir dos anys i va escriure *Roser de tot l'any* i *Sant Francesc*.

Contravenint les ordres del seu bisbe, l'abril del 1895 va abandonar la Gleva i es va establir a Barcelona, al domicili particular de la família Duran — una vídua i dues fillles —, amb la qual havia entrat en relació uns anys quants abans. El mes de juny publicava un comunicat a la premsa de Barcelona en què es declarava víctima d'una persecució injusta.

Mons. Morgades el va privar de celebrar missa i d'exercir funcions sacerdotals. Verdaguer va respondre a la prohibició amb una sèrie d'articles periodístics «en defensa pròpia», de gran impacte públic. Fruit d'aquest període tràgic de la seva vida va escriure el llibre *Flors del Calvari*.

L'enfrontament

del capellà poeta amb el seu superior eclesiàstic, amb el marquès que l'havia acollit i amb alguns dels seus amics (com el canonge Jaume Collell) va adquirir una dimensió social que va transcendir el marc estrictament eclesiàstic. Dos anys després, Verdaguer va lliurar una segona sèrie d'articles a la premsa, encara més virulents i agressius. A la fi del 1897, mitjançant la intervenció dels pares agustins d'El Escorial i del bisbe de Madrid, Mons. Morgades s'avingué a una reconciliació, formalitzada amb l'acceptació d'un escrit de retractació de Verdaguer, i al gener de

Retrat al carbó de Jacint Verdaguer, per Ramon Casas.

l'any següent li va concedir novament les llicències sacerdotals.

Adscrit amb un benefici a l'església de Betlem, Mn. Cinto va viure els darrers anys a Barcelona, fins que, víctima de la tuberculosi, va ser traslladat a la Vil·la Joana de Vallvidrera, on va morir el 10 de juny del 1902. Tres dies després, va ser enterrat al cementiri de Montjuïc, a Barcelona, en un acte multitudinari.

Producció literària

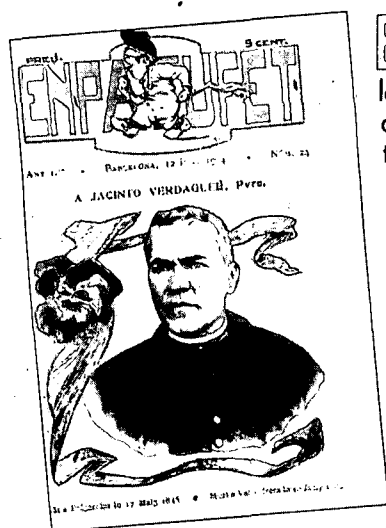
Pel que fa a la poesia de Jacint Verda-

neguts són *L'emigrant* i el *Virolai*. La prosa de Verdaguer ha tingut defensors que l'han valorada fins i tot més que la seva poesia. Josep Pla la considerava «insuperada, magnífica». S'han d'esmentar títols tan rellevants com *Excursions i viatges*, *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa*, *Rondalles i En defensa pròpia*, recull d'articles publicats a la premsa.

Mn. Cinto va obtenir l'any 1865 un premi especial als Jocs Florals per la poesia *Els minyons d'En Veciana* i un accèssit a l'Englantina per *A la mort d'En Rafel de Casanova*. L'any següent va rebre quatre accèssits als Jocs Florals. El 1873 és premiat als Jocs Florals per *Plor de la tór-*

tora i *La batalla de Lepant*, i el 1874 per *Sant Francesc s'hi moria*. Va aconseguir el 1877 el premi extraordinari de la Diputació de Barcelona als Jocs Florals per *L'Atlàntida*. El 1880 va ser nomenat «mestre en gai saber» amb la poesia *La barretina*. Tres anys després va tornar a triomfar als Jocs Florals amb l'oda *A Barcelona*, de la qual se'n van fer 100.000 exemplars.

La producció verdagueriana, musicada per diversos compositors (Nicolau, Morera, Millet, Falla...) i àmpliament imitada, editada i estudiada, ha estat traduïda a moltes llengües. (M.A.C.)

El 12 de juny del 1904, la revista infantil *En Patufet* — la publicació de més tiratge a Catalunya durant el primer terç del segle XX — dedicava un número extraordinari al poeta més gran de Catalunya, Jacint Verdaguer, amb motiu del segon aniversari de la seva mort. Més endavant, la revista li tornaria a retre homenatge amb un altre número especial. Un senyal prou significatiu de l'enorme repercussió popular a l'època de la figura i l'obra de Verdaguer.

d'Àfrica, a l'Europa central i a l'Orient Mitjà, dels quals va deixar constància literària. N'és un exemple *Dietari d'un pelegrí a Terra santa*.

Crisi espiritual

El 1886, de tornada d'un viatge a Terra Santa, Verdaguer va patir una forta crisi espiritual que li va provocar un desig de purificació i d'ascetisme, acompanyat d'un increment de les funcions pròpies del seu ministeri i, més concretament, les derivades del seu càrrec d'almoïner. A partir

Estudiar i difondre les obres de Mn. Cinto

La Societat Verdaguer, que es va constituir a Vic el 1991 en el si de la Fundació Universitària Balmes, titular de la Universitat de Vic, té per objectiu fonamental la promoció, la investigació i la difusió dels estudis literaris sobre el segle XIX i, concretament, sobre Jacint Verdaguer. Periòdicament organitza col·loquis sobre Verdaguer, edita l'*Anuari Verdaguer* i, sota la seva direcció, publica juntament amb Eumo Editorial l'*Obra completa* de Verdaguer, dins del projecte d'edició crítica que ha de constar d'uns 40 volums.

L'any 2002 la Societat Verdaguer va participar en les múltiples activitats generades a l'entorn de l'efemèrides del centenari de la mort de Jacint Verdaguer, com ara publicacions, conferències, cursos, etc. Durant l'Any Verdaguer, l'entitat va celebrar el cinquè col·loqui, va publicar el desè número de la revista *Anuari Verdaguer* i va editar els volums *Pàtria* i *L'Atlàntida* de la seva col·lecció.

Els membres numeraris de la Societat Verdaguer són especialistes i investigadors que tenen com a centre d'interès l'estudi de la figura i l'obra de Verdaguer i la literatura del segle XIX en general. La majoria són professors d'universitats i d'altres institucions docents i culturals dels Països Catalans. Actualment a la Societat Verdaguer hi són representades totes les universitats catalanes i els dos museus, el de Folgueroles i el de Vallvidrera, dedicats al poeta.

«L'Atlàntida» i «Canigó», les obres mestres de Mn. Cinto

Aquests textos que he escrit sobre *L'Atlàntida* i *Canigó* vull dedicar-los a la memòria de Josep M. Solà i Camps, autèntic savi verdaguerià i principal mestre meu en verdaguerisme, com a signe d'agraïment al seu mestratge i a la seva fidel amistat.

Per començar diguem que els que volien desprestigiar Mn. Cinto dient que escriure poemes èpics al segle XIX era un anacronisme, van quedar estupendament i molt solventment refutats al col·loqui que, amb motiu del centenari de la publicació de *Canigó*, es va celebrar a Vç el 1886. Apuntem només que *La legende des siècles*, de Victor Hugo, surt tan sols quinze anys abans que *L'Atlàntida* i a ningú no se li acut de dir que Victor Hugo escrivia fora del seu temps.

Podríem posar més exemples, però ja remarcarem d'antuvi dues coses. Primera, en Verdaguer ressonen ecos dels millors escriptors del segle XIX i d'altres segles, i segona, Mn. Cinto és un geni. Per a qui hagi llegit la seva obra, això és obvi; per a qui no l'hagi poguda llegir gaire, mirarem de fer-ne alguna demostració.

Una de les grans passions de Mn. Cinto va ser l'excursionisme. Va anar molt pel Pirineu i va conèixer el Rosselló. Això li féu adonar-se del drama de la separació d'aquesta part de Catalunya. Molt dolgut, l'estiu del 1880 en parla en una carta al marquès de Comillas en aquests termes: «*Mi Catalunya partida en mala hora por un rey a quien poco costara.*»

A les seves excursions veu l'estat en què es troben les ruïnes de Sant Martí del Canigó i veu que Sant Miquel de Cuixà és portat per protestants (cal situar-nos en la mentalitat del segle XIX). Davant d'això, conflueixen dos aspectes: el gust dels poetes romàntics per les ruïnes, però sobretot l'esquinçament de l'ànima del

catòlic, del sacerdot, en veure com es troben uns monestirs que havien estat esplèndids. Això el portarà a escriure el grandíssim poema *Los dos campanars*, que més endavant col·locarà com a epíleg de *Canigó*. Vegem-ne uns versos:

«Una nit fosca al seu germà parlava
Lo [campanar] de Cuixà: doncs que has
perdut la veu?
Alguna hora a ton cant me desvetllava
I ma veu a la teva entrelligava
Cada matí per beneir a Déu.

Campanes ja no tinc —li responia—
lo ferreny campanar de Sant Martí
Ai qui pogués tornar-me-les un dia!
Per tocar a morts pels monjos les voldria
Per tocar a morts pels monjos i per mi.»

L'argument de *Canigó* transcorre al temps de la Reconquesta i l'escenari és el Pirineu i el Rosselló. Gentil, el protagonista, estima una pastora que es diu Griselda: Quan se sap que els moros ja són a Elna, tothom es disposa a lluitar. A la nit, Gentil, fent guàrdia, veu uns objectes blancs que el fascinen. El seu escuder, que se n'adona, l'adverteix:

«Lo que mirau —li diu— no són
[congestes;
Són los mantells d'ermini de les fades
Que dansen a la llum de la celstia
Dels estanys de Cadí vora les aigües.»

Gentil decideix anar-hi i veu la seva

Portada de «Canigó».

estimada Griselda, que en realitat és la reina de les fades Flordeneu, que per màgia ha pres la seva figura. Gentil queda encantat; abandona l'exèrcit i es decideix que es casaran ell i Flordeneu. Són meravellosos els versos que diuen les fades perquè ell estigui content. Tanmateix, tres dies després el troba el seu oncle Guifré, el qual, en veure'l desertor, l'estimba muntanyes avall. Finalment, el moros són vençuts i el comte Tallaferró, pare de Gentil, acaba trobant el cadàver del seu fill. En voler-se venjar de Guifré, posa pau l'abat Oliba i Guifré, com a penitència del seu pecat, fundarà el monestir de

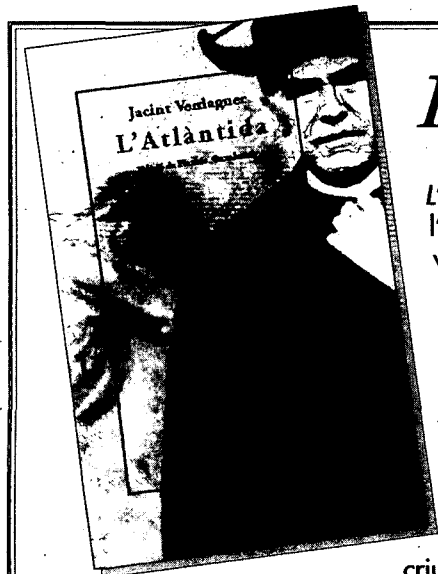
Cuixà. L'obra s'acaba quan arriben els monjos al Canigó i fan fora les fades.

Alguns dels versos de les fades mostren la qualitat de Verdaguer, que arriba a fer poesia gairebé solament amb noms geogràfics. *Canigó* té indubtables estímuls de Goethe i d'altres romàntics alemanys. Té una varietat estròfica, rítmica i narrativa de mà de mestres. És aquí on volíem demostrar el geni de Verdaguer. Moltes vegades els genis anuncien l'art que vindrà. Per exemple, Miquel Àngel, sent del Renaixement, ja anuncia el Barroc. Verdaguer, escrivint una obra romàntica, anuncia el Simbolisme. Certament, té punts de món màgic i, tot i les seves dots descriptives, a *Canigó* Mn. Cinto suggereix més que no pas descriu. Però no aniríem bé si la consideressin una obra de gran bellesa literària i prou, atès que hi ha una indubtable intenció religiosa molt ben copsada per Mn. Modest Prats.

Canigó és molt fàcil de llegir i, com a professor, una de les coses que més m'ha satisfet és haver treballat aquesta obra a classe i haver vist que els meus alumnes en gaudien. Vam treballar l'edició econòmica de Quaderns Crema, a cura de Narcís Garolera. La recomanem molt vivament perquè tipogràficament és molt agradable; científicament, molt segura, i perquè conté l'excel·lent estudi de Mn. Modest Prats a què suara feiem referència.

M'ha alegrat molt ara veure que se'n fan edicions, com ara la de Lluís Busquets. Això és un signe de recuperació de la nostra política educativa. Si algú és professor i vol treballar aquesta obra amb els alumnes tindrà una experiència força gratificant. Ho dic per experiència.

Joan-Antoni Paloma
Franciscà seglar i verdaguerià

L'obra que el va consagrar com a poeta

L'Atlàntida va ser l'obra de la seva vida. Des que de jove va llegir Plató, Verdaguer va tenir la idea d'escriure un poema sobre aquest tema. I ho va intentar en tres ocasions. Primer, va escriure un poema llarg

que va ser publicat molts anys després de la seva mort amb el títol de *Colom*. Més endavant n'escribí un altre, publicat també després de la mort del poeta amb el títol *L'Espanya naixent* i, finalment, va presentar als Jocs Florals del 1877 el poema que ell va donar per definitiu i amb el qual va guanyar el premi extraordinari ofert per la Diputació de Barcelona.

Podem ben dir que quan *L'Atlàntida* es va publicar, el somni dels qui pensaven que la llengua catalana podia assolir el nivell literari de les llengües en què millor s'havia escrit, havia estat realitzat. De la bellesa d'aquest llibre donem-ne algun tast:

«¿Veus eixa mar que abraça de pol a pol la terra?
En altre temps d'alegres hesperides fou hort
Encara el Teide gita bocis de sa desferxa
Tot braolant com monstre que vetlla un camp
[de mort!]

A *L'Atlàntida* es veuen estímuls de lord Byron i de Victor Hugo. Vegem un petit fragment del magistrat cant Chor d'illes gregues:

«Nimfes de peus de rosa,
En estolada airosa
De les platges d'Argòlida sortíem
Per veure Delos bella;
I anàvem i veníem
A flor d'aigua llisquívols com ella.»

Penso que hem desfet la idea d'un Verdaguer de cançonetes cursis (això han dit els qui no l'han llegit) i d'un Verdaguer de poca cultura. Val a dir que la biblioteca de Verdaguer va arribar a tenir sis mil cinc-cents volums, cosa que per l'època estava força bé. També hem de dir que Mn. Cinto es documentava tant com podia quan havia d'escriure sobre un tema. Si poguéssiu mirar els seus manuscrits s'hi veuen les correccions —treballava molt les seves obres i era perfeccionista com ell sol— i no hi queda ni un centímetre quadrat per aprofitar.

Aquesta obra, que va donar fama a Verdaguer no solament a Catalunya, sinó a tot Espanya i Portugal, va ser traduïda a moltes llengües. Només per veure una mostra del que els seus contemporanis en pensaven, s'ha de dir que Frederic Mistral afirmava que no s'havia escrit res tant bo sobre «*li tradicioun primordiale d'ou mounde*» des d'*El paradís perdut*, de Milton, i *La caiguda d'un àngel*, de Lamartine.

L'argument de *L'Atlàntida* és senzill. Un naufrag, que és l'únic supervivent d'un combat entre una nau genovesa i una veneciana, arriba a la platja on un ermità l'acull. Llavors, ens diu el poeta que el naufrag era (sic): *Colon*. L'ermità —és a dir, la veu de Verdaguer— li explica la història de l'Atlàntida (continent). Colon pensa anar a veure què hi ha més enllà i decideix amb l'ajuda de la reina Isabel fer el viatge. L'argument no és gens complicat, però la grandesa dels versos de *L'Atlàntida* i la cultura que demostra Verdaguer és aclaparadora. És més, s'hi toquen temes pertanyents a la millor literatura francesa, anglesa, alemanya...

Un cop, doncs, va ser consagrat com a gran poeta, Verdaguer va anar escrivint altres obres fins que el 1886 publica *Canigó*, al meu entendre encara millor que *L'Atlàntida* i l'obra mestra d'un poeta que només va escriure obres mestres.

L'ENTREVISTA

Narcís Garolera, expert en la producció literària de Mn. Cinto

«Verdaguer va saber unir a la perfecció religiositat i literatura»

Narcís Garolera, un dels grans verdagueristes de casa nostra, afirma que Jacint Verdaguer va ser «un geni de la llengua». Professor de literatura catalana a la Universitat Pompeu Fabra, Garolera considera que «Verdaguer tenia el do i els coneixements necessaris per dur a terme una obra gegantina, amb la qual se superaven segles de decadència literària».

—Som a l'Any del Llibre i la Lectura. Quines obres de Jacint Verdaguer recomanaria als nostres lectors?

—En primer lloc, els seus dos grans poemes èpics: *L'Atlàntida* i *Canigó*. En vers, també aconsellaria de llegir *Idil·lis i cants místics*, *Pàtria*, *Montserrat*, *Flors del Calvari*, *Aires del Montseny*, *Al cel...* I, en prosa, les seves *Excursions i viatges* i els articles *En defensa pròpia*.

—Quins trets característics destaca de l'obra literària de Mn. Cinto?

—Verdaguer va saber unir a la perfecció religiositat i literatura. Va tocar les fibres més íntimes de la identitat catalana, indissolublement lligades a una concepció cristiana del país. La seva obra, compromesa amb els ideals de la pàtria i de la

Narcís Garolera.

fe, és l'exponent més definit i més divulgat de l'ideari catòlic i catalanista de vi-gatans com el bisbe Morgades, el canonge Collell, el seu cosí Narcís Verdaguer —fundador de la Lliga Regionalista—, el futur bisbe Torras i Bages...

—Es pot afirmar que Verdaguer és l'artífex de la literatura catalana moderna?

—Sense cap mena de dubte. Verdaguer va saber fer del català una llengua literària comparable a qualsevol altra de les dites «nacionals», amb un Estat que les ha potenciades. Amb *L'Atlàntida*, la Renaixença literària catalana s'havia consolidat definitivament. L'estil de Verdaguer és inconfusible, amb una gran precisió —i una gran naturalitat— en l'ús de la llengua catalana, que manejava amb destresa i coneixement.

—Quin balanç faria de l'Any Verdaguer, que es va celebrar fa tres anys?

—Molt bo. Va ser una magnífica ocasió per fer descobrir Verdaguer —amb les seves múltiples facetes— a les noves generacions, que el desconeixen, i també per motivar a llegir (o rellegir) el nostre gran escriptor a les persones que ja en tenien una idea més o menys general i tòpica. Crec que, després d'aquest centenari, Verdaguer és molt més conegut i valorat.

—Vostè ha estat el responsable de l'edició de *Montserrat* i d'*Aires del Montseny*, publicats per Edicions de 1984. Parli'ns d'aquests dos llibres de Verdaguer.

—Són dos reculls d'una especial significació en l'obra poètica verdagueriana. El primer és una mostra de l'interès del poeta pels temes relacionats amb Montserrat, esdevinguda —en bona part gràcies a ell mateix— la muntanya mítica de Catalunya. I el segon és una mirada,

nostàlgica, a la seva infantesa, a la plana de Vic, centrada en el Montseny i les seves llegendes i tradicions.

—També ha estat l'encarregat de l'edició crítica d'altres llibres de Mn. Cinto, com ara *Idil·lis i cants místics*, *Flors del Calvari* i *Al Cel*, publicats per Columna. Què ens en pot dir?

—Són tres reculls poètics de caire religiós, transcendent. Verdaguer hi demostra un domini de la tècnica i un tractament magistral de la mística o poesia religiosa, que culmina amb un llibre esplèndid, i poc conegut, com és *Al Cel*, que recomano als nostres lectors.

—Quin Verdaguer li agrada més, el poeta o el prosista?

—Sense desmerèixer en absolut el poeta genial de *L'Atlàntida* i *Canigó*, crec que Verdaguer és un excel·lent prosista, sobretot en les seves anotacions viatgeres i excursionistes. El seu *Dietari d'un pelegrí a Terra Santa* ha

Portada de «Montserrat».

estat qualificat per Josep Pla com el millor llibre en prosa del segle XIX.

—La vessant religiosa és inherent a la seva obra. Pensa que els llibres de Mn. Cinto poden ser un bon instrument d'evangelització?

—En efecte. Hem de llegir Verdaguer des d'aquest punt de vista, d'altra banda l'única manera correcta de llegir —i entendre— la seva obra. Els ideals de la fe i de la pàtria són una constant en la seva extensa producció literària. Podríem dir que va ser un escriptor compromès amb el seu país i amb la seva religió, que al seu temps va tenir una gran difusió popular.

Reportatge:
Miquel Àngel Codina

S'acosten les festes de Nadal

És propi, doncs, que es pensi a preparar Pastorets.

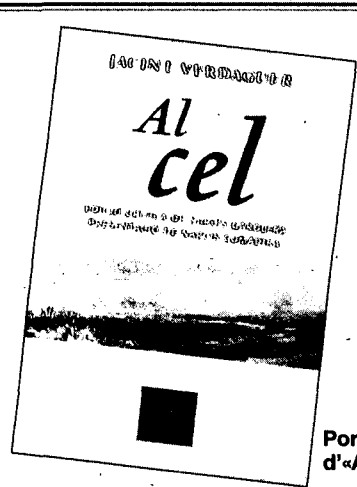
Francesc A. Picas és autor dels magnífics *Pastorets de L'Ametlla* un gran espectacle nadalenc que cada any es representa sota el nom de **La Flor de Nadal a L'Ametlla de Merola** (Alt Llobregat) i són coneguts a tot Catalunya.

PIVESA ofereix als centres culturals i catequístics unes versions d'aquells Pastorets adaptats pel mateix autor, pensant en la infància i també en la joventut. Dues adaptacions d'aquells esplèndids Pastorets molt adients per representar a centres escolars o de catequesi. També a centres culturals juvenils.

Tots dos textos es poden sol·licitar a:

PIVESA —apartat 21— 17700 La Jonquera.

Rebreu de franc el llibre que us sigui plaent presentant una fotocòpia d'aquest anunci o fent referència a aquesta nota.

Portada d'«Al Cel».

«L'entrada»

«Hermós és lo cel,
bonica és la Glòria,
dels cansats repòs,
dels pobres almoïna,
dels assedegats
riuuet d'aigua dolça,
vida sense mort,
resplendor sens ombra,
dia sense nit,
horissó sens boira.
Mes ¿per on s'hi va?
Les ferides vostres,
Jesús, bon Jesús,
ne són la gran porta.»
(poesia extreta del llibre *Al Cel*)

FE D'ERRORS:

En el número passat de *Catalunya Cristiana* sortia publicat a la pàgina 3 que els usuaris del Pla Aliments per a la Solidaritat de Creu Roja rebien aliments per un valor equivalent a 12 euros l'any. En realitat, reben aliments per un valor de 42 euros.

De 14 al 21 de novembre

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especial solidaritat amb els nostres germans

Presidit per Mons. Agustí Cortès,
bisbe de Sant Feliu de Llobregat

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

De 27 de desembre al 3 de gener del 2006

Cap d'Any a **TERRA SANTA**

*Especial solidaritat amb els
nostres germans*

Oberta la inscripció.
Demaneu informació.

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

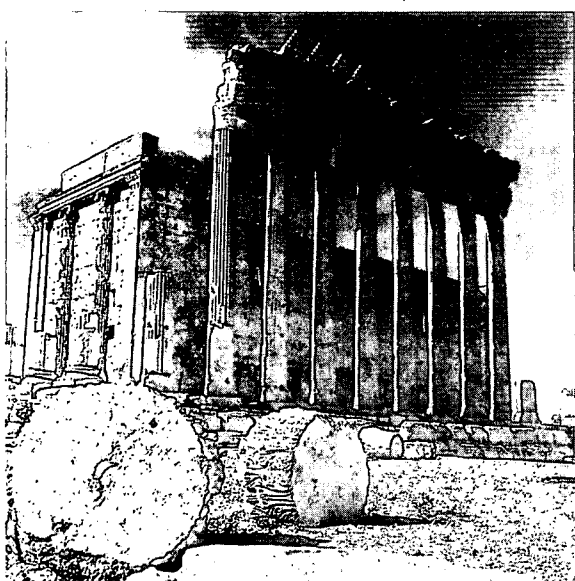
MERCATRAVEL S.A.

G.C. 612

Del 2 a l'11 de desembre

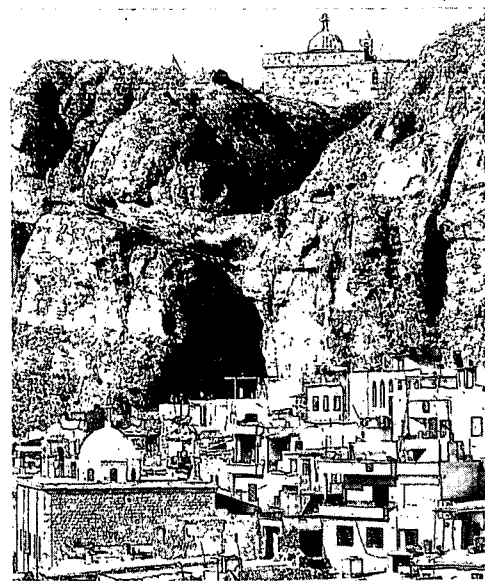
Viatge a **SÍRIA**

A la recerca de les antigues
civilitzacions de l'Orient

VISITAREM:

Damasc, Maaloula, Hama,
Crack dels Cavallers, Tartous, Markab,
Latakia, Ugarit, Ebla, Alep,
Presa de l'Eufrates, Rusafa, Mari, Dura,
Palmira, Bosra, Shaba, Kanawat, etc.

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

Benet XVI recorda les víctimes del terrorisme

■ Amb motiu del quart aniversari de l'11-S

CIUTAT DEL VATICÀ.— Coincidint amb el quart aniversari dels atemptats de l'11-S, Benet XVI ha tingut un record per a les víctimes de la violència terrorista al món. El Papa ha expressat el seu desig que «Déu pugui inspirar els homes i dones de bona voluntat perquè renunciïn a l'odi i puguin construir un món de justícia, solidaritat i pau»

El Sant Pare va aprofitar el record de l'11-S per tornar a fer una crida per la pau i va recordar que aquesta està relacionada amb els drets humans. En aquest sentit, va esmentar la cimera de les Nacions Unides a Nova York, que ha aplegat els caps d'Estat i de Govern per tractar importants temes relacionats amb la pau mundial, el respecte dels drets humans, la promoció del desenvolupament i el reforçament de l'Organització de les Nacions Unides.

En aquesta cimera hi va participar, com a enviat papal, el cardenal secretari d'Estat Angelo Sodano. El Papa vol que «els governants trobin solucions idònies per arribar a les mesures fixes i es puguin portar a terme mesures eficaces concretes per respondre als urgents problemes plantejats per la pobresa extrema, les malalties i la fam, que afligeixen tants pobles».

Aquesta trobada ha analitzat el compliment —que porta retard— dels compromisos de la Cimera del Mil·lenni de l'any 2000, en la qual es va fixar la meta

El Papa va tornar a fer una crida per la pau.

que el 2015 es redueixi a la meitat la població que en el món viu en extrema pobresa (amb menys d'un dòlar al dia), i que fa cinc anys es va calcular que era un 22% del total.

El Papa, que va fer aquestes declaracions abans del rés de l'Àngelus de l'11 de setembre, va esmentar també la festa litúrgica de l'Exaltació de la Santa Creu (14 de

setembre) dient que, a l'Any de l'Eucaristia, «aquesta celebració adquireix un significat particular perquè ens convida a meditar sobre el profund i indissoluble nexa que uneix la celebració eucarística i el misteri de la Creu». Aquest vincle, segons va fer saber el Papa, és que «l'Eucaristia és el memorial de tot el misteri pasqual: passió, mort, baixada als inferns, resurrecció i ascensió al Cel, i la Creu és la manifestació tocant de l'acte d'amor infinit amb el qual el Fill de Déu ha salvat l'home i el món del pecat i de la mort. Per això el signe de la Creu és el gest fonamental del cristià». Benet XVI convida a «fer-se el signe de la Creu» perquè equival a «pronunciar un sí visible i públic a qui va morir per nosaltres i va ressuscitar, al Déu que en la humilitat i debilitat del seu amor és l'Onnipotent, més fort que tota la potència i la intel·ligència del món».

Miriam Díez Bosch

El Sant Pare beneeix una estàtua de sant Josepmaria Escriva al Vaticà

CIUTAT DEL VATICÀ.— El 14 de setembre, Benet XVI va beneir una escultura de cinc metres del fundador de l'Opus Dei, sant Josepmaria Escriva de Balaguer, situada a prop de l'entrada a la sagristia de la basílica vaticana (a la zona anomenada braç de Sant Josep). A prop d'ell hi ha les estàtues, també de marbre, de santa Teresa dels Andes, de sant Marcel·lí Champagnat i de sant Gregori d'Armènia.

La peça és de l'artista italià Romà Cosci. Per a ell, realitzar l'escultura d'un sant ha estat «difícil» i espera que la seva obra «agradi als fidels que la vegin i valorin la figura d'un sacerdot que va voler complir en tot la voluntat de Déu». El sant està vestit amb els ornaments litúrgics i a la part inferior hi ha els escuts dels dos darrers papes. (M.D.B.)

El Papa encoratja els exorcistes i el seu ministeri

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va saludar el 14 de setembre un grup d'exorcistes i els va encoratjar en el seu ministeri. Al final de l'audiència general, en què van participar unes vint mil persones, el Sant Pare va adreçar unes paraules «als participants en el congrés nacional dels exorcistes italians i els encoratja a continuar en el seu important ministeri al servei de l'Església, que reben el suport de l'atenció vetlladora dels seus bisbes i per la incessant pregària de la comunitat cristiana».

La salutació del Papa té lloc poc abans que comenci —del 13 d'octubre al 9 de febrer— el segon curs sobre «Exorcisme i pregària d'alliberament», impartit per l'Ateneu Pontifici «Regina Apostolorum» juntament amb el Grup de Recerca i Informació Socio-religiosa (GRIS) per a sacerdots d'arreu del món. Segons la disciplina eclesial, l'exorcista és un bisbe o un sacerdot designat per aquell, que per mandat de Jesucrist i en el nom de Déu fa una pregària per l'alliberament d'una persona posseïda per Satanàs o de la influència demoníaca. (Zenit)

«Bisbes, acompanyeu els joves», diu el Pontífex

CASTELGANDOLFO.— Benet XVI ha anat rebent aquests dies els prelatos de la Conferència Episcopal Mexicana, que compleixen la quinquennal visita *ad limina*, i els ha demanat que formin bé els sacerdots i candidats al sacerdoti acompanyant-los i formant-los. El Papa fa extensiu aquest suggeriment a la formació dels joves en tots els àmbits de l'Església, ja que després dels sagraments de la iniciació «es troben davant d'una societat marcada per un creixent pluralisme cultural i religiós. A més, s'enfronten, de vegades molt sols i com desorientats, a corrents de pensament segons les quals, sense necessitat de Déu i fins i tot contra Déu, l'home arriba a la seva plenitud a través del poder tecnològic, polític i econòmic. Per això es veu la necessitat d'acompanyar els joves i convocar-los».

Benet XVI va subratllar l'esperit dels grups que treballen a favor dels més pobres i va puntualitzar que no sempre treballen «de manera ordenada»: «La nació mexicana ha sorgit com a trobada de pobles i cultures la fesomia de les quals ha quedat marcada per la presència viva de Jesucrist i la mediació de Maria.» «Avui —va continuar— Mèxic viu un procés de transició caracteritzat per l'aparició de grups que, de vegades de manera més o menys ordenada, busquen nous espais de participació i representació. Molts d'ells propugnen amb particular força la reivindicació en favor dels pobres i dels exclosos del desenvolupament, particularment dels indígenes.» En aquest context cal que l'Església tingui «una acció pastoral il·luminadora», va suggerir el Papa. També va subratllar que «l'Església a Mèxic reflecteix el pluralisme de la societat, plasmada en moltes i diverses realitats, algunes molt bones i prometedores i altres més complexes. Davant això, i en el respecte de les realitats locals i regionals, els bisbes han d'afavorir uns processos pastorals orgànics que donin un major sentit a les manifestacions derivades d'una mera tradició o costum». (M.D.B.)

El rei de Jordània i el Papa conversen sobre llibertat religiosa

CASTELGANDOLFO.— Benet XVI continua a Castelgandolfo, on segons fonts properes al Pontífex està escrivint la seva primera encíclica. Amb tot, segueix amb les audiències privades, la darrera de les quals ha estat al monarca jordà Abdalà II i a la seva dona, la reina Rània. El Pontífex i el monarca van parlar de llibertat religiosa i de la situació al Pròxim Orient. Segons fonts jordanes, la trobada servirà per impulsar el diàleg interreligiós, afirmar els valors nobles de la humanitat per combatre el terrorisme i treballar junts contra qui ataca l'islam. (M.D.B.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona

NIF: G-08862781. - Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

www.residenciampirallles.org

e-mail: residenciampirallles@telefonica.net

MONS. LUIS AUGUSTO CASTRO, ARQUEBISBE DE TUNJA

«Per als nens soldat, el fusell supleix la figura de la mare»

Mons. Luis Augusto Castro Quiroga, arquebisbe de Tunja i president de la Conferència Episcopal Colombiana, ofereix en aquesta entrevista unes dades que són il·lustratives de la situació que viu el seu país, de la violència que pateixen els menors, de les dificultats per reinserir-los en la societat i de les noves esperances per als desplaçats.

—Els números que ofereixen les associacions de drets humans oscil·len entre 11.000 i 14.000 nens soldat. És realista aquesta xifra?

—Potser és una mica elevada; perquè les organitzacions armades tenen un nombre total d'integrants superior a 20.000, però la majoria no són nens soldat. Potser si hi afegim tots els involucrats en el conflicte, com ara autodefenses, FARC, ELN, podem arribar a una xifra que, tot i que sembla inflada, es pot acostar a la realitat. Pel que fa a paramilitars i guerrilla, les dades de l'Església colombiana són d'uns 6.000 nens, efectivament, enrolats. Clarament és molt difícil obtenir dades concretes.

—Es parla també de moltes modalitats de violència contra els nens.

—Els casos de violència contra els nens són molts. En primer lloc, clarament apareix el fet que són obligats a estar en una guerrilla. Per aquest motiu, els nens que són a la guerrilla no són considerats alçats en armes, sinó senzillament víctimes de la mateixa guerra; i quan són detinguts entren en un procés de reeducació i no en un procés de presó. Són, a més, víctimes per moltes altres coses, ja que són obligats a matar i a perdre la consciència de què és la vida dels altres. Són

víctimes perquè són obligats a perdre el contacte amb les pròpies famílies i a patir abusos sexuals, com passa especialment en el cas de les nenes. Són víctimes perquè els han tallat les possibilitats de formació i d'educació. Simplement aprenen a fer servir l'arma. El fusell passa a suplir la figura materna, és la substitució de la mare, el factor de seguretat, d'identitat, de futur. Sense fusell, no saben què fer. El fusell els dona seguretat, ja que dins la guerrilla saben que no es poden fiar de ningú. Són víctimes perquè en l'ambient de guerrilla desconfien de tot, no poden ni saben confiar en ningú, sempre han estat rebent ordres i no saben actuar amb independència.

—Com és el procés de rehabilitació d'un nen que ha estat assimilat a les milícies irregulars?

—La rehabilitació és més complicada que si fossin adults. Comença amb el procés de desmobilització, o sigui de lliurament de les armes per part dels

Mons. Luis Augusto Castro.

«Aquests nens han perdut el sentit ètic i de la vida»

guerrillers o paramilitars, i entre ells hi ha molts nens. Aquest procés ha d'anar seguit d'un altre que s'anomena reinserció, d'educació, que és difícilíssim però que s'ha de fer perquè si no acaben sent delinqüents comuns. Han après a fer servir les armes, a matar, i ho expliquen amb una naturalitat com si hagués estat un joc.

Han perdut el sentit ètic i de la vida. Nosaltres, aquí, tenim un centre de reinserció i aquestes problemàtiques les veiem cada dia.

—Com pot ajudar la Unió Europea els nens víctimes de la violència?

—La tasca de la Unió Europea ha estat fantàstica. M'he reunit diverses vegades amb els ambaixadors de diferents països, que han demostrat un interès real. Saben ser crítics quan se n'ha de ser i donen suport al que mereix ser recolzat.

—Sobre les adopcions a dis-tància, quin resultat han tingut?

—No sóc especialista en el tema, però sé que són molt positives.

—Hi ha cap esperança que alguna cosa canviï per a aquests nens soldat?

—Entre els principals èxits destaca que, per primer cop a Colòmbia, s'està pensant en les víctimes de la violència. Fins ara l'Estat volia saber de les víctimes qui era el violent i quants anys de càstig havia de donar-li. Ara, en canvi, es pensa a ajudar les víctimes de la violència, fins i tot amb un fons especial. A Colòmbia hi ha tres milions de desplaçats, de persones que van haver de migrar per salvar la vida. D'aquests, un milió són nens, i una vegada desplaçats troben dificultats per tornar a estudiar i reinserir-se a la societat que els acull, que molts cops els mira amb desconfiança. (Fides)

GHANA

Primer centre d'ajut a malalts de sida promogut per l'Església

ACRA.— Una esperança per als malalts de sida a Ghana. És el que representa Matthew 25, un centre per als malalts de sida fundat l'any 2003 per l'Església local a la diòcesi de Koforidua, a l'est del país. Segons afirma l'agència Apic, el centre pren el nom del capítol 25 de l'evangeli de Mateu, que convida els cristians a posar-se al servei del proïsme: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm... tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.»

Matthew 25 va a ser ideat i realitzat per Alex Bobby Benson, un sacerdot diocesà de 53 anys, que va estudiar psicologia clínica a Irlanda i als Estats Units. A la diòcesi de Koforidua el 3,6% de la població està afectat pel virus VIH, és a dir, més 700.000 persones, de les quals dos terços són dones. Les persones afectades per la malaltia són anomenades *plwhas* en la llengua local.

El centre difon informació sobre la sida i aconsella els malalts sobre les teràpies i estils de

vida a adoptar. També és un lloc de reunió i ofereix la possibilitat als *plwhas* de fer vestits tradicionals, camises i altres peces per poder vendre i obtenir una petita renda. «Abstingueu-vos de les relacions sexuals prematrimonials, de comportaments sexuals irresponsables, de relacions múltiples, de prendre drogues; sigueu fidels a la vostra parella, a vosaltres mateixos, a les vostres famílies, a la vostra comunitat; al vostre Déu, canvieu l'actitud davant els que pateixen sida», són alguns dels eslògans que es llegeixen als cartells i a les octavetes distribuïdes pel centre.

«Moralment tenim un suport fort però pocs mitjans materials i poques possibilitats d'accedir als fàrmacs antirretrovirals», afirmen els responsables del centre, que subratllen la importància de centres similars per evitar la marginació dels malalts de sida i seropositius. Amb aquesta finalitat Matthew 25 està obert a tothom, independentment de la fe professada. Matthew 25 ajuda prop de 200 nens i joves orfes a causa de la pandèmia, i sosté els parents que en tenen cura amb les despeses alimentàries i escolars. (Fides)

MÈXIC

Al novembre es beatificaran tretze màrtirs a Guadalajara

MÈXIC.— L'arquebisbe de Guadalajara, cardenal Juan Sandoval Iñiguez, ha anunciat recentment que la beatificació dels tretze màrtirs cristers, aprovada pel difunt papa Joan Pau II, serà presidida pel prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, cardenal José Saraiva Martins, el proper 20 de novembre a la seva arxidiòcesi.

L'arquebisbe va fer l'anunci després de rebre l'autorització oficial del papa Benet XVI. S'ha de recordar que el 22 de juny del 2004 Joan Pau II va reconèixer el martiri de deu laics i tres sacerdots, assassinats durant la Guerra Cristera que va esclatar a Mèxic a causa de la persecució maçònica.

Entre els futurs beats hi ha José Anacleto González Flores (1888-1927), José Dionisio Luis Padilla Gómez (1899-1927), Miguel Gómez Loza (1888-1928) i José Sánchez del Río (1913-1928), de 14 anys, el més jove de tots. Dotze dels futurs beats són mexicans i un espanyol, el prevere Andreu Solà Molist (1895-1927).

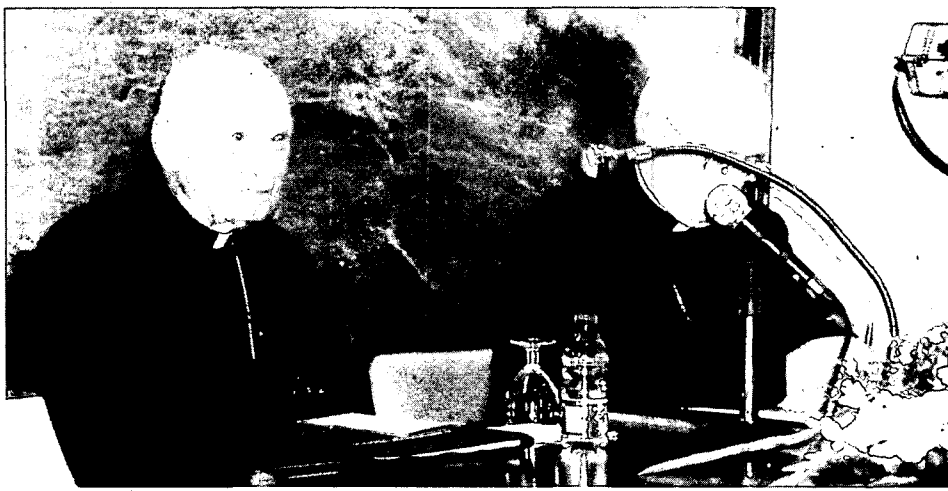
Dies enrere, el bisbe auxiliar de Guadalajara i promotor de les causes de canonització de l'arxidiòcesi i de l'episcopat mexicà, Mons. José Trinidad González Rodríguez, va qualificar aquestes beatificacions com «una benedicció per a Jalisco i per a Mèxic.» (ACI)

Espanya

L'Institut Teològic Compostel·là organitza les VI Jornades de Teologia

■ Sota el lema «La transmissió de la fe: la proposta cristiana en l'era secular»

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA.— L'Institut Teològic Compostel·là va acollir a San Martín Pinario les VI Jornades de Teologia entre els dies 5 i 7 de setembre, sota el títol *La transmissió de la fe: la proposta cristiana en l'era secular*. L'objectiu d'aquestes jornades era desvetllar la inquietud de professors, alumnes i agents de pastoral sobre la necessitat de tornar a contemplar, en la seva novetat i originalitat radicals, el primer anunci de l'Evangeli en un context missioner.

Imatge de la inauguració de les jornades.

A la vista de la situació actual, en aquestes VI Jornades de Teologia es va posar de manifest la necessitat de delinear una nova visió de la fe, entesa com a «proposta que sigui creïble», és a dir, fonamentadora d'una alternativa vital que doni resposta des de l'especificitat de la Revelació cristiana a la «qüestió antropològica» actual.

Mons. Claude Dagens, bisbe d'Angoulême (França), va oferir una reflexió sobre la proposta cristiana en les nostres societats seculares i va començar amb una afirmació d'ànim per als participants: «El futur de la fe cristiana es troba en les nostres mans.» Però aquest futur té dues exigències: un treball d'intel·ligència de la fe i un treball d'evangelització.

Inspirat en un filòsof francès que es reconeix agnòstic, Marcel Gauchet, i en una assistenta social que va exercir a Ivry, Madeleine Delbrêl, Mons. Dagens va reflexionar sobre els dos reptes més decisius en les nostres societats secularitzades: el repte cultural de la transmissió del nostre passat cristià i el repte polític dels objectius i els fonaments de les nostres societats.

El jesuïta Luis Ladaria, secretari de la Comissió Teològica Internacional i consultor des del 1995 de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, va convidar els

participants a reflexionar sobre la salvació, un concepte en què Déu i l'home es troben en Crist. Així mateix, el professor José Vilar i la germana Enrica Rosana van reflexionar sobre la proposta del credo catòlic i del cristianisme en la societat multicultural d'avui.

La Gna. Enrica Rosana, sotsecretària de la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, va indicar que aquesta proposta «es diu pau, anunci de pau». Per a ella, els cristians són els sentinel·les vigilants que esperen amb esperança un futur de pau, segurs en la presència de Déu, disposats a romandre amb amor en el tren de la història, oberts al perdó, seguidors valents de Jesús i testimonis que no tenen vergonya de l'Evangeli.

Per la seva part, el cardenal Tomas Spidlik, del Pontifici Institut Oriental, després de fer un recorregut històric, filosòfic i teològic sobre el lloc de la pregària en la vida de l'ésser humà, va defensar que la pregària és la síntesi personal de tota l'activitat humana. «Si donem a la paraula pregària el sentit pregon de la relació filial i dialogal amb el Pare celestial, aleshores la pregària il·lumina el nostre intel·lecte per poder descobrir la lliure providència divina en tot allò que fem, segons les lleis físiques; en el que pensem, segons la lògica, i en el

que observem, segons les justes lleis jurídiques», va afirmar el cardenal Spidlik.

Més de 250 assistents

L'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio, va clausurar les VI Jornades de Teologia, que van aplegar a San Martín

Pinario més de 250 persones. Per a Mons. Barrio, «la predicació, la proclamació i la transmissió del Déu que professa un cristià en la seva fe en Crist ha d'observar les lleis de la paraula i del discurs humans. Així mateix, ha de conèixer les estructures de la comunicació i de la socialització». Això no obstant, per al prelat, no podem malentendre l'estructura «encarnatòria» de la proclamació ni l'estructura «pneumatològica».

En la primera, «la dimensió humana de la proclamació, en tenir en compte els processos humans de socialització, les lleis psicològiques del discurs, etc., no pot ser obviada a l'hora de parlar de Déu en sentit cristià». A la segona, «l'Esperit de Jesús resta amb els deixebles i els capacita per donar-ne testimoni». Per això, va constatar, «cap proclamador del missatge cristià amb la referència a la promesa de l'Esperit de Jesús no pot formular una disculpa per aminorar el seu compromís i despreocupar-se dels processos lingüístics de la comunicació i les seves lleis. L'Esperit de Jesús no elimina l'home en el procés del testimoni; més aviat se'n serveix». (C.C.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

La UCAM prepara el I Congrés Eucarístic Internacional Universitari

MÚRCIA.— La UCAM organitza del 9 al 13 de novembre el I Congrés Eucarístic Internacional Universitari, en homenatge al papa Joan Pau II amb motiu de l'encíclica *Ecclesia de Eucharistia* i de l'Any Eucarístic que arriba a la seva fi. Es tracta d'un esdeveniment sense precedents en la història de l'Església, segons ha indicat Benet XVI, ja que per primera vegada una universitat organitza un congrés eucarístic internacional, amb la qual cosa s'obre una nova via en l'Església per a la celebració d'aquests congressos.

Per això, el Sant Pare enviarà a aquest esdeveniment una Comissió Pontifícia presidida pel cardenal Jozef Tomko, president del Comitè Pontifici per als Congressos Eucarístics. El congrés, amb el lema *L'Eucaristia, cor de la vida cristiana i font de la missió evangelitzadora de l'Església*, tindrà lloc al monestir de Los Jerónimos, seu de la UCAM, així com en diversos temples i parròquies de la regió de Múrcia. El simposi aplegarà un ampli nombre d'autoritats eclesiàstiques i representants internacionals de diversos moviments de l'Església. (C.C.)

Espanya

Nou bisbe per a San Cristóbal de La Laguna

■ Mons. Bernardo Álvarez Afonso va ser nomenat per al càrrec el mes de juny

TENERIFE.— El primer diumenge del mes de setembre els fidels de la diòcesi canària de San Cristóbal de La Laguna (Tenerife) van poder presenciar l'ordenació episcopal i la presa de possessió del seu nou bisbe, Mons. Bernardo Álvarez Afonso. Succeeix en el càrrec Mons. Felipe Fernández García, que ha estat al capdavant de la diòcesi durant 14 anys. El flamant prelat s'havia distingit fins ara en diferents càrrecs diocesans i com a autor de diverses obres monogràfiques.

El diumenge 4 de setembre el sacerdot Bernardo Álvarez Afonso es va convertir en el 12è bisbe de la diòcesi de San Cristóbal de La Laguna, bisbat amb seu a Tenerife i que inclou a més les illes de La Palma, La Gomera i El Hierro. El qui va entrar com a sacerdot al temple de la Mare de Déu de la Concepció va rebre l'ordenació episcopal de mans del nunci del Vaticà a l'Estat, Mons. Manuel Monteiro de Castro i davant la presència entre altres prelats dels bisbes emèrits Mons. Damián Iguacen Borau i Mons. Felipe Fernández García.

Aquest darrer, antecessor immediat del nou bisbe, en les paraules de benvinguda es va dirigir a Mons. Álvarez Afonso referint-se a un fet circumstancial: «Només vull remarcar el fet que naixeràs com a bisbe en un temple parroquial, perquè el temple catedralici està en obres i pendent

de reformes. La qual cosa (...) em sembla un símbol preciós del que és l'Església i de la feina que t'hi espera. En efecte, parafrasejant algunes paraules de Pau VI, l'Església està sempre fent-se i sempre per fer, sempre construint-se i sempre per construir (...) i a tu et correspondrà, com a instrument del Senyor, seguir construint aquesta Església diocesana.» Mons. Monteiro de Castro per la seva banda també va fixar una altra missió per al nou bisbe canari, tot exhortant-lo a combatre l'atmosfera de subjectivisme, de relativisme, de permissivitat i de «fes el que vulguis».

Les paraules més esperades, però, eren sens dubte les del nou prelat. Mons. Bernardo Álvarez Afonso, en una expressió sincera d'humilitat va manifestar que «és així —com esteu ara— que m'agradaria veure-us sempre: amb els ulls fixos.

No pas en mi, sinó en Ell, en Jesucrist. (...) Per tant, res de quedar-vos en la persona de Bernardo» perquè, va continuar Mons. Álvarez Afonso, «tot en l'Església, també el bisbe, no és més que un mitjà o instrument per ajudar-nos a fixar la mirada en Crist. Així que, com diu un preciós cant religiós: "No fixeu els ulls en ningú més que en Ell"». També va tenir, naturalment, unes paraules d'agraïment per al seu antecessor en la càtedra episcopal, Mons. Felipe Fernández García: «El seu gest, en regalar-me l'anell episcopal (...) és per a mi una crida a viure, amb fidelitat, la meua unió nupcial amb l'Església, i a entregar-me per ella amb el mateix sacrifici, constància i paciència amb què vostè ho ha fet.»

Mons. Bernardo Álvarez Afonso, al centre, arribant al temple com a nou bisbe.

Perfil del nou bisbe

El nou bisbe de la diòcesi de San Cristóbal de La Laguna ja té una llarga experiència a la diòcesi que a partir d'ara governa. És fill de les mateixes Canàries, concretament del poble de Breña Alta, a l'illa de La Palma, on va néixer l'any 1949. Va ser ordenat sacerdot el 1976 de mans de Mons. Luis Franco Cascón i es va llicenciar en Teologia Dogmàtica per la Universitat Gregoriana de Roma l'any 1991. Fins ara havia exercit diferents responsabilitats dins dels governs de la diòcesi: rector de quatre parròquies diferents entre els anys 1976 i 1987; director espiritual del Seminari Diocesà entre el 1987 i el 1992; director del Butlletí Oficial del Bisbat fins fa un any, entre altres càrrecs.

A part també ha escrit diverses obres, algunes de les quals són *La sinodialidad en la Iglesia: Principales presupuestos teológicos* (1995); *En un mundo para todos, el Evangelio ¿también para todos?* (2001) y *La identidad eclesial del catequista* (2002).

Mons. Álvarez, doncs, ha nascut, crescut i treballat sempre a la diòcesi de la qual ara és bisbe. Bon coneixedor de la realitat de les diverses illes que componen el bisbat, el seu nomenament el mes de juny passat i ara la seva ordenació i presa de possessió han despertat molt de goig entre els fidels catòlics d'aquesta diòcesi insular. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms:

Adreça:

Població: Província: C.P.:

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular: Data:
 Entitat: Oficina: DC: Compte:

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Premi Príncep d'Astúries per a les Filles de la Caritat

MADRID.—El 14 de setembre passat es va donar a conèixer que el Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia 2005 havia estat concedit a les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül. Segons el jurat del premi la concessió del guardó a aquesta congregació religiosa de caràcter benèfic es deu a l'«excepcional tasca social i humanitària en favor dels desfavorits». La candidatura de les Filles de la Caritat —que va ser presentada pel Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola— estava avalada per més 48.000 signatures i va tenir el consens generalitzat dels membres del jurat.

En conèixer la notícia la consellera general per a Espanya de les Filles de la Caritat, l'alcoiana Rosa Maria Miró, va assegurar que havien rebut la concessió amb «sorpresa i alegria enorme, però també amb humilitat perquè la nostra missió

és servir tota persona necessitada per tal que la societat avanci». També va afirmar que la distinció suposa «un estímul davant del repte de la globalització dels valors evangèlics i humanitaris tan necessària per al món» i un «reconeixement a l'Església, que és la portadora de pau i esperança».

Les Filles de la Caritat van ser fundades a França l'any 1622 per sant Vicenç de Paül i santa Lluïsa de Marillac, amb l'objectiu de dur l'evangeli i l'ajut humà a la població més pobre. Actualment són 23.045 germanes i estan presents a 93 països d'arreu del món, on atenen realitats molt diverses: nens del carrer, refugiats, malalts de sida, dones maltractades, drogadictes o emigrants. El premi ara concedit, dotat amb 50.000 euros, permetrà a la congregació continuar i ampliar la seva obra benèfica. (C.C.)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La sana laïcitat

enguany es commemora el centenari de la llei de separació de l'Església i de l'Estat a França. L'any 1905 aquesta llei que denunciava el Concordat de 1804 fou un esdeveniment dolorós i traumatitzador per a l'Església a França. La llei regulava la manera de viure a França, el principi de laïcitat i, en aquest marc, només mantenia la llibertat de culte, reduint al mateix temps el fet religiós a l'esfera de la privacitat i no reconeixent a la vida religiosa i a la institució eclesial un lloc al si de la societat. La història d'aquest segle que ha transcorregut ha anat modificant el rigor i les limitacions d'aquella llei.

El principi de laïcitat pertany també a la doctrina social de l'Església. Aquest principi recorda la necessitat d'una justa separació dels poders que fa ressò de la invitació de Jesús als seus deixebles: «Doneu al Cèsar el que és del Cèsar, i a Déu el que és de Déu». Aquesta norma establerta pel Senyor ha entrat a formar part del patrimoni de la humanitat pel que fa referència a la configuració de les societats democràtiques.

L'Església no té vocació de dirigir les realitats temporals, perquè —com ha afirmat el Concili Vaticà II— «per raó de la seva funció i de la seva competència no es confon per res amb la comunitat política ni està lligada a cap

sistema polític». Però, al mateix temps, convé que els cristians treballin en l'interès general de la societat i pel bé comú. Aquí convé reproduir unes paraules del mateix Concili Vaticà II que han ajudat molt a la nostra transició política: «La comunitat política i l'Església són, cada una en el seu camp, autònomes i independents l'una de l'altra. Totes dues, per bé que a títol divers, estan al servei de la vocació personal i social d'unes mateixes persones. Aquest servei l'acompliran més eficaçment en bé de tothom, com més l'una i l'altra cultivin una sana cooperació entre elles.»

Els bisbes francesos, en la seva declaració sobre el centenari d'aquella llei del 1905, expliquen què entenen avui per laïcitat. El sistema de laïcitat està vinculat a l'aconfessionalitat de l'Estat i a la seva no-competència en matèria de fe religiosa i d'organització interna de les comunitats religioses. Els poders públics no intervenen en la vida de l'Església i l'Església no té vocació de dirigir la política. Però aquesta autonomia no significa ignorància mútua, ja que l'Església i l'Estat estan al servei de la vocació personal i social d'unes mateixes persones.

La deguda o justa separació entre l'Església i l'Estat no ha de dificultar el coneixement mutu, les relacions i el diàleg, ja que aquesta separació no significa pas una

separació entre l'Església i la societat. L'Estat de dret no és independent respecte de l'ètica, ja que està al servei dels drets de l'home. L'Església no excedeix la seva responsabilitat en interpellar els poders públics quan l'ésser humà o els drets de la persona i el seu aspecte transcendent no són respectats.

Joan Pau II, en el seu discurs als bisbes francesos amb motiu d'aquest centenari, els digué: «Encoratjo els fidels laics en el seu desig de servir els germans i les germanes per una participació cada vegada més activa a la vida pública... Els catòlics a França tenen el deure de participar, segons les seves competències i d'acord amb les seves conviccions, en els diferents camps de la vida pública.»

El mateix Papa indicava que, en aquesta perspectiva, «unes relacions i unes col·laboracions de confiança entre l'Església i l'Estat només poden tenir efectes positius per construir junts allò que el papa Pius XII ja anomenava "la legítima i sana laïcitat", que no sigui "un tipus de laïcisme ideològic o de separació hostil entre les institucions civils i les confessions religioses"». I Benet XVI, en la seva visita al president de la República italiana, el 24 de juny passat, pronuncià aquestes paraules: «És legítima una sana laïcitat de l'Estat, en virtut de la qual les realitats temporals es governen segons les normes que els són pròpies, sense excloure tanmateix les referències ètiques que troben el seu fonament darrer en la religió.»

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

L'Eucaristia fa la unitat de l'Església

Després de dues setmanes reprenem el tema de l'Eucaristia, ja que estem en l'Any de l'Eucaristia que s'acabarà el proper mes d'octubre. L'última vegada que vaig parlar-ne ho feia sobre els fruits de la comunió; ara ho faré sobre la manera com l'Eucaristia fa la unitat de l'Església.

El llibre dels Fets dels Apòstols mostra que l'Eucaristia, aleshores anomenada *fracció del pa*, és des del principi en el centre de la vida de l'Església. «Tots eren constants —hi llegim— a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries» (Ac 2,42).

L'Eucaristia és acció de tota l'Església. No és mai una celebració privada del ministre celebrant o d'una comunitat particular, ni que sigui nombrosa, sinó que és acció de Jesucrist mateix. Tot el cos místic de Crist, l'Església sencera, hi és present, oferint al Pare el sacrifici sant del seu Fill amb la cooperació de l'Esperit Sant.

L'Eucaristia és *sagrament* d'unitat de l'Església; és a dir, és *signe* que manifesta aquesta unitat i *instrument*

mitjançant el qual l'Esperit Sant la realitza. Església vol dir «reunió», i és Jesucrist qui ens convoca. Ens reuneix el fet d'haver-nos incorporat al Crist pel baptisme, que ens engendra a la vida sobrenatural, i l'Eucaristia renova i consolida aquesta incorporació, sobretot quan la participació en el sacrifici eucarístic és plena per la comunió sacramental. L'Eucaristia duu a la perfecció la comunió amb Déu Pare, mitjançant la identificació amb el Fill Unigènit, per obra de l'Esperit Sant. Quan rebem Jesús, realment present en el pa eucarístic, ens identifiquem sacramentalment amb ell, i aquesta unió amb el Crist uneix els fidels en un sol cos, que és l'Església. L'apòstol Pau ho explica amb paraules boniques i entenedores. «El pa que partim, ¿no és comunió amb el cos del Crist? Ja que el pa és un de sol, i per això nosaltres, ni que siguem molts, formem un sol cos, ja que tots participem d'aquest únic pa» (1Co 10,16-17).

Pel fet de ser *signe* d'unitat és una exigència intrínseca a l'Eucaristia que se celebri en la comunió real amb

l'Església, amb el seu *cos* i amb el seu *cor*. «Allò propi de l'Eucaristia és ser el sagrament dels qui estan en la plena comunió de l'Església» (Catècisme de l'Església catòlica, 1395). No es troba amb plena comunió amb el *cor* de l'Església el fidel que té consciència d'un pecat greu; per això ha de seguir l'itinerari penitencial, mitjançant el sagrament de la reconciliació, per poder rebre l'Eucaristia.

També és necessària la comunió visible amb el cos de l'Església. Encara que ho desitgem de tot cor, no podem celebrar l'Eucaristia juntament amb els cristians de comunitats que no estan en plena comunió amb l'Església catòlica —ja que seria un signe enganyós d'unitat— mentre en la realitat continuï havent-hi desunió. Això ens compromet a pregar Déu perquè ens concedeixi aquest do tan desitjat de la unitat. Ho fem cada dia, de diferents maneres, en la pregària eucarística: «Concediu-nos que els qui rebem el Cos i la Sang del vostre Fill, plens del seu Esperit Sant, siguem en Crist un sol cos i un sol esperit.»

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Josep Maria J.L. Giménez
Escriptor

Tots els camins, un sol camí

Vivim moments d'interrelació cultural, laboral. Intensos i extensos alhora. Tot canvia, encara que tots sapiguem que, en el fons, poc o res ho fa. L'ésser humà repeteix i s'ajusta, s'adapta, es mimetitzava amb l'ambient circumdant. I, si hi ha canvis, obre els ulls, els mira, prova d'aprendre'ls i torna a fer el que feia, però amb vestit nou. Camaleònic? No del tot. Aquesta cuca, desplaent i necessària a la natura, no és hipòcrita. No pensa el que fa. Actua per tal de sobreviure i per donar compliment de la seva ignorància pel que fa al seu propi «jo». No és així amb l'home i la dona. Ell i ella pensen, discernen. I, quan actuen, ho fan conscientment i responsablement, sabent allò que fan perquè així ho han mesurat i decidit. I quan una majoria petita o una minoria gran no ho fa tots paguem, aleshores, la seva manca de discerniment i responsabilitat.

També hi ha interrelació religiosa. I avui, potser, més que en d'altres temps. I hi ha indiferència, negació. Sembla molt difícil (la qual cosa em resulta poc menys que impensable), estar d'acord a admetre i venerar «Algú» que existeix (si no fos així, res no existiria). I que tots els milions d'éssers humans veuen de distinta forma. O de cap, encara que, si m'ho permeteu, jo ho dubti sincerament. (L'orgull i la vanitat de l'home, el seu egoisme i autosuficiència no tenen límit!) Jo, encara ara, ignoro per què som tan tossuts i tan poc humils, sabent com sabem tots que es viu molt millor sent generosos i pobres d'esperit.

Ningú no es pot arrogar el secret de l'estada de l'home sobre la Terra. Senzillament, perquè aquest secret viu pel

damunt dels nostres caps. Acceptar-ho o no, és la qüestió.

Un cop s'admet el fenomen de la nostra Creació i Evolució, establim la dependència física i espiritual vers el «Tot». I l'assumpció d'una manera de ser, d'actuar. O sigui, de viure. Se'ns ha donat la facultat de creure o de no creure, però tots utilitzem la de pensar. I pensar ens obliga a reconèixer un

principi desconegut i això ens exigeix coherència i ordre mental per organitzar la vida, respectant-la.

Un cop dins de l'espiritualitat (cercada i trobada per molts en diferents llocs i pensaments), s'han obert camins cap al «Tot». I tots els camins que s'acosten i porten al Principi Creador són bons, però cap tan convincent i formós com el cristià. No hi vegeu favoritisme ni ganes de discutir, si us plau. En el Cristianisme existeix el testimoni viu del Creador, una cosa insòlita fins a l'adveniment del Messies, Jesu-Crist. Acceptar la seva Paraula no vol dir només «creure en Ell i Déu Pare». És la marca indeleble d'una manera de pensar i viure.

D'una manera d'estimar, d'entendre i de perdonar. El seu missatge és més que això. Molt més. No és per tot allò que promet, és per tot allò que obliga. I no hi ha obligació més formosa, més profundament humana i gratificant a l'ànima que l'esperit d'aquesta doctrina.

Si l'home vol la pau, si desitja de veritat que ni l'odi, ni la guerra, ni la pobresa ni la fam s'apoderin de la seva vida, que escolti el seu propi cor i encengui el llum de la seva consciència. Potser molts la trobaran adormida. Però, creieu-me, ja va sent l'hora de despertar-la.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

És molt barat

Moltes vegades he decidit de fer una llista de tòpics, és a dir, d'expressions trivials emprades sistemàticament en el mateix sentit. Hi ha situacions en les quals el tòpic ens ajuda. En fem ús per moltes causes. Una d'elles, per exemple, és la violència que ens causa el silenci davant d'algú. Els llatins som de tal manera que tendim a parlar, fins i tot, pels colzes. El clima, entre altres causes, ens empeny a comunicar-nos amb els altres. Xerrem tant que, sovint, ens «passem».

Els tòpics o llocs comuns tenen la seva gràcia. Ens salven en diverses situacions. Adhuc poden ser un bon punt de partida per començar una conversa cordial, sòbria i serena. La veritat és que necessitem una colla d'expressions, consagrades per l'ús, per a molts moments en els quals la perplexitat ens deixa inerts. Tenim fórmules per felicitar, per adreçar-nos als familiars d'un difunt, per al trajecte en ascensor. La publicitat també es mou al so del tòpic. Els polítics també hi recorren.

El tòpic, en si mateix, no és dolent. Passa, però, que se'n pot fer un ús que toqui quasi la mentida i que, repetit per molts, acabi sent una idea necessària que defensem aferrissadament, sense saber res d'aquell assumpte. El tòpic pot ser transmissor de veritats a mitges, com a mínim, o de grans mentides que cerquen determinats interessos. És curiós veure com una idea esportiva o cívica, a base de repetir-la, es converteix en una necessitat imperiosa. Existeix un principi enormement cínici,

però que funciona: «Una mentida, repetida una colla de vegades, es converteix en una veritat.» D'aquí que és important pensar tot el que llegim, veiem o sentim.

Davant de tants i tants tòpics engendrats per la publicitat de tota mena, hem de saber reaccionar. Puix que tenim la nostra ment cercadora de la veritat. El nostre cervell ha de tenir uns criteris oberts, però coherents. I s'ha d'enfortir per no caure a les grapes de la primera falsedat repetida moltes vegades.

Quan diem que s'ha de tenir criteri volem dir que s'ha de tenir un noble sentit crític. No estariem sans psicològicament si ens dediquéssim a carregar-nos-ho tot. Demostraríem manca de maduresa. No obstant això, hem de tenir criteri, judici, discerniment. El criteri és la norma per jutjar una cosa. Els cristians hem de ser adults en tots els aspectes i, per això mateix, no ens pot arrossegar qualsevol idea que sentim. Fer-ho ens tornaria molt simplistes.

Llegia dies enrere una entrevista a un especialista en publicitat. Afirmava que hi havia engany especialment en els efectes dels productes de neteja. Vull deixar constància dels rètols, distribuïts en diversos indrets d'un mercat, que deien: «És molt barat.» També vaig retenir un eslògan publicitari que deia: «Com més coses compri, més estalviarà.» Dues perles! Em recorden una vinyeta del meu llibre de llengua francesa, on l'amo del restaurant s'adreçava a un cambrer: «Ho has fet de pressa, però ho has fet bé?»

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Gats

Havia dit que a la Bíblia no s'anomenava els gats. Avui dia, això no m'atreveixo a afirmar-ho. Jo, que en la manera d'actuar segueixo uns criteris acceptats lliurement i arriscadament, no estic segur de res. Potser això és la fe. Per això s'equivoca poc. Avui he de reconèixer que a dos llocs bíblics, possiblement, s'anomena els gats, tot i que potser es tracta d'uns altres animals semblants, o dels xacals del desert. Una de les coses que sorpren quan llegim la Bíblia és el gran coneixement que tenen els profetes i el mateix Jesús de la naturalesa. De vegades creiem que la menció d'animals i plantes hauria de correspondre als relats d'aventures que de vegades semblen els llibres històrics i sorpren constatar la gran quantitat d'al·lusions a la flora i la fauna que trobem, per exemple, en Isaïes, l'escriptor elegant.

Jo he tingut uns quants gats i, per això, els admiro. Admiro que, malgrat que viuen al costat de l'home, tancats en pisos familiars, han conservat l'elegància de l'animal salvatge. Els podem observar en qualsevol moment, en qualsevol racó de casa, i suggereixen moments de la selva, la cacera per subsistir a la jungla o l'orgull de l'animal depredador i difícilment depredat. Podem passar l'estona sense cap llibre, però, si hi ha un gat a prop, ens podem entretenir molt observant-lo. M'agraden els gats però ara no en tinc cap a casa, ni tampoc cap felí no m'ha robat mai el cor, cosa que sí que ha passat amb altres persones.

Actualment agafem uns costums que aparentment semblen innocents, però que no ho són tant. Sembla que ningú no s'espanta de les desviacions de judici que representen. El gat (dels gossos ja en parlaré un altre dia) s'ha convertit d'animal domèstic caçador de rates, en una fera dominant de la qual la família en viu pendent. Li comprem aliments especialitzats i també disposa d'habitacles molt còmodes per als seus desplaçaments. De vegades observo horroritzat que en presentacions prèvies alguns personatges diuen: «Tinc tants fills i un gat.» També em sap greu quan una dona posa les maletes al cotxe, posa els cinturons de seguretat als fills i després col·loca el gat en un lloc preferent. Però, encara és pitjor, quan avises algú que t'ha demanat un consell, que el necessita amb urgència, li dius que vingui un dia per parlar-ne amb tranquil·litat i intercanviar aspectes dels seus problemes vitals, i et diu convençuda: «No puc, qui atendria el meu gat?» I això que el tema eren les seves relacions matrimonials llastimoses o el comportament dels seus fills o la seva salut mental. Doncs no, el tema ja podia estar a punt de caure en l'alcoholisme, el mal camí del seus fills envers la droga, o la desviació cap a l'esclavisme sexual, no podia venir. Els animals requereixen tota la seva atenció i per ells ho deixarà tot empantanegat.

Cal tornar a enfocar l'existència i acudir a la Revelació per conèixer i actuar segons el disseny diví. La Bíblia diu ben clarament que els animals estan al servei de l'home (Gn 1,26 i 9,2) i, fins i tot, diu que en poden ser l'aliment. Dipositar en un gat l'amor que, com a cristià, hauríem de donar a altres persones, és una inclinació equivocada i perversa

Notes insignificants

Germà Adrià

La crua realitat

Fa uns quants dies vaig llegir a *La Vanguardia* unes pàgines que presentaven la misèria que cada dia s'apodera de la plaça Reial i l'entorn i del Raval.

Felicitó els periodistes que les van escriure. Els agraeixo la seva transparència i valentia. Presenten una realitat que la nostra «prodigiosa moderna» ciutat oblida. No la vol ni veure ni reconèixer.

Una hora després de llegir aquest escrit vaig anar a fer una volta pel Raval. Quan vaig entrar per Sant Pau l'Olgui em va demanar una cigarreta. Sap que no fumo. Però sap que en porto per convidar. També sap que, de diners, no n'hi dono perquè se'ls gastaria en droga. L'Olgui dorm en qualsevol racó del carrer.

Després, em vaig creuar amb una parella d'amics. Anaven molt drogats i crec que no em van reconèixer. D'ordinari dormen junts a la plaça de Sant Agustí.

Després vaig visitar una família de tres components. Començaven a dinar. El seu menú era una truita de cinc ous i unes quantes patates. No hi havia res més, exceptuant una gerra de cervesa.

Quan vaig passar per Sant Ramon es va aixecar la Minto. És un esquelet que busca clients. Naturalment, no els troba. Hi ha moltes noies boniques pel voltant.

Quan vaig entrar per Drassanes, em va somriure una dona gran que no em demana mai res, però que la convido moltes vegades. És vella i també dorm al carrer. No sé si mai ha tingut casa. No m'explica mai la seva vida.

Després em va cridar el vagabund de barba llarga i blanca. Sempre ens salutem de la mateixa manera. «Hola, amigo.» Es va aixecar i em va demanar un euro per a ell, un altre per al seu germà i un altre per a la seva germana.

El seu germà és un gos pelut que em va venir a llepar els peus. La germana és un gat jove, preciós, i mansoi com el gos. «Mira», em va dir, «ja saps que sempre ens ho repartim tot. Clar, que a ells, el pa sol no els agrada gaire. Però, si no hi ha res més, se'l mengem.» Em va encaixar la mà. Després, no vaig fer com aquell del l'anunci a qui un jugador de futbol dona la mà i no la vol compartir. Jo, a la primera font que vaig trobar, em vaig rentar les mans.

I després vaig agafar l'autobús. Vaig recordar l'article dels periodistes que voldria que llegís tothom perquè la gent conegui la realitat de la misèria.

Zoom

Jordi Curcó

En una de les tres balconades del monestir de Montserrat hi ha un relleu amb la figura d'un jove acompanyat per un adult. El jove és l'enginyer químic i militant de la Federació de Joves Cristians de Catalunya Francesc Castelló. L'adult és el doctor Pere Tarrés, metge i capellà, dirigent d'aquesta federació, l'escut de la qual apareix en la part superior del relleu, obra de Ramon Cuello i inaugurat el 2 d'octubre del 1983. Avui tots dos són beats. El 28 de setembre és la festa litúrgica del beat Francesc Castelló.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Humils, però sense complexos

Ser cristià avui no és gens còmode. Potser no ho ha de ser mai, però en algunes èpoques ha estat ben valorat perquè bufaven vents favorables: majories sociològiques, poders afins, suport econòmic... La pèrdua de tot aquest suport ens deixa a la intempèrie: el Crist de les benaurances, una comunitat eclesial minoritària i una fe despallada. El retorn a un passat d'esplendor és la temptació. O la nostàlgia. S'endevina un futur a contracorrent. Per a uns, ser cristià està passat de moda. Per a altres, es tracta d'una cosa nociva per a la humanitat. Els poders mediàtics contribueixen a aquestes visions quan semblen missatges adulterats, tendenciosos i mancats de rigor. Hi ha persones que, tot i aquest panorama, responen amb valentia a la crida de Déu, perquè saben de qui s'han refiat.

Com ser cristià avui en un context desfavorable? Responc aquesta pregunta d'una manera ben senzilla: sent humils, però sense complexos. Humils perquè sabem quanta gràcia hi ha en el seguiment de Crist. Humils perquè som conscients de la distància entre la crida i la nostra resposta, entre l'evangeli i la nostra vida. Humils perquè tenim una història de llums i d'ombres, on hem permès que s'utilitzi la religió per a interessos bastards. Humils perquè hem comès errors i pecats que han distorsionat el missatge original. Humils perquè ens ha mancat el coratge d'anunciar la bona notícia fins als confins del món. Humils perquè no ens hem esforçat prou per respectar la dignitat de les persones, especialment els pobres i necessitats. Humils perquè «portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres» (2 Co 4,7).

Però, sense complexos i sense acovardir-nos. Sense complexos, tot i que «ens veiem oprimits per tot arreu, però no esclafats; sense camins a seguir, però no sense sortida; perseguits, però no atrapats; tirats per terra, però no abatuts» (2 Co 4,8-10). Sense complexos, tot i que els valors de l'evangeli xoquen contra els diners, el poder i el prestigi. Per això, volen ser emmudits. Sense complexos, perquè la força de Crist és més poderosa que les nostres febleses. Jutjar la vigència d'un valor a partir de la vida erràtica dels homes i de les dones és una trampa. Amb aquest criteri, tot queda desprestigi. No hi hauria cap àrea de l'activitat humana intocable. Sense complexos, tot i els judicis històrics fora de context que aboquen sobre l'Església mitges veritats. Sense complexos tot i que els temples estiguin mig buits. Sense complexos tot i que els diaris gairebé no li dediquin cap espai i quan en parlen ho fan d'una manera clarament distorsionada i pejorativa. Sense complexos perquè la nostra garantia no està en els judicis i consideracions dels que combaten la fe cristiana. Escoltar-los ens pot mantenir humils, però no acomplexats.

No podem deixar en mans dels altres les nostres conviccions íntimes. Els agradin o no els agradin, són les que són. No depenen d'allò que ells vulguin dictar, ni tan sols dels nostres somnis personals. El més important és que sorgeixin de l'evangeli i les visquem en comunitat eclesial. Hauríem de revisar-les per purificar-les, però aquest mateix principi val per als que acusen, distorsionen, denuncien. Hi ha gent que parla de bona fe. El seu to, la seva orientació, el seu respecte... així ho demostren. Altres, quan s'aparten de la veritat i de l'amor, resulten menys creïbles. Ressonen les paraules de Jesús: «Si m'han perseguit a mi, també us perseguiran a vosaltres» (Jn 15,20). Humils, però sense complexos.

Catalunya Cristiana i Ràdio Estel s'uneixen al dolor per la mort del pare

ANTONI M. SERRALLONGA I SIVILLA, s.j.,

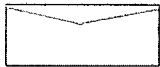
que havia estat col·laborador d'aquests dos mitjans.

Que el Senyor l'aculli al seu Regne.

Dijous dia 22, a la parròquia del Sant Àngel Custodi (c/ Vilardell, 50),

se celebrarà una Eucaristia pel seu repòs etern.

CARTES DEL LECTOR

□ L'esperit «dels temps» i l'Església

L'esperit «dels temps» estima les divisions. Crea ruptura generacional on abans hi havia família. Produeix ideologies i béns de consum que aïllen, que incomuniquen l'individu. Proclama la llibertat, sí, però nega el seu nucli essencial: la recerca de sentit.

El resultat és l'home-massa i la consciència atrofiada. «La meua llibertat contra la teua», com dos gossos barallant-se per un plat de menjar. La contradicció està servida. La unitat de l'Església és un escàndol que l'esperit «dels temps» no pot tolerar. Potser no comprendgui què significa realment això que anomenem «comunió», però s'hi intueix una barrera a la propagació de la seva ideologia. Per això, aprofitarà qualsevol pretext per semblar divisió a l'Església.

L'Església és un lloc molt especial perquè tots som un, i un en Crist, sense deixar de ser qui som; sense negar el carisma i la vocació particular, les circumstàncies diverses, les sensibilitats i els talents específics... Això cal experimentar-ho per comprendre que només Déu ens manté units, a pesar de les nostres múltiples debilitats. L'Església és una institució absolutament singular en el món. No és fàcil captar des de fora de la fe tot el seu significat, ni tan sols alguns elements essencials que als catòlics ens semblen evidents.

Per això no és d'estranyar que es treguin de context algunes afirmacions com les del president de Comunió i Alliberament: «Alguna cosa no ha funcionat en la transmissió de fe a l'Estat espanyol i a la resta d'Europa... No bastava i no podia bastar la reducció de la fe a ètica, a un discurs correcte i net.» I que s'utilitzin com a pretext per intentar dividir l'Església.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

□ El «fenomen religiós»

«Dos-cents cinquanta milions de persones han seguit per televisió el viatge de Benet XVI a Colònia. Si a ells s'uneixen els gairebé 300 milions que l'han acompanyat a través de la premsa i la xarxa, resulta una xifra propera als 500 milions de ciutadans del món interessats pel periple papal.» Així iniciava el catedràtic Rafael Navarro-Valls un article publicat en un periòdic d'àmbit nacional durant el mes d'agost.

Aquest fet ens mostra fins a quin punt, també avui, està impregnada d'un «fenomen religiós» la nostra societat. Aquest «fenomen» —«500 milions de ciutadans del món interessats pel periple papal»— hauria de convidar molt bé a la reflexió a nivell governamental sobre el tracte que se li està donant a la religió catòlica a l'Estat espanyol.

Hem llegit aquests dies en els diaris que el Govern, davant de la reacció en contra dels ciutadans pel seu desig d'incrementar els impostos de l'alcohol, el tabac, els carburants i/o l'electricitat, ha declarat que «està disposat» a reconsiderar aquesta postura, precisament per l'oposició del poble. Hauria també de tenir en compte aquest govern les reiterades, abundants i numèricament importants manifestacions en contra dels seus atacs a l'Església i a la religió que s'estan fent des de l'executiu, per «reconsiderar» la seva postura antireligiosa: l'experiència d'aquests últims vint-i-un segles de cristianisme estan també en la seva contra.

VALENTÍ ABELENDA CARRILLO
Salt

□ Agraïment a Televisió Espanyola

Voldria des d'aquí agrair a Televisió Espanyola la retransmissió de la missa de la Jornada Mundial de la Joventut, presidida pel Sant Pare i concelebrada (segons van dir) per uns 2.000 bisbes i 7.000 preveres.

Felicito sincerament els càmeres de la televisió per la seva feina ben feta. Em refereixo que no es van limitar a enfocar l'altar, el Sant Pare, els bisbes..., sinó que repetides vegades vam poder apreciar per les imatges la quantitat de joves —i alguns no tan joves— que hi havia, que saludaven amb entusiasme el Sant Pare, escoltaven les seves paraules i seguien la celebració eucarística amb devoció.

No amaguem la realitat: el jovent no està perdut. Potser una part van desorientats, probablement perquè en moments determinats i difícils de la seva vida no han trobat l'ajuda i el consell que necessitaven.

M. DOLORS PUIS i USTRELL
Terrassa

□ Pregàries pels qui han de marxar de la seva terra

És una fallença que està a l'ordre del dia. Molts hi caiem. Ens preocupa? Fins a cert punt. Què? El calvari terrífic dels qui, podent fer la viu-viu, fugen dels inferns dels seus països.

Què ens demana el Senyor? Que no oblidem que tots som fills seus. I què, lògicament, podríem fer? Tot el que sigui reduir l'apatia, a la qual dissimuladament ens deixem caure, tot esperant que altres treguin les castanyes del foc.

Ens referim a l'actuació de les pasteres, que diàriament provoquen morts abundants a causa dels naufragis, la fam, la set, etc. Potser valdria la pena remoure les nostres consciències fent servir, per exemple, les pregàries comunitàries a les Eucaristies, ja que aquest tema sovint no s'hi té gaire en compte.

Com a referència, tot seguit oferim un redactat orientatiu de com podrien ser les pregàries pels qui han de marxar de la seva terra: «Que sapiguem ajudar i emparar els que es veuen obligats a fugir dels inferns patris, on els manca el més mínim per sobreviure. I a la vegada, oferir les nostres pregàries per les nombroses víctimes que en aquesta lluita vital resten pel camí.»

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

□ El meu pare

Arribo a casa. El meu pare, ancianitat i invàlid, dorm.

Un dia de feina intensa cansa; doncs, què no farà una vida! De ben segur que el meu pare té dret a aquest descans.

Asseguda al seu costat, contemplo aquestes mans tan fortes encara, avui pell i os, però tan plenes de feina per amor. Ara el meu pare descansa; és el seu temps de ser estimat després d'estimar.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Perdó pleníssim

—Jesús ens demana perdonar de tot cor, de no passar comptes, però al mateix temps ens amenaça que Déu passarà comptes amb nosaltres quan ens diu que «així farà Déu amb vosaltres si no perdoneu». No és contradictori? Voldria saber què vol dir «perdonar». Comporta fer bona cara a aquells que ens han fet mal? Sovint es diu: jo perdono, però no oblidoo...

—Què vol dir «perdonar»? La pregunta em recorda una altra pregunta formulada a l'Evangeli: qui és el meu proïsme? Ens costa entendre les coses més elementals de l'Evangeli perquè la nostra mentalitat és mundanal. Cal, doncs, un canvi de mentalitat, una altra manera de veure les coses, tal com Déu les veu. Quan vostè es confessa, suposant que ho faci amb la regularitat amb què s'ha de fer, què espera de Déu? Estaria content amb un perdó que li concedís el Senyor, però que Déu li fes «mala cara»? Perdonar vol dir, etimològicament, donar de manera abundosa. Costa, perquè ens costa donar i molt més perdonar. Jo crec que entendrem què vol dir perdonar si entenem la veritable perspectiva de la moral evangèlica. Jesús ens diu: «Sigueu bons del tot com ho és el vostre Pare del cel.» Desconcertant! Hi ha una veritat d'antropologia bíblica que mai no hem de perdre de vista: hem estat creats a imatge i semblança de Déu. Cal treure'n les conseqüències. Això vol dir que ens realitzarem com a persones i, indubtablement, com a cristians en la mesura que reproduïm en el nostre viure la manera de ser de Déu, pacient, amor infinit i ric en misericòrdia i perdó. També implica tot això que quan cobegem l'odi, el ressentiment i la venjança ens anem destruint. Les primeres víctimes som nosaltres mateixos, que ja no vivim ni deixem viure.

En aquesta perspectiva hem d'entendre la sentència evangèlica que a vostè li sembla contradictòria. Déu sancionarà el que el mal ús de la nostra llibertat ha anat construint. Si sembrem una vida d'amor i perdó, això recollirem. Els misericordiosos trobaran misericòrdia en el judici, ens diu l'Escriptura. Si sembrem odi i destrucció això collirem. Déu perdona i oblida. Llença les nostres culpes lluny de nosaltres com l'Orient és lluny de l'Occident. Perdonar de cor suposa molt més que la cancel·lació d'un deute; implica la reconstrucció d'un vincle d'amor i de comunió que tot cristià digne d'aquest nom ha de tenir sincerament envers tots els nostres germans. Em direu que tot això és utòpic i impossible de realitzar amb les nostres soles forces. És veritat, però per a Déu res no és impossible i Ell no deixa de donar-nos el seu Esperit Sant perquè aquest camí excels i lluminós sigui una realitat. Potser ens caldria experimentar amb més freqüència i joia el perdó de Déu per esdevenir nosaltres més misericordiosos.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

□ Conte i realitat

Quina alegria la que procura la lectura d'un conte infantil! Per exemple, el de la Ventafocs. Després d'una vida de maltractaments i de llàgrimes, quanta joia en veure aparèixer la fada bona! Converteix la Ventafocs en una noia preciosa que pot anar al ball i enamorar el jove príncep, el qual finalment se l'emporta com a esposa i princesa al seu palau i a la felicitat. Està clar que això només és un conte.

Però, què en som d'inconscients quan, tot lamentant

que no pugui ser real un somni tan deliciós, oblidem que sí que pot ser-ho i, àdhuc, per sempre. Perquè Déu, que ens estima, ens ha creat per a aquesta felicitat sense fi. A canvi, tan sols ens demana que li siguem agraïts per tot el que Ell ens ha donat i ha fet per nosaltres, i que seguim el camí, potser costerut, però que ens condueix al paradís!

I serem tan babaus i ximpls com per deixar passar aquesta oportunitat?

MAGÍ MIRET BUTÍ
Sant Pere de Ribes

La Vinya del Senyor

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Un tema característic de l'Evangeli de Mateu

Fa pocs dies —el dia 21 de setembre— hem celebrat la festa de l'apòstol i evangelista Mateu. És l'evangelista que aquest any ens condueix, cada diumenge, al coneixement de Crist. Ho fa des de la perspectiva catequètica que li és pròpia: Jesús, fill de David, fill d'Abraham (Mt 1,1), és el Messies, el Fill de Déu viu (Mt 16,16). En ell s'acompleix l'Antic Testament, i la seva missió és universal per formar el veritable i nou poble de Déu, que és l'Església. Sant Mateu escriu sobretot per als cristians que vénen del judaisme.

Aquesta orientació comporta la presència d'una colla de temes bíblics, interpretats en funció de Jesucrist i de l'Església; un d'ells és el de la vinya. Tant els profetes com els salms abunden en la comparació entre Israel i la vinya del Senyor. A la base hi ha, segurament, el record del desert, quan la terra promesa apareixia com una terra generosa en vinyes (vegeu Nombres 13, 17-24).

Les tres paràboles de la vinya

Els diumenges 25, 26 i 27 de durant l'any, en el present cicle A, ens proposen les tres paràboles de Mateu que tenen la vinya del Senyor com a centre: els treballadors cridats per l'amo a diverses hores (diu-ge 25), les actituds dels dos fills cridats a treballar a la

vinya (diuenge 26), els treballadors rebels que volen fer-se amos de la vinya (diuenge 27). Les dues primeres són exclusives de Mateu; la tercera, en canvi, es troba en tots els sinòptics.

La interpretació d'aquestes paràboles pot fer-se en termes d'història de salvació, i també en termes de compromís de vida cristiana. En realitat, els dos aspectes no estan tan allunyats. En termes d'història de salvació, la paràbola més clara és la tercera. La primera lectura del mateix diuenge (27) i el salm donen aquesta clau directament: la vinya del Senyor de l'univers és la casa d'Israel, estimada per Déu d'una manera privilegiada; el fill de l'amo enviat pel pare és Jesucrist, crucificat fora de la vinya (vegeu Hebreus 13,12); els vinyaters rebels són els adversaris de Jesús a Israel; els «altres» són l'Església de Jesucrist, disposada a donar a l'amo de la vinya els fruits de les bones obres, que li pertanyen com origen.

La segona paràbola (diuenge 26) precedeix en el text de Mateu directament a la tercera, i és com una presentació sintètica del mateix tema: hi ha un fill que diu que sí a la voluntat del pare en el treball de la vinya, però en realitat és que no: no va a treballar; l'altre fill fa exactament al revés: diu que no, però es converteix i finalment va a treballar a la vinya. L'aplicació aquí es fa en termes d'atenció a la predicació del Baptista i del mateix Jesús, com anuncis del Regne de Déu.

La primera de les tres paràboles de la vinya (diu-ge 25) és més independent en el context de Mateu, però té també una interpretació historicosalvífica: Déu crida a través de la història (els «temps»), fins a la darrera hora («En aquests dies, que són els darrers», diu Hebreus 1,1). La seva generositat és gran, i qui no entengui que també els pagans tenen la mateixa herència no entén el disseny de Déu.

Treballadors a la vinya del Senyor

Aquestes tres paràboles han donat peu a la frase «treballar a la vinya del Senyor», com a sinònim sobretot del treball pastoral. En aquest sentit fou utilitzada pel papa Benet XVI en les seves primeres paraules al poble: «Un humil treballador a la vinya del Senyor.»

Dins el marc ample de la interpretació historicosalvífica, cadascun dels fidels es pot sentir situat personalment. D'una manera o d'una altra, cadascú és cridat al treball, divers, però sempre en l'Església, la vinya. Es tracta de saber treballar generosament, imitant la generositat de l'amo que ens permet de treballar; en aquest cas, la generositat de Crist, que essent ric s'ha fet pobre per nosaltres, perquè nosaltres siguem rics en la seva pobresa (vegeu 2 Cor 8, 8-9). Es tracta que el nostre «sí» al Pare sigui sempre sincer i coherent, com el del Fill, Jesucrist. I es tracta d'estar íntimament arrelat en el cep veritable, Jesucrist, per poder donar fruits: «La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit» (Joan 15,8.16).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Pouy, prop de Baiona, l'any 1581
- ☐ Prevere que va dedicar la seva vida als pobres
- ☐ Va fundar diversos instituts caritatius
- ☐ Va morir a París l'any 1660
- ☐ Canonitzat per Climent XII l'any 1737

De classe social humil —de nen s'encarregava de vigilar els ramats de porcs— sant Vicenç de Paül sabia perfectament què era la pobresa. Va començar els estudis religiosos a la ciutat veïna de Dax, i com que se'l veia amb capacitat els va continuar a Tolosa i a Saragossa, fins que va ser ordenat sacerdot als dinou anys. Poc després, però, va ser fet presoner per corsaris musulmans al Mediterrani, fins que al cap de dos anys va aconseguir convertir al cristianisme l'amo a qui li tocava servir i va ser alliberat.

Posteriorment es va establir a París, on va passar a ser el preceptor de la família del comte de Gondi i a partir d'aquí es va anar posicionant a la cort francesa, a

la qual va intentar fer conscient de la necessitat de fer més fàcil la vida dels pobres. Fins i tot va arribar a tractar amb el mateix cardenal Richelieu, al qual va retreure la seva indiferència per les condicions de vida de la població. Va ser nomenat capellà general de les galeres i durant la regència d'Anna d'Àustria aquesta el va fer ministre de la Caritat, càrrec amb el qual va disposar de prou recursos per dedicar-los als pobres. És així com va poder fundar quatre instituts religiosos: la Confraria de les Dames de la Caritat, les Filles de la Caritat —dirigides per Lluïsa de Marillac—, els Servents del Pobres i la Societat de la Missió, els membres de la qual van ser coneguts amb el nom de paüls o lazaristes.

Sant Vicenç de Paül

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de durant l'any (Salteri: setmana 2)

SETEMBRE

25. Diumenge

XXVI de durant l'any, Verd. Lectures: Ezequiel 18,25-28 / Salm 24 / Filipencs 2,1-11 / Mateu 21,28-32

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Dalmau Moner, rel.; Santes, Aurèlia, vg.

Festa Major: a l'Albiol, Alguaire, Alpens, Artesa de Segre, Besalú, Canet d'Adri, Cervera, Forès, Llanars, Palol de Revardit, Sant Cebrià de Vallalta, Sant Julià de Ramis, Sant Miquel de Campmajor, Sant Mori, Sant Pere de Torelló, Sils, Vallbona de les Monges i Vidrà.

26. Dilluns

Fèria, Verd. Lectures: Zacaries 8,1-8 / Salm 101 / Lluc 9,46-50. Si es vol: Sant Cosme i Sant Damià (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nil, ab.; Santes, Justina, vg. i mr.

Festa Major: al Prat de Llobregat.

27. Dimarts

Sant Vicenç de Paül (MO), Blanc. Lectures: Zacaries 8,20-23 / Salm 86 / Lluc 9,51-56

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Caius, b.; Adolf i Joan, mrs.

28. Dimecres

Fèria, Verd. Lectures: Nehemies 2,1-8 / Salm 136 / Lluc 9,57-62. Si es vol: Sant Venceslau (MLI), Vermell; Sant Llorenç Ruiz (MLI), Vermell; LLEIDA: Beat Francesc Castelló (MLI), Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simó Rojas, prev.; Santes, Eustoqui.

29. Dijous

Els Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael (F), Blanc. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 (o bé: Apocalipsi 12,7-12a) / Salm 137 / Joan 1,47-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fratern, b.; Santes, Gudèlia.

Festa Major: a Alforja, Almatret, Castellar de n'Hug, Cervià de les Garrigues, Colera, Isòvol, les Masies de Roda, Molins de Rei, Mont-roig del Camp, Orpí, Os de Balaguer, Pinell de Solsonès, Rupit i Pruit, Sant Miquel de Fluvià, la Sentiu de Sió, Setcases, Tivenys, Vandellòs i l'Hospitalet de l'Infant i Vespella de Gaià.

30. Divendres

Sant Jeroni (MO), Blanc. Lectures: Baruc 1,15-22 / Salmo 78 / Lluc 10,13-16

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Sofia, viuda.

Festa Major: a Bell-lloc d'Urgell i Vila-sana.

OCTUBRE

1. Dissabte

Santa Teresa de l'Infant Jesús (MO), Blanc. Lectures: Baruc 4,5-12.27-29 / Salm 68 / Lluc 10,17-24

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Remigi, b.

Festa Major: a Garrigàs, Tornabous, Sudanell i Vilanova de la Barca.

Lectures bíbliques

Diumenge XXVI de durant l'any

Lectura primera

Ez 18,25-28

Si el pecador es converteix i deixa de fer el mal, salvarà la seva vida

Lectura de la profecia d'Ezequiel:

El Senyor diu: «Vosaltres penseu: No va ben encaminada la manera d'obrar del Senyor. Poble d'Israel, escolta bé això que et dic: ¿No és la vostra manera d'obrar i no la meua, la que va desencaminada? Si el just deixa d'obrar el bé, comet el mal i mor, morirà per culpa seva. Però si el pecador es converteix, deixa de fer el mal i obra amb justícia i bondat, salvarà la seva vida. Només que reconegui el mal que havia fet i es converteixi, viurà i se salvarà de la mort.»

Salm responsorial

24

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins. Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, perquè vos sou el Déu que em salveu; i cada moment espero en vos.

R. Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre. No us recordeu dels pecats que he comès de jove, compadiu-vos de mi, vos que estimeu tant. *R.*

El Senyor és bondadós i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí. *R.*

Lectura segona

Fl 2,1-11

Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis:

Germans, per tot el que trobeu en Crist, de fortalesa d'ànima, d'amor que consola, de dons de l'Esperit, d'afecte entranyable i de compassió, us suplico que em doneu plenament el goig de veure-us units per uns mateixos sentiments i per una mateixa estimació dels uns pels altres, unànimes i ben avinguts. No feu res per rivalitat ni per vanagloria. Mireu els altres amb humilitat i considereu-los superiors a vosaltres mateixos. Què ningú no es guiï pels propis interessos, sinó que miri pels altres.

Tingueu els mateixos sentiments que heu vist en Jesucrist: [ell, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes, i començant de captenir-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeguin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.]

Al·leluia

Jn 10,27

Les meves ovelles reconeixen la meua veu, diu el Senyor també jo les reconec i elles em segueixen.

Evangeli

Mt 21,28-32

Penedit del que havia fet, anà a la vinya. Els cobradors d'impostos i les dones públiques us passaran al davant.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu:

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Què us en sembla? Un home que tenia dos fills, va dir al primer: "Fill meu, ves a treballar a la vinya, avui." Ell respongué: "No hi vull anar." Però després, se'n penedí i hi anà. El pare digué això mateix al segon i aquest li respongué: "Hi vaig de seguida, pare." Però no hi anà. Quin d'aquests dos va fer el que el pare volia?» Li responen: «El primer.»

Jesús els diu: «Us dic amb tota veritat que els publicans i les dones de mala vida us passen al davant cap al Regne de Déu, perquè ha vingut Joan amb la missió d'ensenyar-vos un bon camí, però vosaltres no l'heu cregut, mentre que els publicans i les dones de mala vida sí que l'han cregut. I vosaltres, ni després de veure això, encara no us en penediu ni voleu creure'l.»

Tarragona

diòcesis

Dos nous diaques per a l'Església diocesana

■ Simó Gras i Lluís Simón van ser ordenats per Mons. Jaume Pujol l'11 de setembre

MONT-ROIG DEL CAMP:— Diumenge dia 11 de setembre, l'església parroquial de Mont-roig del Camp va acollir l'ordenació diaconal de Simó Gras i Sole, fill del mateix poble, i de Lluís Simón i Pascual, fill de l'Arboç del Penedès, pel ministeri de l'arquebisbe de Tarragona, Jaume Pujol i Balcells, com a pas previ al sacerdoci.

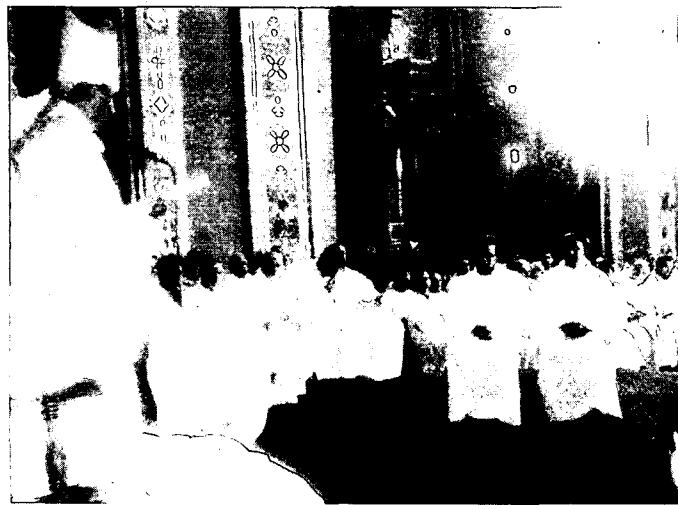
Mont-roig va viure una autèntica festa de l'Església la tarda de la Diada de l'11 de setembre, amb el temple parroquial de Sant Miquel Arcàngel ple de gom a gom, amb 1.300 feligresos que ocupaven les espaioses naus. Familiars, amics, fidels de les diferents parròquies on els ordenands han fet el servei d'ajuda pastoral, gent jove i gent gran, amb un mateix batec en el cor, van voler assistir a la important diada, la de l'ordenació diaconal de Simó Gras i de Lluís Simón.

Els setanta sacerdots assistents a la cerimònia, presidits per l'arquebisbe Jaume Pujol, van entrar en processó cap el presbiteri, mentre Simó i Lluís ocupaven els primers bancs, al costat dels seus pares i familiars. Les primeres paraules van ser de benvinguda, a l'arquebisbe i a tothom, «a la catedral del Baix Camp» per part del rector, Mn. Josep M. Alegret.

Un cop proclamat l'Evangeli els candidats van ser presentats al bisbe, qui va pronunciar l'homilia. Mons. Jaume Pujol va remarcar els tres serveis assignats als diaques: l'ajuda en el ministeri de la litúr-

Els nous diaques van ser ordenats a Mont-roig del Camp.

gia, de la paraula i de la caritat. La ordenació dels dos nous diaques «és motiu de goig per a tots, perquè són dos nous treballadors a la vinya del Senyor». L'arquebisbe va recordar també que els diaques són els ministres de la Paraula a l'assemblea litúrgica que, amb l'autoritat de Jesucrist, els pertoca explicar. «Però l'hauréu d'ensenyar sobre tot amb la vostra vida, fent present el seu Amor entre els homes», va dir el prelat.

Posteriorment Mons. Pujol va fer una profunda reflexió sobre el perdó «com a culminació de la pregària cristiana», tal com explica el Catecisme de l'Església Catòlica. Més endavant l'arquebisbe va esmentar que els candidats no eren allí com qui va per preparar-se per a un ofici, «sinó per un disseny especial de Déu sobre vosaltres (...). Déu us ha cridat perquè des d'avui sigueu diaques al servei de l'Esgl-

sia, i més endavant preveres».

Després de les promeses davant de Déu i de l'Església Lluís i Simó es van postrar davant de l'altar per invocar, amb els celebrants i el poble, Santa Maria i els sants. Acabat aquest moment intens i emocionant, els elegits es van atansar cap al bisbe per rebre la imposició de les mans i pronunciament de la pregària d'ordenació. Des d'aquell moment, l'arquebisbe feia partícips Lluís i Simó del do i del ministeri del diaconat.

Ja diaques de Crist van ser revestits amb l'estola creuada i la dalmàtica de la festa, i els van lliurar el llibre dels Evangelis. Finalment els nous diaques van rebre la Pau de Crist significada per l'òscul del bisbe i l'abraçada de la pau dels altres diaques, com a signe d'acceptació en el mateix ministeri.

El cant de postcomunió va ser una

reeixida acció de gràcies, amb la música d'un grup de joves amics dels dos diaques i les veus vibrants de tota l'assemblea. Finalment Lluís i Simó van adreçar unes sentides paraules d'agraïment als presents, especialment a llurs pares tot assenyalant que «ha estat un regal de Déu néixer i créixer en el si d'aquesta família». Gràtitud també envers els professors, companys de seminari i una llarga relació de persones que els han ajudat a avançar en la vocació. Un fort aplaudiment va rubricar els parlaments i la festa va continuar al carrer, amb felicitacions de part de tothom.

Simó Gras col·laborarà en la tasca pastoral a la parròquia de Santa Maria de Montblanc i Lluís Simón en l'assistència i serveis religiosos de l'Hospital Joan XXIII de Tarragona.

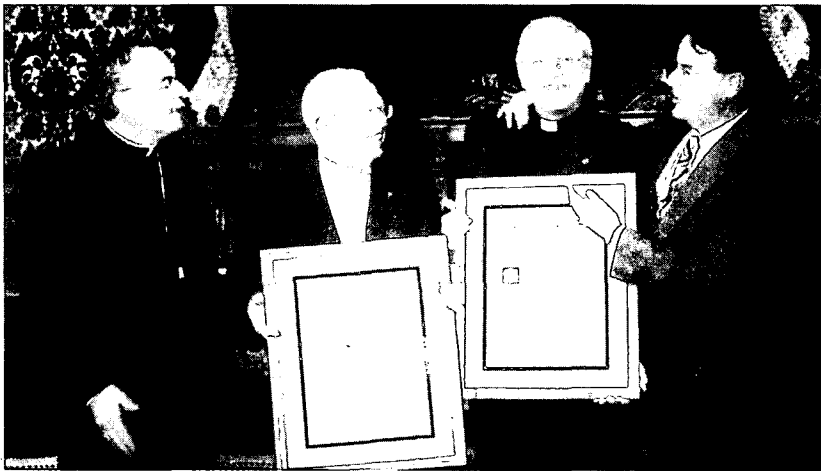
Text i fotos: Joan Boronat

Nomenats fills adoptius de Tarragona Mn. Miquel Barbarà i el P. Mario Buonanno

TARRAGONA.— Des del 9 de setembre Mn. Miquel Barbarà i Anglés, actual vicari general de l'arxidiòcesi de Tarragona i el pare Mario Buonanno, del orde dels Rogacionistes, ja són tarragonins d'adopció i la ciutat s'honora de tenir-los entre els seus fills.

Darrerament l'Ajuntament de Tarragona ha distingit i concedit títols de reconeixement a diversos eclesiàstics i una mostra més d'aquesta voluntat ha estat el nomenament de fills adoptius de Mn. Miquel Barbarà i del P. Mario Buonanno. L'acte protocolari celebrat al saló de plens de l'ajuntament va fer del tot insuficient el recinte, ocupat per familiars, amics i anònims ciutadans que van voler ser al costat dels nous tarragonins. Va presidir l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal, acompanyat de l'arquebisbe Jaume Pujol, del president de la Diputació Joan Aregio i d'altres personalitats. El tinent d'alcalde Albert Vallvé va ser l'encarregat de glossar la personalitat dels fills adoptius, tot posant de manifest els mèrits adquirits que els fan mereixedors de la distinció «atorgada per unanimitat per la corporació municipal». Del llarg currículum de Mn. Barbarà es va destacar la projecció de Tarragona a través de la seva persona, i del del pare Mario, la seva vinculació amb cases regionals i el fet social que ha promogut des del Santuari del Loreto.

En el seu parlament Mn. Miquel Barbarà va voler dedicar la distinció «a tanta gent amb la qual treballo en equip, de l'arquebisbat, el cor i orquestra dels Amics de la Catedral i molts més».

D'esquerra a dreta, Mons. Pujol, P. Buonanno, Mn. Barbarà i l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal.

Per la seva banda el P. Mario va assenyalar que bona part de la distinció «la dec a vosaltres, per la vostra confiança i col·laboració». Tots dos guardonats van manifestar el fervent desig de «continuar treballant per la ciutat i els tarragonins», des del seu ministeri i socialment.

Després del lliurament del títol de fill adoptiu a Mn. Barbarà i al P. Mario, hi va haver paraules de congratulació per part de l'arquebisbe Jaume Pujol i la cloenda de l'acte a càrrec de l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal. (J.B.)

MN. MIQUEL BARBARÀ

Va néixer a Almoher (Baix Camp). Va ingressar al Seminari de Tarragona el 1953 i fou ordenat sacerdot el 1963. Ha estat director del Col·legi Sant Pau de Tarragona i professor de sociologia a les Facultats de Teologia i de Filosofia a la Ramon Llull. Va ser secretari adjunt del Concili Provincial Tarraconense. Ha estat successivament secretari canceller, vicari episcopal, i, actualment, vicari general.

P. MARIO BUONANNO

Va néixer a Sant Antimo (Nàpols) i l'any 1961 va ingressar al Seminari dels Pares Rogacionistes. El 1978 va ser enviat a Tarragona i actualment és el superior d'aquesta comunitat a la ciutat, a cura del Santuari de Loreto. Des de fa anys dirigeix el Telèfon de l'Amistat i és consiliari de la Confraria del Sant Ecce Homo.

Solsona

Invitació a la misericòrdia

■ El bisbe Jaume Traserria publica la seva quarta carta pastoral

SOLSONA.— Amb el títol *Sigueu misericordiosos* Mons. Jaume Traserria acaba de publicar aquest estiu la seva quarta carta pastoral com a bisbe de Solsona. L'escrit respon al desig del prelat d'«exhortar tots els fidels de la diòcesi a obrir els ulls davant dels germans necessitats i a sortir al seu

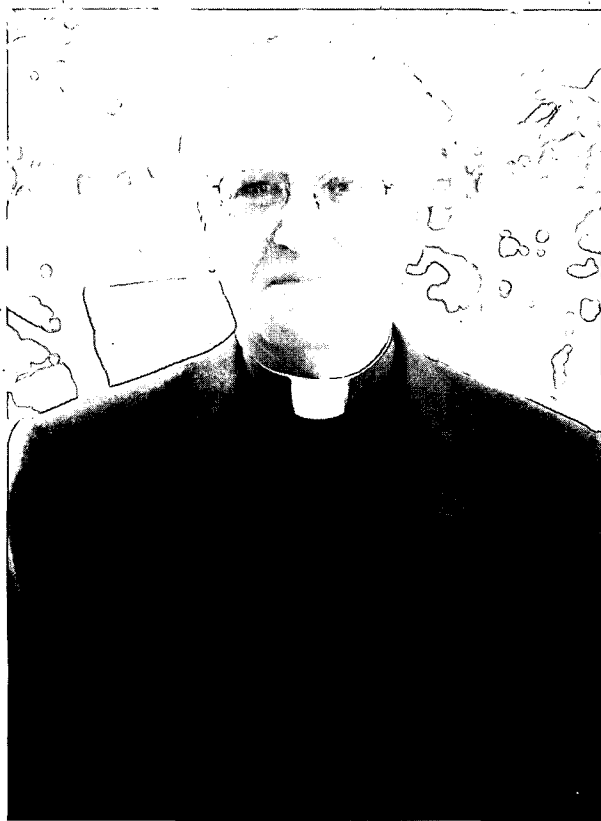
encontre per donar-los ajuda i per fer-s'hi propers i solidaris». Davant del proïsme que pateix, afirma Mons. Traserria a la carta, «sempre és possible un oferiment d'ajuda, unes paraules de consol, uns moments de companyia, un llarg silenci per escoltar o eixugar les llàgrimes».

El nou curs pastoral que ara s'inicia a la diòcesi de Solsona comptarà enguany amb una nova eina de reflexió i pregària per als preveres, religiosos, membres d'instituts seculars i fidels laics. És la nova carta pastoral de Mons. Jaume Traserria dedicada a la misericòrdia, l'objectiu de la qual és «anunciar de nou les paraules de Jesús als seus deixebles: "Sigueu misericordiosos, com ho és el vostre Pare"».

El bisbe Jaume considera el tema de la misericòrdia com un dels reptes més acucians plantejats pel Concili Vaticà II, el qual afirmava: «Sobretot en els nostres dies urgeix l'obligació de fer-nos proïsme d'absolutament cada persona i de servir-la activament quan ens cerca, tant si és un vell deixat de tothom, com un treballador estranger injustament menystingut, o un exiliat, o un infant nascut d'unió il·legítima, sofrint injustament per un pecat no comès per ell, o un famolenc que interpel·la la nostra consciència, recordant la Paraula del Senyor: tot allò que hem fet a un d'aquests meus germans més petits ho heu fet a mi.» El prelat català fa seva aquesta crida i a través d'una acurat recorregut per la vida de Jesús i els trets essencials de la vida cristiana, convida tots els fidels a emprendre «iniciatives compromeses i generoses en favor de tots els qui sofreixen».

L'exemple de santa Joaquina de Vedruna

La nova carta pastoral del bisbe de Solsona s'inicia amb l'exemple enlluernador de misericòrdia protagonitzat per santa Joaquina de Vedruna, la qual va deixar petjades fondes de la seva acció social a la diòcesi de Solsona. Profundament sensible a les necessitats dels pobres, afirma Mons. Traserria, «va emprendre l'aventura de viure per a la glòria de Déu i per al bé del proïsme, servint els malalts i donant ensenyament cristià». «Ha estat una història esplèndida d'entrega personal a Déu i als germans», assegura el bisbe.

Mons. Jaume Traserria ha publicat una nova carta pastoral.

Amb santa Joaquina i tots els sants com a referents de misericòrdia, Mons. Traserria es remet a la vida trinitària i conseqüentment a la vida de Jesús com la font autèntica de la misericòrdia: «Déu és misericordiós. Ha volgut mostrar-se als homes i descobrir-los el seu amor. Ell s'ha fet accessible, agafable. Ell ha deixat de ser el Déu desconegut, per ser el Déu que es compadeix i salva.» I afegeix: «Tota la vida de Jesús revela la bondat i la misericòrdia del Pare. No solament les paraules i les obres, sinó Ell mateix revela els sentiments i l'obrar del Pare.» El prelat repassarà paraules i obres de Jesús, especialment algunes paràboles i miracles, fins a la seva passió, mort i resurrecció, on resplendeix de manera particularment eloqüent «la misericòrdia del Pare».

Des d'aquesta perspectiva la nova carta pastoral dels bisbes de Solsona se situa aviat en el temps actual, per concebre els

deixebles de Jesús com «apòstols de la misericòrdia i anunciadors de tot allò que Jesús va ensenyar». «L'amor de Jesús —assevera Mons. Traserria— és el que mou els cristians a tenir una mirada compassiva pels germans necessitats i a estimar-los sincerament com Ell ho feia. La misericòrdia prové de l'amor compassiu que es dol del sofriment dels germans. És sempre un amor que prové del cor d'un home nou regenerat pel do de l'Esperit.» En aquest sentit, «les obres cristianes de misericòrdia no són simplement les obres humanitàries i altruistes que fan els cristians. Són les obres que suscita l'amor de Crist i que inclouen els béns de salvació».

Obres de misericòrdia

Des de l'eucaristia, entesa també com a «crida a fer de la pròpia vida una existència als altres», el bisbe Jaume convida els seus diocesans a «reconèixer el Senyor present en els germans, sabent que quan aparegué visible com a home no ho féu en la glòria i majestat sinó en humilitat i pobresa». La carta repassa les diverses obres de misericòrdia que els cristians són cridats avui a portar a terme.

D'una banda fa referència a les obres corporals, com ara donar menjar al qui té fam; donar beure al qui té set; vestir el despallat; donar aixopluc al pelegrí; alliberar el captiu; visitar el malalt; o enterrar els morts. En l'ordre espiritual, les obres de misericòrdia es resumeixen en ensenyar a qui no sap; donar bon consell a qui l'ha de menester; corregir el qui va errat; suportar amb paciència les injúries; perdonar les ofenses; consolar els tristos; pregar a Déu pels vius i pels difunts.

Mons. Jaume Traserria tanca la seva carta pastoral amb una nova exhortació als fidels de la diòcesi perquè «s'adonin de les privacions que pateixen molts germans nostres i sentin com a pròpies les seves tristesses i les seves penes». Davant d'aquesta realitat convida amb insistència a renovar l'exercici de les obres de misericòrdia, a escoltar i acollir i «que tant com puguem, ens posem al seu costat com a servidors i amics (...) perquè també Jesucrist, Nostre Senyor, ens demana que siguem compassius i tinguem envers elles un cor misericordiós, com és misericordiós el Pare del cel». (C.C.)

La comunitat escolàpia se'n va de Tàrraga

TÀRREGA.— La comunitat de pares escolapis deixa Tàrraga després de 121 anys de presència a la capital de l'Urgell. S'hi havia establert un 5 de setembre de l'any 1884, quan van fundar el Col·legi de l'Escola Pia La Mercè, lloc emblemàtic per on han passat i s'han format en la pietat i les lletres moltíssimes generacions d'alumnes de la ciutat i d'altres comarques del país.

La marxa dels pares escolapis es produeix en el moment en què la comunitat del col·legi formada pel germà Gonçal Crespo i els pares Mateu i Antoni Baltà —aquest últim fins ara director del centre— ha estat destinada a altres punts de Catalunya amb motiu de la seva jubiliació, marxant cap a Mataró, Sabadell i Barcelona, respectivament. Sens dubte, la manca de vocacions que afecta a moltes ordes religioses a tot el món és el motiu principal de la falta de pares escolapis per cobrir les necessitats dels centres. Tot plegat ha motivat que aquest 2005 la tan estimada comunitat escolàpia targarina se n'hagi hagut d'anar.

A partir d'ara, el Col·legi La Mercè, que no es tanca sinó que continuarà en plena activitat docent, seguirà sota la titularitat de l'Escola Pia de Catalunya passant a ser dirigit per un seglar. D'aquesta manera el centre targarí deixarà de ser l'únic de la xarxa de les Escoles Pies de Catalunya regentat fins ara per pares escolapis, ja que els altres disset centres catalans estaven dirigits per persones seglars des de fa temps. L'escola targarina restarà sota la direcció de Jaume Ars, fins ara director de l'Escola Pia de Balaguer, convertint-se d'aquesta manera en el primer director no escolapi i seglar del col·legi de Tàrraga de la seva història.

D'altra banda, l'església de la Mercè, històric edifici annex al col·legi, que s'utilitza per a les celebracions dels festius, dels diumenges i altres actes religiosos i culturals, continuarà oberta al públic com fins a l'actualitat, si bé possiblement s'hagi d'arribar a un acord amb la parròquia de Tàrraga, més endavant, pel seu funcionament. (R.E.)

La IV Trobada de Grups de Pregària serà a Miralcamp

SOLSONA.— La IV Trobada de Grups de Pregària tindrà lloc enguany a la parròquia de Miralcamp el diumenge 9 d'octubre. El programa s'iniciarà amb l'acollida a la parròquia, una mica de temps lliure i confessions. Després, cap a les 12.00 h, se celebrarà l'eucaristia, presidida per Mons. Jaume Traserria, bisbe de Solsona. Tot seguit tindrà lloc el tradicional dinar al poliesportiu del poble. A la tarda, a les 16.00 h, hi ha prevista una hora santa eucarística-mariana.

L'organització mantindrà obert el termini d'inscripcions fins al 30 de setembre al tel. 973 480 619, d'11.00 a 13.00 h (Mn. Josep Subirana). (R.E.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Girona

Inici de curs del Centre Cristià dels Universitaris de Girona

■ Es va presentar el programa d'activitats del primer trimestre

GIRONA.— El CCU ha iniciat el nou curs 2005-2006 amb una trobada que va tenir lloc l'1 de setembre passat. Una trentena de joves, acompanyats per l'equip de coordinació, es van aplegar a Sant Medir (hostatgeria de la Fundació Mare de Déu del Mont): alguns hi van conèixer per primera vegada la gent, l'esperit i el programa del CCU; els altres es retrobaven per posar, un any més, fil a l'agulla i veure el programa de les activitats del primer trimestre.

Després de les presentacions inicials, un primer moment de la trobada va consistir en una dinàmica que barrejava el joc amb alguns dels valors que formen el CCU: Universitat, futur, amics, fe, grup, voluntariat, reflexió, compromís, cultura, jove, parella...

Tot seguit els assistents van compartir un bon pa amb tomata tot explicant quins són els grups o camps de treball del CCU de Girona: Grup d'intercanvi i Experiència educativa (GIE), Voluntariat, Espai de Conversa, l'espai del videofòrum, Espai de Pregària a l'estil de Taizé i ja es va anunciar la trobada per preparar el Nadal.

També es va presentar com a novetat en el treball pastoral a la Universitat de Girona l'inici de les activitats del Safor, Servei d'Assistència i Formació Religiosa, amb professors de diverses facultats que formen part de l'equip.

Activitats més immediates

Després d'aquest primer acte inaugu-

ral del curs, el programa d'activitats del CCU Girona per aquest trimestre s'iniciarà el 4 d'octubre amb una xerrada que, sota el títol *30 minuts amb sis estudiants*, tractarà sobre l'experiència d'alguns joves al tercer món. La trobada tindrà lloc a les 19.00 h a la Politècnica.

També s'ha previst celebrar cada diumenge a les 21 hores, als locals de Pare Claret (Joan Maragall 23, de Girona), una pregària a l'estil de Taizé. L'objectiu és crear un espai de pregària ecumènica, amb cants, lectures i silencis, obert a tothom. La primera pregària tindrà lloc el 10 d'octubre i serà en record del germà Roger, fundador de Taizé que va morir el 16 d'agost passat. Emmarcat en aquest desig per aprofundir en l'espiritualitat de Taizé, l'equip del CCU ha organitzat per al pont de la Puríssima una estada a Taizé mateix (França), on aquells qui ho desitgin podran compartir uns dies de silenci i pregària amb la comunitat de monjos fundada pel germà Roger i els milers de joves allà aplegats.

A l'hora del sopar van presentar-se les activitats del trimestre.

En aquest primer trimestre de curs en el CCU Girona també s'ha programat la creació d'un espai de diàleg, amb dates encara per determinar, on es conversarà en petits grups sobre temes d'espiritualitat. Des del punt de vista de l'acció social, el CCU ofereix diverses propostes de contactes amb el Centre Penitenciari, amb

entitats que atenen disminuïts o gent gran.

El punt final al trimestre es posarà el 19 de desembre, a les 20.30 h, amb una celebració d'advent a la parròquia de Sant Josep. La trobada portarà per lema: *Tot preparant el Nadal, quin és el teu?*

Dolors Puigdevall

Qui vulgui més informació sobre el CCU i les seves activitats pot adreçar-se al punt d'informació del Mòdul AM-20, despatx 141 del Campus de Montilivi de la UdG, els dimarts i dimecres de 16.00 a 19.00 i els dijous d'11.00 a 13.00. També es pot posar en contacte amb l'equip responsable a través de ccugirona@worldonline.es

Celebració a la catedral de l'Aplec de la Mare de Déu de Gràcia i de Bell-ull

GIRONA.— El dijous 8 de setembre, entre les nombroses celebracions de la solemnitat del naixement de la Mare de Déu, a la diòcesi de Girona, el bisbe Carles va presidir els actes, a Olot, de la Mare de Déu del Tura, i a Canet, de la Mare de Déu de la Misericòrdia. A la tarda va tenir lloc un dels aplecs més entranyables amb el marc incomparable del claustre de la catedral gironina. És l'Aplec de la Mare de Déu de Gràcia i de Bell-ull, que té la seva capella en aquest bonic espai romànic.

La litúrgia, que va encapçalar el president del Capítol, Mn. Gabriel Roura i va ser concelebrada pels canonges, es va encetar amb el cant de les vespres i va continuar amb la missa major conventual. Els cants van anar a càrrec de la capella de la catedral que dirigeix el mestre Mn. Frederic Pujol. Els darrers anys la celebració es feia en el jardí central; enguany,

La celebració va tenir lloc al claustre de la catedral.

des de la ciutat. L'aplec de la Mare de Déu de la Gràcia i de Bell-ull s'ha mantingut i enfortit en els darrers anys, especialment d'ençà que es va traslladar a la tarda i no a primera hora del matí, com s'havia celebrat originàriament. (Victor Gay)

però, a causa de la meteorologia inestable, va retornar al seu espai original, davant de la capella claustral. Nombrosos fidels van seguir la celebració, que culmina amb el cant de la Salve i dels goigs.

Finalment es procedeix a la tradicional benedicció de les herbes aromàtiques que componen l'ornamentació de la celebració i que, després, es reparteixen entre els fidels, que les tindran i utilitzaran a casa seva fins l'aplec de l'any següent. Aquesta tradició reculada en el temps caracteritza aquest senzill aplec, que ha esdevingut una de les celebracions marianes més preu-

XXIV Assemblea de Pastoral de Turisme

GIRONA.— La Comissió Episcopal de Pastoral de la Conferència Episcopal Espanyola organitza del 18 al 20 d'octubre a Girona la XXIV Assemblea de Pastoral de Turisme. El lema de la trobada és *El turisme: expectatives pastorals de futur*. Taules rodones, conferències, treballs per grups i la revisió del Pla triennal de Pastoral del Turisme, conformen el programa de l'assemblea. Són convidats a participar-hi importants professionals del sector i polítics també relacionats amb aquest món. La trobada serà presidida pel bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, promotor de la Pastoral del Turisme de la Comissió Episcopal de Pastoral. (C.S.)

Reunió d'arxiprestos

SOLIUS.— El 13 de setembre passat el bisbe Carles Soler es va reunir, a la Casa d'Espiritualitat Santa Elena de Solius, amb els arxiprestos de la diòcesi. A l'ordre del dia hi van figurar, entre altres punts, la presentació del Pla Pastoral d'aquest curs, la presentació del material de formació permanent dels preveres i la presentació del Pla diocesà de catequesi. (C.S.)

Girona acull el II Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya

GIRONA.— El II Congrés de Confraries de Setmana Santa de Catalunya tindrà lloc a Girona els propers 7, 8 i 9 d'octubre. Els organitzadors assenyalen quatre objectius prioritaris: donar continuïtat al primer congrés celebrat a Tarragona,

revitalització de les confraries, coordinació i intercanvi de les diferents experiències i donar a conèixer la ciutat de Girona i les tradicions de Setmana Santa de les seves comarques. (C.S.)

Museu Frederic Marès de Barcelona

Aquest museu conté una vastíssima col·lecció d'escultura religiosa

«Aparició de Jesús als seus deixebles al mar». Mestre de Cabestany, monestir de Sant Pere de Rodes, segle XII.

Amb aquesta nova secció que avui encetem pretenem donar una ullada a diversos museus de l'àmbit català. Tots ells—vinculats o no a l'àmbit eclesiàstic—, amb una característica comuna: exposen art religiós. Comencem, doncs, aquesta llarga sèrie de museus amb un dels més interessants del nostre país.

Ubicat en bona part a les dependències de l'antic Palau Reial dels comtes de Barcelona, el Museu Frederic Marès es troba en ple barri gòtic, just al costat de la catedral. Constitueix una de les col·leccions visitables més singulars de Catalunya i de tot Europa, tant pel que fa a la quantitat de peces exposades com a la naturalesa i la gènesi del fons. A diferència de la majoria d'entitats museístiques, que són fruit de la tasca d'una institució, el Museu Marès és fill de la tasca pacient d'un sol home: Frederic Marès i Deulovol (1893-1991).

Marès, escultor i gran col·leccionista, va dedicar la seva llarga vida gairebé exclusivament a col·leccionar objectes de naturalesa ben diferent, encara que es va decantar sobretot per l'escultura religiosa. Passejar pel museu ens permet adonar-nos ràpidament que la majoria de sales contenen peces escultòriques de temàtica cristiana, algunes de les quals són veritables obres mestres. D'altra banda l'abast cronològic de les obres, des del segle IV fins al XIX, fa possible veure d'una manera força clara l'evolució de l'art cristià al llarg de gairebé 2.000 anys: tota una lliçó intensiva d'iconografia. El visitant també es pot adonar fàcilment del bon criteri de Frederic Marès a l'hora de triar les peces per a la col·lecció: són molt sovint obres d'una qualitat artística extraordinària —el millor de cada època i de cada lloc— i en altres casos es tracta d'obres valuoses per la seva raresa. Aquesta part de la col·lecció farà les delícies dels amants de l'art medieval perquè les parets de les primeres sales estan plenes de marededéus, crucifixos i calvaris d'estil romànic i gòtic i amb totes les variants formals possibles i imaginables.

Una col·lecció inesgotable

El Museu Frederic Marès de Barcelona, però, no s'acaba amb la ja prou rica col·lecció d'escultura cristiana. Les nombroses sales acullen temàtiques tan variades com ara exvots ibèrics, art romà, rellotges, nines antigues, ceràmica, fotografies, pipes, ventalls, figures de pessebre, capses de música, gramòfons, teatrets de cartró, naips i fins i tot bicicletes del segle XIX. També és força interessant l'anomenada Sala de la fe, en la qual trobem objectes que són fruit de l'expressió de la religiositat més popular: exvots, goigs, rosaris, reliquiàries, corones de sants i marededéus, etc. Al pis superior el visitant entrarà possiblement en el que podríem considerar el *sancta sanctorum* del museu: l'estudi de Frederic Marès. Des del 1952 l'escultor va viure i treballar en aquestes dependències que avui ens mostren, enmig d'un silenci respectuós, algunes de les obres de l'artífex del museu.

El Marès no és un museu com qualsevol altre. És l'obra personal de tota una vida, el fruit volgut i meditat d'un col·leccionista sensible tant a les expressions artístiques més sublimes com a les més populars. Entrar, per tant, a les seves sales vol dir endinsar-se en el món personal de Frederic Marès, i poder entendre així la personalitat d'aquest gran home. Però incomprensiblement, i malgrat la quantitat i la vàlua de les obres d'art que s'hi exposen, el museu és poc conegut fins i tot pels mateixos barcelonins. No es pot dir que es coneixen els millors museus de Catalunya si no s'ha estat al Marès. Recomanem, això sí, per la immensa quantitat d'obres exposades, que la visita es reparteixi en dos dies, cosa que la mateixa entrada del museu ja permet fer. Quan s'entra al Museu Frederic Marès la pressa i les ganes de córrer s'han de deixar a fora.

Eduard Brufau

«Mare de Déu amb el Nen». Anònim, església de Plandogau d'Oliola, (Alt Urgell), cap al 1200.

«Crist d'un davallament». Anònim, Catalunya, segle XII.

«Pietà». Juan de Juni, Lleó, cap al 1537.

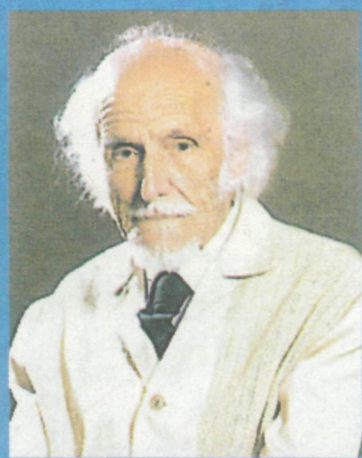
**MUSEU
FREDERIC MARÈS**
Plaça de Sant Iu, 5 i 6
08002 Barcelona
Tel. 933 105 800
a/e: museumares@mail.bcn.es
Web: www.museumares.bcn.es

«Jesús camí del Calvari». Jaume Huguet, antic convent de Sant Agustí de Barcelona, cap al 1470.

«Crucifixió». Bartolomé Ordóñez, Barcelona, cap al 1520.

Frederic Marès i Deulovol (1893-1991)

El creador del Museu Marès va gaudir d'una vida sorprenentment llarga: va viure gairebé cent anys. Aquesta circumstància, més el fet que comencés a col·leccionar des de ben jove, ha facilitat que la col·lecció fos tan ingent. Ara bé, res d'això hauria estat possible sense el caràcter constant i convençut i el bon criteri de Frederic Marès a l'hora d'adquirir peces.

El seu primer contacte amb el món del col·leccionisme va ser l'any 1911 a París, on se li havia concedit una pensió per perfeccionar-se en l'escultura. En aquesta ciutat Marès no només es va perfeccionar com a artista del cisell sinó que va tenir l'oportunitat d'entrar en contacte amb el món dels antiuaris. Es va adonar de les nombroses peces de qualitat que hi havia, una bona part de les quals procedien de la Península Ibèrica, on els propietaris se les havien malvenut als marxants francesos. Al llarg de la seva vida el nostre col·leccionista va comprar en diferents ocasions obres d'origen hispànic, tornant-les així al seu país d'origen i evitant que anessin a parar a Londres o Nova York, els grans centres de començament d'antiguitats, on eren molt cotitzades.

A poc a poc la seva col·lecció es va anar ampliant de manera que als anys quaranta ja es va poder plantejar de fer-la visible. El 1944 va poder muntar una petita exposició i dos anys més tard obria com a tal el Museu Marès, en la seva ubicació actual.

Frederic Marès va arribar fins i tot a posar la seva habilitat artística al servei de la col·lecció que anava creant: en més d'una ocasió va arribar a cedir una escultura feta de la seva mà per adquirir una obra desitjada. La seva faceta escultòrica, per tant, ha estat sempre molt valorada. A ell devem la restauració i la reconstrucció de les tombes reials del monestir de Poblet durant els anys quaranta, segurament una de les seves obres més admirades.

«Relleu de la Visitació». Anònim, Anglaterra, cap al 1420.

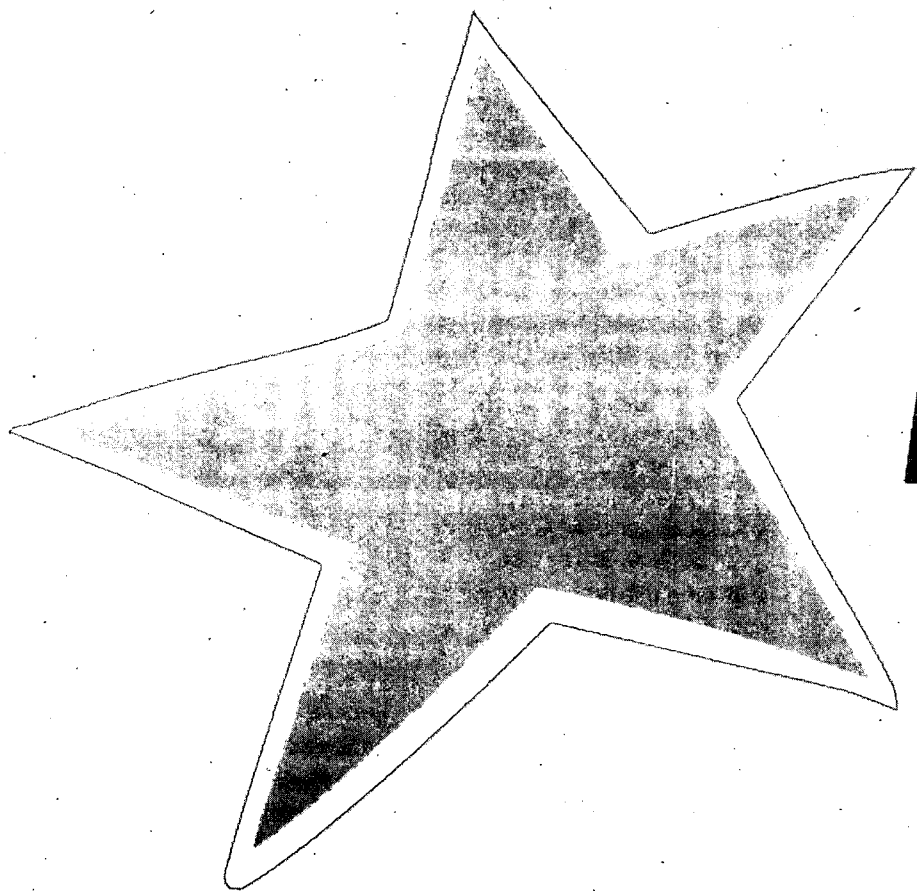
«Mare de Déu amb el Nen». Atribuit a Pere Moragues, Cervera, cap al 1360.

«Sant Pere d'Alcántara». Pedro de Mena, Granada, cap al 1670.

«Crist jacent». Agapit Vallmitjana, Barcelona, fi del segle XIX.

ràdio estel

la ràdio amable

- ▣ Barcelona 106.6
- ▣ Tarragona 100.6
- ▣ Catalunya Central 93.7

- ▣ Girona 103.4
- ▣ Tortosa 90.1
- ▣ Garraf 96.8
- ▣ Vic 91.3

- principat
ràdio
- ▣ Lleida 91.5
- ▣ Cerdanya 104.4
- ▣ Seu d'Urgell 105.0
- ▣ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Lleida

Preparatiu per a la festa del beat Castelló

■ Ordenat prevere un membre de la Comissió Pro Canonització

LLEIDA.— La diòcesi de Lleida es prepara a celebrar per cinquena vegada la festa del beat Francesc Castelló. La cèntrica església de Sant Pere, en l'Eix Comercial de la ciutat, que va ser en vida seva la parròquia del jove màrtir i que acull en el seu interior una capella i una exposició permanent dedicada al beat, serà el centre de les celebracions.

Es actes s'iniciaran el dimarts 27 de setembre, vigília de la festa litúrgica que s'escau el 28. A les 19.30 h tindrà lloc una Eucaristia de vigília que presidirà Mn. Gerard Soler, rector de Santa Maria de Gardeny, canonge de la catedral de Lleida i alhora vicepostulador de la Causa de Canonització.

El dia de la festa del beat hi haurà una missa primera a les 9.00 h, que presidirà el rector Mn. Joan Mora, i a les 12 del migdia les campanes de la Seu Vella repicaran a festa en honor del màrtir Francesc Castelló, a càrrec de la Confraria de Campaners de Catalunya.

Ja a la tarda, a les 19.30 h, tindrà lloc una solemne concelebració eucarística que presidirà Mn. Martí Sandiumenge, destacat membre de la Comissió Diocesana Pro Canonització del Beat Francesc Castelló. És dona la circumstància que serà una de les primeres misses que presideixi després de la seva ordenació sacerdotal, celebrada el 18 de setembre passat a la catedral de Lleida. Sens dubte que aquesta circumstància farà enguany ben especial la seva festa litúrgica, omplint de goig i emoció l'Eucaristia, que finalitzarà, com ja és costum, amb el cant dels Goigs i la veneració de la relíquia del beat.

Els actes es tancaran el dia 29, festa de Sant Miquel i jornada festiva a Lleida, amb una ofrena de flors a la fosa comuna del cementiri de Lleida, on reposen les despulles del beat Francesc. L'acte tindrà lloc a les 11.00 h, tot commemorant el 59 ani-

Tapís del beat Francesc Castelló pintat per les Carmelites de Lleida.

versari del martiri del jove Francesc Castelló i Aleu, que va tenir lloc el 29 de setembre del 1936.

Noves vitrines per a l'exposició

Durant aquestes jornades podrà ser visitada l'exposició permanent *Francesc Castelló, màrtir. Un jove fidel a Crist*, que recull fotografies, llibres i documentació sobre la seva vida, testimoni i martiri. La mostra va ser ampliada el mes de març passat, amb motiu de l'aniversari de la seva

Maria Castelló contempla una vitrina de la mostra permanent amb records personals del seu germà Francesc.

beatificació, amb unes noves vitrines on han estat exposades la seva bata de químic, l'uniforme de soldat, corbates, una americana, així com el vestit del dia de la seva confirmació i altres records personals; autèntiques relíquies que han estat cedides per les seves germanes Teresina i Maria.

Així mateix la Comissió Pro Canonit-

zació, amb l'avançament de la seva festa, prepara un nou butlletí informatiu de la Causa de Canonització i l'edició de 5.000 tríptics en llengua anglesa amb la reproducció de les tres cartes que el beat Francesc va escriure moments abans de morir; acompanyades per la seva biografia i l'oració litúrgica. Aquestes estampes-tríptic seran distribuïdes en ambients i països de llengua anglesa, així com en diversos indrets de Catalunya receptors de turisme, com ara la catedral de Barcelona, l'església de la Sagrada Família o el monestir de Montserrat.

Jordi Curcó

Fotos: Jordi Gómez

Nou canonge per a la catedral

LLEIDA.— El bisbe de Lleida Mons. Francesc Xavier Ciuraneta ha iniciat el curs amb la signatura de diversos nomenaments. Destaca, en primer lloc, el de Mn. Ramon Sanmartí Farré, actual rector de Torrefarrera, com a canonge de la catedral de Lleida, d'acord amb el capítol que presideix Mn. Josep M. Quintillà, «que ha acceptat amb goig el nomenament d'aquest nou membre capitular».

Aquest nomenament ha estat molt ben rebut per la comunitat diocesana pel fet que Mn. Ramon Sanmartí és un sacerdot molt estimat i conegut a la diòcesi pel seu caràcter obert, senzill i per la seva plena disponibilitat a qualsevol necessitat o servei que se li encomani.

Quant a les parròquies, Mons. Ciuraneta ha nomenat Mn. Jesús Mateu Beà rector de les parròquies de Sant Pere apòstol, de Puigverd de Lleida, i l'Assumpció de la Mare de Déu, de Torregrossa. L'actual rector de Torregrossa ha quedat adscrit a la mateixa parròquia i a la de Puigverd de Lleida.

Un tercer nomenament ha incorporat el

salesià P. Àngel Alegre García a l'activitat parroquial diocesana havent estat nomenat rector de les parròquies de Sant Miquel arcàngel de Granyena de les Garrigues i l'Assumpció de la Mare de Déu del Soleràs.

El bisbe Ciuraneta ha nomenat el P. Mihai Diac, sacerdot romanès, vicari de la unitat pastoral integrada per les parròquies de Sant Andreu apòstol, Sant Llorenç màrtir i Sant Martí bisbe de Tours, al barri antic de Lleida. Aquest nomenament és un fet novedós a la diòcesi de Lleida pel fet de tractar-se d'un sacerdot d'un altre país, en aquest cas europeu, que té un càrrec parroquial a la diòcesi.

Finalment el Bisbe de Lleida ha destinat els dos diaques recentment ordenats a diverses parròquies de la ciutat. El diaca originari de Costa d'Ivori, Robert Sibangbeu Louan, ha estat adscrit a la unitat pastoral de la Mare de Déu del Carme, Sant Joan i Sant Pere, i el diaca Francisco José Ribas Fragero, natural de Còrdova, ha estat adscrit a la unitat pastoral formada per les parròquies de Santa M. Magdalena i la Mare de Déu del Pilar de Lleida. (J.C.)

Claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es

www.claret.es

Paraula i Vida 2006

L'Evangeli comentat cada dia

Paraula i Vida 2006 vol ser el teu company de camí al llarg de l'any. Com una llum per als teus passos, la Paraula de Déu se t'ofereix com a llum en el teu camí de cada dia. Al costat de la Paraula que l'Església proclama en la litúrgia diària, el comentari breu que l'acompanya et pot ajudar a acollir-la i a actualitzar-la.

Així, en la pregària diària, el Senyor se't mostrarà i realitzarà —per la seva Paraula— el miracle de transformar la teva vida perquè sigui també llum per als qui t'envolten.

11x14 cm. 432 pàg. PVP: 3,00 €

Barcelona

Jesús i el món d'avui

■ Un centenar de persones assisteixen a la X Setmana de Teologia i Pastoral

BARCELONA.— Organitzada conjuntament per la Facultat de Teologia de Catalunya, la Fundació Claret, la Fundació Escola Cristiana i la Unió de Religiosos de Catalunya, va tenir lloc del 6 al 8 de setembre la X Setmana de Teologia i Pastoral. Un any més, la trobada ha reeixit en el seu intent d'oferir un

espai de formació i debat al voltant de temes d'actualitat que afecten els àmbits de la teologia i de la pastoral. Un centenar de participants, sobretot professors de Religió, es van aplegar a la Facultat de Teologia de Catalunya per aprofundir sobre el tema «Jesús i el món d'avui».

Dues primeres espases de la teologia catalana, com són Armand Puig i Francesc Torralba, destacaven en el programa de la X Setmana de Teologia i Pastoral. Sota el títol «Jesús i el món d'avui», l'objectiu de la trobada era aprofundir en la reflexió sobre la figura de Jesús i donar instruments per continuar fent present aquesta figura a través de l'escola. Durant tres dies l'aula magna de la Facultat de Teologia de Catalunya va esdevenir espai de formació, de diàleg i d'intercanvi d'experiències. Prop d'un centenar de participants s'hi van aplegar per participar en unes jornades de les quals van sortir molt satisfets.

Joan Bada, responsable de la Setmana de Teologia i Pastoral, també mostrava la seva satisfacció: «Aconseguir aplegar prop de cent persones en un moment en què hi ha tanta oferta no és fàcil. Estem satisfets i animats a treballar ja en la propera edició.» Destacava entre els participants la presència de nombrosos professors de Religió, alguns dels quals van ser convidats a exposar la seva experiència educativa. Especialment profitosa va ser la posada en comú d'iniciatives on es posaven

Francesc Torralba va tancar la X Setmana de Teologia i Pastoral.

en relleu les noves estratègies i pedagogies en l'ensenyament de la Religió a l'escola. Per afrontar aquesta dimensió més educativa, els organitzadors de la Setmana han comptat amb l'estreta col·laboració del Secretariat de l'Escola Cristiana i la Fundació Claret.

Imatges de Jesús

La X Setmana de Teologia es va inici-

ar amb una ponència de Jordi Torres, de l'Acció Catòlica Obrera, sobre *El Codi da Vinci* i les imatges que aquest best seller ens ofereix de Jesús. I és que, agraït o no, com va explicar el ponent, és la imatge de Jesús que molta gent té avui dia, i per tant cal tenir-la en compte. Com a alternativa a aquesta imatge Armand Puig va convidar els assistents a indagar en la naturalesa històrica de Jesús. El teòleg tarragoní,

autor d'un altre best seller potser no tan conegut—*Jesús, un perfil biogràfic*—, va parlar en profunditat i amb rigor científic sobre el Jesús del Nou Testament.

La segona jornada es va endinsar completament en el món de l'escola, amb la intervenció de la professora de Religió Lurdes Montfort, membre també de la Fundació Claret. La seva ponència va donar pas al debat i la posada en comú d'opinions i propostes. Aquestes experiències en el món escolar van continuar l'endemà, tot presentant les darreres «tendències» i les apostes més agosarades. Destacava entre elles la proposta educativa de les escoles Vedruna, que acaben d'editar uns materials propis per treballar l'assignatura que ells han anomenat «Cultura religiosa». L'aposta de les escoles Vedruna de tot Catalunya vol ser una proposta oberta a tothom, on se separi clarament l'acció pastoral de les escoles de la classe de religió.

El colofó a la Setmana el va posar Francesc Torralba amb la ponència *Jesús i els valors del món occidental*. No va decebre Torralba i durant 50 minuts va tenir els assistents gairebé absorts en un discurs elaborat i profund on va desgranar diversos aspectes de la presència de Jesús en els valors occidentals. Va parlar de la fraternitat, de l'alliberament, dels valors espirituals, del perdó, de la caritat... I a diferència del que molts pensen, Torralba va assegurar que no tots aquests valors s'han arribat a concretar completament en la nostra cultura, sinó que, «en molts aspectes, el cristianisme i la presència dels seus valors en el món d'avui encara gairebé no ha començat».

Samuel Gutiérrez

L'arquebisbe demana «consens» per al nou Estatut

BARCELONA.— Amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya, Mons. Martínez Sistach va presidir l'11 de setembre passat una missa a Santa Maria del Mar organitzada per la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat. «Ens unim a la celebració de la Diada—va començar dient l'arquebisbe— amb aquesta celebració religiosa. És una participació més dels cristians en la nostra festa que posa en relleu l'actitud i actuació de l'Església de

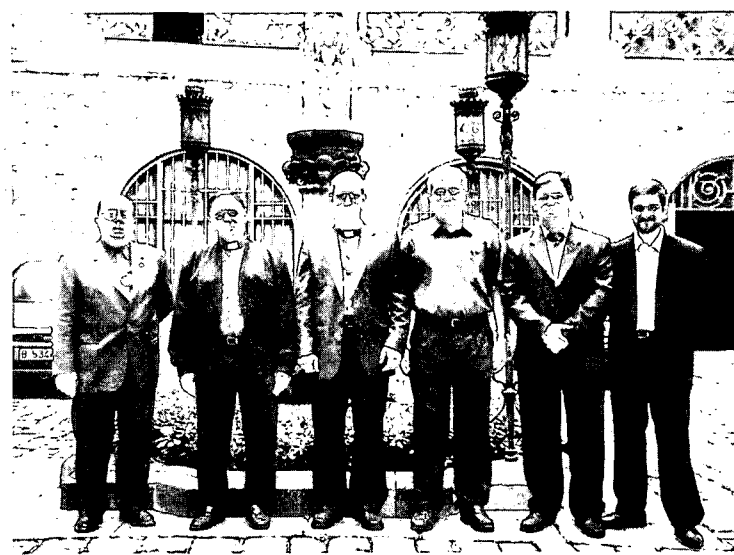
Mons. Martínez Sistach va presidir una eucaristia solemne per la Diada.

participar en la realització de la personalitat i de la identitat de Catalunya.» En aquest sentit, va afegir el prelat tot recordant el document *Arrels cristianes de Catalunya*, «el naixement, la història i la cultura de Catalunya són intensament amaratats de cristianisme. I la nostra fe continua viva en sectors molt amplis de la nostra societat».

La celebració de l'Eucaristia en un dia tan assenyalat, insistia Mons. Sistach, esdevé un bon motiu perquè, «moguts per la nostra fe i el nostre amor a Catalunya, donem gràcies a déu per la restauració de la seva autonomia política, duta a terme a partir de la Constitució del 1978 i feta realitat amb l'Estatut del 1979». També va fer referència al procés actual d'elaboració del nou Estatut i va convidar tothom a elevar pregàries a Déu «pels treballs que els nostres representants polítics estan fent al servei del bé del país i en aquests moments d'una manera especial en la reforma de l'Estatut, per tal que la seva tasca estigui amparada de consens, que compti amb les forces polítiques i els grups socials, també els religiosos, que són el reflex de la societat catalana, a fi que el nou Estatut contribueixi a assolir el bé del país».

En la seva homilia, l'arquebisbe de Barcelona no va oblidar tampoc la solidaritat envers els més necessitats ja que «per a nosaltres, l'amor a Catalunya forma part de l'amor al proïsme». I va afegir: «Es tracta de la solidaritat bàsica amb les persones del nostre entorn, no només en la seva dimensió individual, sinó també en la seva realitat social, com la família, el país, l'estament, etc.» (C.C.)

Inici del ministeri de rector i de formadors del Seminari de Barcelona

D'esquerra a dreta: Mn. Josep Anton Arenas, Mn. Josep Serra, Mn. Josep M. Turull, Mn. Andreu Oller, Mn. Joan Sabé i David Álvarez.

BARCELONA.— El 6 de setembre passat Mn. Josep M. Turull, nou rector dels Seminari Major i Menor de Barcelona, va fer el jurament de fidelitat i la professió de fe amb els quals va iniciar el seu ministeri. L'acte va estar presidit per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i va comptar amb la presència del bisbe auxiliar Mons. Joan Carrera i dels formadors i director espiritual del Seminari Conciliar de Barcelona. En aquest centre de formació de l'arquebisbat es preparen actualment per al presbiterat els seminaristes de les diòcesis de Barcelona, de Sant Feliu de Llobregat i de Terrassa. (C.C.)

Urgell

La Mare de Déu de Meritxell torna a ser lligam entre andorrans i catalans

■ La celebració de la Diada Nacional d'Andorra coincideix amb la celebració de les Marededéus trobades

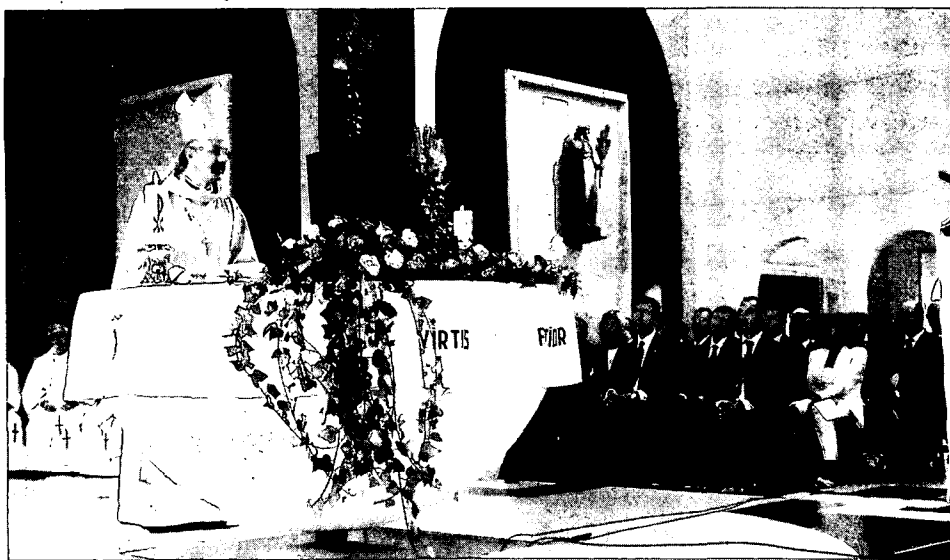
ANDORRA.— La Mare de Déu de Meritxell va tornar a ser el nexa d'unió entre fidels de totes les condicions socials i nacionalitats, però sobretot dels andorrans, en la celebració de la diada de

la patrona d'Andorra el 8 de setembre passat. Era la primera vegada que s'anava al santuari a fer un pelegrinatge important després del robatori de la imatge fa uns mesos. Els fidels s'hi van abocar i

van omplir el santuari de gom a gom. També la classe política, que va ser present de manera molt significativa en la celebració, tal com s'ha fet des de temps molt antic a les valls d'Andorra.

Era la primera festa de la Mare de Déu després del robatori i crema de l'estimada imatge i el bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan Enric Vives va assenyalar que «és bo que renovem el perdó pel qui ho va fer, que em consta que n'està ben penedit, i alhora que renovem la consagració d'Andorra a Maria que en aquells dies li vaig ofrenar. Portem-li, novament, els nostres neguits i necessitats a la Mare de Déu amb la plena confiança que serem escoltats». També va demanar en la seva monició per la ràpida recuperació del copríncep Jacques Chirac; per la recuperació del rector del santuari de Meritxell, Mn. Ramon Rossell, que va patir un accident que el manté allunyat del santuari per ara, i també pels qui pateixen els efectes de l'huracà Katrina als Estats Units.

El bisbe Joan Enric també va aprofitar l'homilia per donar gràcies a la Mare de Déu per l'exemple que són Mn. Josep Tàpies i altres sis preveres que van ser assassinats durant el conflicte de 1936-1939: «Van donar la vida perdonant i pregant pels seus perseguidors.» La seva beatificació, que es farà el proper 29 d'octubre al Vaticà, es convertirà així en «un estímul per a tots els qui formen el bisbat i per a tota l'Església perquè estimem tothom amb esperit de germans, i perquè la guerra i l'odi no vencin mai».

El santuari de Meritxell es va omplir de gom a gom en la festivitat de la seva patrona.

Mons. Vives va destacar, en la doble celebració de la festivitat de les Marededéus trobades i Diada Nacional d'Andorra, el paper que ha tingut l'Església en la defensa dels «fonaments de la dignitat, de la llibertat i dels drets de la persona; així com els deures socials i la solidaritat entre els membres de la societat». En aquest sentit va glossar el significat de la mort del papa Joan Pau II i l'elecció del nou papa Benet XVI, tot dient que «si països de cultures, religions i règims polítics molt diversos van sentir la necessitat d'expres-

sar el seu reconeixement a l'alta autoritat moral i a la tasca de l'Església catòlica i de la Santa Seu, amb més raó ho feia Andorra, on l'Església ha acomplert, des dels primers temps del cristianisme, la seva missió en la doble vessant que el Concili Vaticà II assenyala».

També va reivindicar el paper de valor dels més febles: «La seva denúncia de les guerres injustes, del mal ús de la religió si justificqués el terrorisme, de la manca de solidaritat amb els pobles famolencs, de les injustes desigualtats socials entre els pobles, entre el nord i el sud, de la manca de diligència en la salvaguarda del medi ambient i en la prevenció de les catàstrofes naturals, així com la defensa de la sacralitat de la vida humana i dels grans valors de la família.» I també un altre vessant de la missió de l'església: «La participació activa en la construcció d'una societat justa i el seu compromís en la resolució dels problemes dels pobles.» En

Petits Cantors per a una celebració molt solemne

Els Petits Cantors d'Andorra van participar en la celebració solemne, tal i com ho han fet en els darrers anys. Alguns d'ells ja són escolans al santuari, però molts d'altres no. Malgrat això, van unir les forces per cantar sota la batuta de Catherine Methanyer i l'acompanyament, a l'orgue, de Carles Rivas.

aquest punt va fer referència a Andorra i a la seva situació actual: «La Santa Seu, també durant el pontificat de Joan Pau II, s'ha posat, una vegada més, al costat de la promoció i de la defensa dels drets del poble andorrà. I és just que avui li demanem a la verge Maria, a qui Joan Pau II tant va estimar, que el tingui amb Ella i el porti a la plenitud de la vida eterna que el seu Fill ens ha promès. I igualment ajudi el nou papa Benet XVI perquè també sigui per al poble andorrà un estímul envers una societat unida i pacífica, portadora dels valors humans i cristians, que no caigui en el relativisme moral ni renegui dels seus valors i tradicions de clara matriu cristiana.»

La celebració eucarística va ser seguida per la classe política andorrana, que es va donar cita a Meritxell, com és tradició, i també per una nombrosa quantitat de fidels, que, malgrat el mal temps i el pont festiu per a molts, van omplir el santuari de gom a gom. Un cop acabada la celebració el bisbe Joan Enric Vives va acabar saludant personalment els representants dels estaments polític i judicial que van assistir a l'acte, i també els fidels que hi eren presents.

M. C. Orduña

Una nova talla de la Mare de Déu

Els Bisbat d'Urgell ha iniciat contactes amb alguns artistes locals per fer una nova talla de la Mare de Déu de Meritxell. El robatori i la crema de la talla ara fa alguns mesos per part d'un home que patia una greu malaltia

va provocar l'alarma entre els fidels i també entre la població andorrana en general, ja que la Mare de Déu és un símbol nacional per a Andorra. La seva sostracció va ser arranjada en un primer moment amb la col·locació en el seu lloc d'una talla gairebé idèntica, obra també del mateix artista, Sergi Mas, i que és propietat d'un particular. Ara aquesta talla s'haurà de substituir i s'està parlant amb Sergi Mas i amb d'altres artistes locals per mirar de tirar-ho endavant.

La imatge actual és gairebé idèntica a l'original.

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

932 175 607

C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Música

JUAN CARLOS PRIETO PRESENTA EL SEU PRIMER TREBALL, *PARA QUE NO HABITE EL OLVIDO* «Intento transmitir un Déu proper que s'encarna una vegada i una altra en les coses quotidianes»

—El seu primer treball es titula *Para que no habite el olvido*. Què pretén amb aquest CD?

—En moltes ocasions tinc la impressió que tot passa molt de pressa, des de les hores, els dies, els mesos. El que m'amoïna és allò que és pastura de l'oblit, allò i aquells que van marcar un moment a la nostra vida o a la mateixa història d'un país, un poble, una família. Sembla que en el nostre afany per consumir, vivim intensament, sentim intensament i després... en queda tan sols el record? No ho crec.

Amb aquest títol proposem una altra manera de viure i sentir. Aturar-nos a pensar, a dialogar, asséient-nos al voltant de la foguera de la vida. Tancar la televisió de les presses i rememorar. Tot això, perquè no hi habiti l'oblit.

—Perquè l'oblit no ens envaeixi cal buscar temps per recordar. Ens fa por fer silenci i pensar?

—Més que el silenci, ens fa por trobar-nos amb plantejaments o interrogants que no ens havíem fet i que ens poden desequilibrar. El silenci és bo i necessari, pensar també ho és, el problema és menjar-se el cap sense arribar a cap conclusió, mirar al passat sense expectatives de futur.

—La música arriba allà on les paraules es queden curtes?

—La música és una altra forma d'expressió. Ajuda les paraules i aquestes a ella. Per a mi, és una manera de comunicació, em serveix per expressar sentiments acompanyats de lletres que faciliten transmetre el que visc i sento.

La necessitat de transmetre vivències, sentiments, realitats... de compartir el que em passa. Si a uns altres els és útil, magnífic. Una de les coses més boniques és sentir a algú que li ha agradat una cançó o l'ha colpit. Accepto les crítiques com una cosa constructiva que m'ajuda a créixer i superar-me.

—Vostè és passionista, com es reflecteix aquest carisma en les seves cançons?

—En unes més que en altres. *Barrio Santa Cruz* explica, des del nostre carisma, una realitat que reflecteix la perifèria d'una ciutat on s'amunteguen persones crucificades per la societat actual. *Para acoger el dolor* és un altre tema que parla de persones que voluntàriament opten per ajudar gent necessitada. El subconscient passionista aflora al llarg del disc de vegades de manera explícita o implícita.

—Què suposa compartir les seves cançons?

—Principalment una alegria. El fet de compartir el que un fa, sigui acceptat o no, és un motiu pel qual donar gràcies. Ha estat una feina d'anys, lenta, però que al final ha vist la llum. Em considero un privilegiat pel fet d'arribar amb les meves cançons a la gent i que aquestes els siguin útils.

—El seu disc és solidari, perquè qui el compri col·labora amb el projecte IDAI. De què es tracta?

El nostre món va molt de pressa, massa moltes vegades. No tenim temps d'aturar-nos, de descansar, de pensar, de recordar... aquesta sensació és la que ha portat Juan Carlos Prieto a treure a la llum el seu primer disc: *Para que no habite el olvido*. A través d'onze temes, Juan Carlos ens convida a mirar la vida amb uns altres ulls, a gaudir-la, a sentir-la... Aquest cantautor pertany a la congregació passionista i des del 30 d'abril ho fa com un dels seus sacerdots més joves.

Juan Carlos Prieto.

Caràtula de «Para que no habite el olvido».

Projecte IDAI

En comprar el disc *Para que no habite el olvido*, part dels diners es destinen al projecte IDAI, per a infants amb discapacitats psíquiques. Dins del centre hi ha diferents pavellons, dividits per edats o per la gravetat dels casos. Les necessitats més urgents a cobrir se centren en cinc punts:

- infraestructura: rehabilitar sales, arranjar canonades, portes, finestres, aixetes, banyos, pintura, etc.
- estris escolars i material per a la seva educació especial.
- medicines: aquesta és una urgència força considerable. Segons el pressupost, en ocasions hi ha medicaments que escassegen. A més, les anestèsies i altres medicines especials són força cares i al centre li resulta difícil adquirir-les.
- cadires de rodes, crossejos...
- en moments de crisi, que són freqüents, l'alimentació bàsica també escasseja.

Per a més informació: jcp@juancarlosprieto.com

—Amb el projecte d'aquest disc volem contribuir que la balança s'equilibri. No arranjarem el món, però sí un tros d'ell. Creiem que amb la bona feina i els sentiments de les persones i una mica de l'ajuda de Déu, això tirarà endavant.

L'IDAI és una de les llars a La Paz (Bolívia) que acullen infants amb diferents tipus de discapacitats psíquiques. Tots els nens i nenes que viuen a l'institut són o de famílies molt pobres o infants abandonats que no tenen a ningú.

La tasca del centre és fonamentalment l'acollida de tots aquests nens i nenes amb discapacitats psíquiques. El grup que està en millors condicions es tracta de readaptar-lo a la societat, això implica molt esforç i paciència.

—La música cristiana és una mina encara per explotar?

—Crec que sí, però una mina que cal saber «explotar». En aquest tipus de música hi ha de tot, però també gent amb molta

«Em considero un privilegiat pel fet d'arribar amb les meves cançons a la gent i que aquestes els siguin útils»

qualitat. En ocasions, els mitjans utilitzats per elaborar-los no són bons. Sembla que qualsevol cosa és vàlida, i no és cert. Les lletres i la música han de ser actuals. Hem de fer productes de qualitat, aprendre molt dels professionals de la música i treballar amb ells, deixar-nos aconsellar.

—El 30 d'abril va ser ordenat sacerdot, com viu la seva vocació?

—Doncs exercint la meua paternitat tan bé com m'és possible. Encara fa poc temps que desenvolupo la meua nova feina, però amb ganes de fer coses noves, que els sagraments siguin celebracions vives, que la gent pugui sentir més que ser simples espectadors. Intento transmetre un Déu proper que s'encarna una vegada i una altra en les coses quotidianes de cada dia convertint-les en «sagraments».

—Vostè treballa amb joves. Què li aporten?

—Una vitalitat i unes il·lusions fonamentals per viure, per continuar lluitant per una Església alegre i dinàmica. M'aporten les ganes de lluitar, tot i que de vegades els costa, es cansen. Senten que això avança poc, que hi ha més obstacles que no pas paraules d'ànim.

Als joves cal deixar-los fer i innovar, no tenir por que ens transmetin la seva fe a la seva manera. Als joves, o se'ls té en compte, o tanquem les portes al futur i al que Déu ens pugui estar demanant per als temps actuals.

Rosa María Jané Chueca

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Marxa Blanca contra la pobresa

■ Més de dues mil persones van donar suport a la convocatòria internacional al Moll de la Fusta de Barcelona

Sota el lema de *Reformem les institucions internacionals; eradicuem la pobresa*, el 10 de setembre passat a la tarda, una part de la ciutadania de Barcelona es va unir a moltes altres persones d'arreu del món en

una crida d'atenció conjunta als caps d'estat dels diferents països i a les institucions internacionals perquè es compleixin els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni.

El setembre del 2000 va tenir lloc a Nova York la Cimera del Mil·lenni. S'hi va aprovar la Declaració del Mil·lenni, on es reflecteixen els objectius acordats en la Cimera i que des d'aquest moment es coneixen com els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni (ODM). Els ODM impliquen la posició dels diferents governs d'assumir responsabilitats per millorar les condicions dels seus pobles.

Són un total de vuit objectius a complir abans del 2015: eradicar la pobresa extrema i la fam; aconseguir l'ensenyament primari universal; promoure la igualtat entre gèneres i l'autonomia de la dona; reduir la mortalitat infantil; millorar la salut materna; combatre el VIH/SIDA, el paludisme i altres malalties; garantir la sostenibilitat del medi ambient i fomentar una associació mundial per al desenvolupament.

Falten 10 anys perquè es compleixi la data límit i estem molt lluny d'aconseguir els ODM, per la qual cosa la societat civil ha decidit posar el seu granet de sorra. El 10 de setembre passat es va organitzar la Marxa Blanca a Barcelona, emmarcada en la Crida Global per a l'Acció contra la Pobresa, i també com a la capital catalana hi van haver mobilitzacions socials a diferents ciutats de quatre continents. La seva intenció va ser la de reivindicar els compromisos recollits en la Declaració del Mil·lenni, coincidint amb la celebració de la 60a sessió plenària de les Nacions Unides celebrada del 14 al 16 de setembre a Nova York.

La idea de la Marxa Blanca va sorgir al Fòrum Social Mundial de Porto Alegre celebrat el mes de gener passat. Allà es va acordar fer diferents convocatòries de mobilització social per al 2005 coincidint amb tres moments políticament importants: l'1 de juliol, abans de la reunió del G8 a Escòcia, el 10 de setembre, abans de la Cimera de Caps d'Estat i de Govern de l'ONU, i el 10 de desembre, abans de la reunió de l'OMC a Hong Kong.

Foto: Consuelo Chaves

Més d'un quilòmetre de tela blanca va recórrer el 10 de setembre passat el centre de Barcelona.

Més de trenta organitzacions implicades

Els promotors de la Marxa Blanca a Barcelona van ser el Fòrum Mundial de Xarxes de la Societat Civil - UBUNTU, la Campanya del Mil·lenni de Nacions Unides i la Plataforma Catalana per a la Marxa Blanca. Aquesta última està formada per més de trenta organitzacions de Catalunya com ACAT, Justícia i Pau, ATTAC, CiU, CCOO, Fundació Pere Tarrés, SOS Racisme, Minyons Escoltes i Guies de Sant Jordi de Catalunya, Intermón-Oxfam, Fundació per la Pau, ERC, etc. Igualment l'Ajuntament i la Diputació de Barcelona, la Generalitat de Catalunya o l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament van ser algunes de les institucions que van donar suport a aquesta iniciativa popular.

La Marxa Blanca va començar a la ciutat de Barcelona a les portes del Liceu i va acabar al Moll de la Fusta, on va tenir lloc l'acte festiu i de reivindicació. Més d'un quilòmetre de tela blanca, convertida en símbol de la lluita contra la pobresa, va fer

aquest recorregut de mans de més de 2.000 persones de totes les edats i condicions. Quan l'últim tram de la llarga tela blanca va arribar a la seva destinació va començar l'acte presentat per l'actriu Vicky Peña.

Un ull que mira el món

Sota la coordinació de la Fura dels Baus es va fer un mosaic humà amb desenes de voluntaris que pretenia representar l'ull que mira el món, un ull sensible a la pobresa i atent a les decisions dels líders polítics. Un ull dirigit a Nova York i a l'Assemblea General de les Nacions Unides.

Durant l'acte hi van haver connexions amb els actes que es feien en altres llocs del món com Colòmbia i el Nepal, i es van emetre discursos enregistrats de Federico Mayor Zaragoza, Salil Sheti o Lluís Llach. També els ciutadans barcelonins van llançar els seus missatges al món com «Prou desigualtats», «Volem Justícia» o «Prou pobresa», entre altres.

A continuació, es va fer partícips els presents del manifest elaborat per la Plata-

forma Catalana per a la Marxa Blanca, sota el lideratge de la Federació Catalana d'ONG per al Desenvolupament. Aquest manifest va incidir en el fet que «la persistència de la pobresa i la desigualtat al món d'avui no es pot justificar». Va denunciar que «s'ha prioritzat un creixement econòmic no precisament associat al benestar de la vida». Per això, va reclamar una reforma «en profunditat» de les institucions internacionals, com el Fons Monetari Internacional o l'Organització Mundial del Comerç, «i refundar-los al si de les Nacions Unides». També es va demanar als caps d'estat i de govern que «prenguin mesures clares i efectives» amb l'increment i millora de l'ajuda oficial al desenvolupament o amb la cancel·lació del deute extern.

«Un acte com aquest té sempre dos efectes: el primer és l'increment de la sensibilització i, per tant, de la capacitat de mobilització futura a l'entorn on es fa; el segon, i en la mesura que Barcelona sigui un dels molts punts on la gent es troba per això, més pressió sobre els caps d'estat i de govern perquè prenguin decisions, es comprometin a complir-les i les posin en pràctica», va afirmar Josep Xercavins i Valls, coordinador del Secretariat Ad Hoc del Fòrum Mundial de Xarxes de la Societat Civil - UBUNTU.

El punt i final de l'acte el va posar una xarxa humana, ideada, dirigida i produïda pel grup teatral La Fura dels Baus i el concert de l'Institut de Gospel de Barcelona.

La propera cita a preparar és la del 10 de desembre, abans de la reunió de l'OMC.

Consuelo Chaves

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

societat

«Heroína»: el món de la droga patit des de i en la família

■ L'acte d'homenatge a les anomenades «mares coratge gallegues» s'emmarca dins de la I Mostra de Cinema sobre la Família de Barcelona

BARCELONA.— La història d'unes mares gallegues en la seva lluita per salvar els seus fills de les urpes de la droga i per posar fi a la impunitat dels que guanyen diners a costa de la joventut, és l'argument d'*Heroína*. Al voltant d'aquesta obra cinematogràfica es va vertebrar un homenatge a les mares coratge al qual van acudir algunes de les protagonistes reals i el director de la pel·lícula, entre d'altres.

«**H**eroína» és el nom d'una de les drogues més destructives i és, també, la història d'una mare que va actuar com una veritable heroïna. Aquesta és l'explicació que va oferir l'autor de la pel·lícula, Gerardo Herrero, sobre el títol que va escollir per a la seva obra. *Heroína* narra l'etapa de la vida de Carmen Avendaño i de mares com ella en la qual descobreixen que els seus fills són drogaddictes i decideixen iniciar una lluita contra els narcotraficants. S'emmarca en els anys vuitanta a Galícia, quan la destrucció que podia causar l'heroïna encara no era coneguda i els narcotraficants gaudien d'un cert prestigi social.

L'acte va començar amb la projecció d'alguns dels fragments més significatius i emocionants de la pel·lícula estrenada el mes d'abril d'enguany. A continuació M. Ruiz de Villalobos, vicepresident de Cinemanet i crític de cinema de Ràdio Nacional d'Espanya, va presentar el director de la pel·lícula, Gerardo Herrero. En va destacar la doble faceta de director i de productor cinematogràfic i la seva tasca de revitalització de les relacions entre el cinema espanyol i el latinoamericà. Herrero és productor d'èxits coproduïts entre Espanya i Argentina com *El hijo de la novia* o *Martin Hache*, i dins del cinema espanyol *Territorio comanche* i *Malena es un nombre de tango* són algunes de les seves creacions. «És un home compromès amb la realitat del seu país i una de les persones més interessants del cinema espanyol», va afirmar Ruiz de Villalobos.

Gran rebuig social

De la presentació de dues de les mares coratge gallegues es va encarregar Felisa Pérez, presidenta de l'Associació Benestar i Desenvolupament, pertanyent a la Fede-

ració Catalana d'Ajuda contra la Drogadipicció. Sabedora de la realitat que es viu actualment a Catalunya en relació amb els problemes d'addicció als estupefaents, va afirmar sense embuts: «Encara avui hi ha famílies que senten impotència, ràbia i por pels seus fills drogodependents. Continua havent-hi un gran rebuig social. Vivim en una societat intolerant que només accepta els joves sans, rossos, alts i d'ulls blaus. Som cada cop més intolerants amb la gent que més ens necessita.»

Felisa Pérez es va referir a la doble moral existent a la societat quan es proclama que cal dotar de recursos d'atenció les

Fotograma de la pel·lícula «Heroína».

persones afectades però, això sí, «lluny del meu entorn. La vostra presència a Barcelona ens ve que ni pintada», va dir adreçant-se a Carmen Avendaño i M. Victoria Román, les dues mares gallegues presents.

Abans de donar la paraula als protagonistes de l'acte, el representant de l'organització, Daniel Arasa, del Grup d'Entitats Catalanes de la Família, va exposar l'objectiu de la primera Mostra Internacional de Cinema sobre la Família: «Volem que el cinema possibiliti tractar, promoure, estu-

D'esquerra a dreta: M. Victoria Román, Carmen Avendaño, Núria Carrera i Gerardo Herrero.

diar i debatre temes sobre la família.» La Mostra es fa des del mes de juny passat a través de diverses activitats com són cinefòrums o amb la presència de destacats personatges del món del cinema com Manoel de Oliveira. «Aquest acte és el nostre petit homenatge a la tasca d'aquestes mares», va voler concloure Daniel Arasa.

La Diputació de Barcelona també va voler reconèixer el treball de les lluitadores gallegues fent entrega d'un diploma a Carmen Avendaño, que el va recollir de la mà de Núria Carrera.

El problema de la droga

Tan bon punt va prendre la paraula Carmen Avendaño, tot l'auditori va donar crèdit al que anteriorment s'havia dit sobre ella: va parlar amb la seguretat de qui està acostumada ja a parlar en públic però amb la força, el coneixement i la fermesa que més de vint anys de lluita han sedimentat en el seu caràcter. A les darreries dels anys vuitanta va crear l'associació Érguete amb un altre grup de mares; avui compten amb grups de treball social, d'assistència en jutjats i en presons, pisos d'acollida, servei d'orientació familiar i una escola de pares.

I és que «avui ja no hi ha heroïna, però hi ha èxtasi, amfetamines, cocaïna, alcohol... el menor està desprotegit i la gent té

por, no surt al carrer. La família ha de sortir al carrer. És un problema que afecta tot hom i la gestió de la política la fem tots», va declarar Carmen Avendaño. Igualment va tenir paraules molt dures per tots els qui es venen: «Exigim un càstig per al qui fa tant de mal només per diners. Els polítics miren cap a una altra banda i els bancs blanquegen els diners dels narcotraficants...»

Una situació concreta tractada al llarg de l'acte va ser un tema d'actualitat: la negativa dels veïns d'un barri de Barcelona a tenir una narcosala a prop de casa seva. I tant Carmen com M. Victoria van reconèixer que, durant un any, elles i la seva associació no van poder fer res a causa de l'oposició dels mateixos veïns de la seva zona, «ja que els qui tenien un fill o un nét en les drogues eren els que més s'hi oposaven per vergonya. I no és cap vergonya».

Però sense cap mena de dubte el moment més emotiu de l'acte va ser quan en el torn de preguntes alguns dels presents afirmaven haver perdut un fill o una filla a causa de la droga i es preguntaven què fer-hi. Tots els assistents, inclosos els convidats, van arribar a la conclusió que la clau era la prevenció. Carmen Avendaño va posar d'exemple el govern del Canadà, que el 1987 ja feia 17 anys que aplicava una política de prevenció als col·legis. «Avui és el país amb un índex més baix de drogodependències», va subratllar.

Consuelo Chaves

L'associació Conesti peregrina a Montserrat

MONTSERRAT.— L'associació sociohumanitària Conesti —«conèixer i estimar»— va peregrinar recentment a Montserrat. La Mare de Déu de Montserrat, juntament amb sant Martí de Porres i el beat Ceferí Giménez Malla, conegut com «el Pelé», és la patrona d'aquesta entitat. Segons explica el P. Miquel Rodríguez Sala, director de Conesti, «a Montserrat ens trobem com a casa». El P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, va rebre el nombrosíssim grup que integra l'associació Conesti. «Va ser una audiència molt paternal i emotiva. El P. Soler ens va dir que continuéssim fidels al nostre lema, ja que el trobava molt encertat», va comentar el P. Miquel, «i ens va animar perquè continuéssim treballant perquè la nostra Catalunya sigui cada dia més humana, cristiana i autèntica». (C.C.)

Inici de curs a l'escola Mare de Déu de l'Esperança, de la Pastoral de la Salut

■ Té lloc a la nova seu que les Filles de la Caritat li han cedit gratuïtament a Madrid

MADRID.— L'escola Mare de Déu de l'Esperança, de la Pastoral de la Salut, inicia un nou curs, el dotzè, amb el desig de contribuir a renovar la presència de l'Església al món de la salut. La Federació Espanyola de Religiosos/es Sanitaris (FERS) va posar en marxa el projecte suggerit per la Comissió de Formació del Departament de Pastoral de la Salut de la Conferència Episcopal Espanyola fa onze anys. Les classes del nou curs comencen l'11 d'octubre vinent.

Les noves aules de la Mare de Déu de l'Esperança, ubicades al carrer General Martínez Campos, s'ofereix una formació qualificada per respondre a una demanda creixent per part dels agents de pastoral sanitària i dels professionals sanitaris cristians. Amb el programa de formació que s'hi imparteix, es pretén preparar nous agents de pastoral per als diferents sectors del món de la salut alhora que s'ofereix als professionals sanitaris i als voluntaris la possibilitat d'aprofundir els seus coneixements i de renovar les seves motivacions.

Els destinataris de l'escola són tots aquells que vulguin preparar-se per ser agents de pastoral sanitària, bé sigui en hospitals, en parròquies, en associacions o en altres àmbits i institucions. També en són destinataris els professionals de la salut, els voluntaris i totes aquelles persones que estiguin interessades a ajudar d'una manera més eficaç, contrastada i amorosa els qui pateixen.

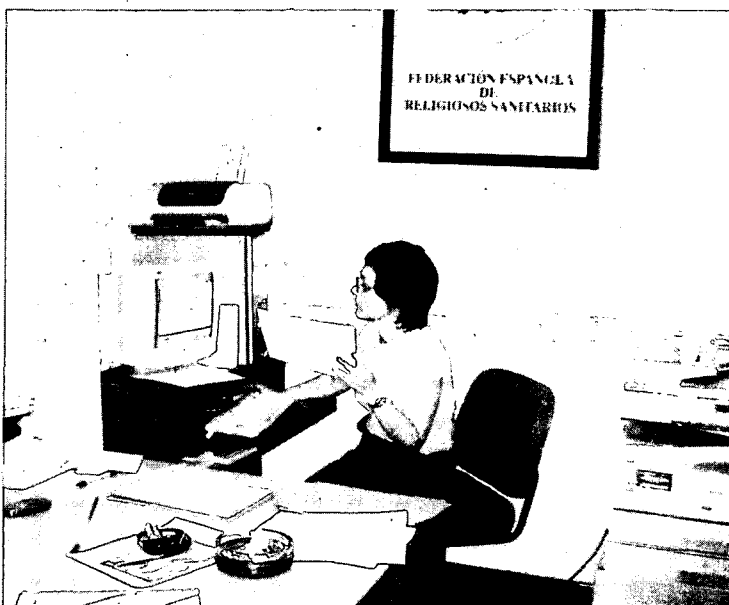
El pla d'estudis està dissenyat per a un bienni que es pot cursar assistint a les classes els dimarts de 16.30 a 20.30. En

aquest pla es contempla la Pastoral de la Salut des de les seves diferents perspectives: bíblica, teològica, antropològica, psicològica, sociològica, ètica, espiritual, històrica, litúrgica, sacramental, etc. Un conjunt de matèries que ofereixen coneixements teòrico-pràctics a càrrec d'experts en la matèria.

Ajudar els malalts

L'Escola de Pastoral de la Salut constitueix un recurs que s'ofereix amb creativitat i que surt al pas de les necessitats de formació per ser bons agents de pastoral. Actualment no n'hi ha prou de ser «consoladors inútils», com va dir Job als seus amics, sinó que avui dia cal una formació especialitzada. Formar-se a la Mare de Déu de l'Esperança dona, d'una banda, noves motivacions per intentar ajudar els malalts i, de l'altra, obre nous camins.

Uns camins en què s'experimenta te-

Els cursos van adreçats als agents de pastoral sanitària i als professionals sanitaris cristians.

nir recursos vàlids per a l'ajuda i, alhora, la sensació de pobresa, perquè tot recurs, tot i que provingui de la fe, fa l'efecte que es queda petit en contemplar el gran Misteri del dolor humà. Aquesta escola és una plataforma excel·lent des d'on adquirir els coneixements i les habilitats necessàries per fer efectives les sanes actituds dels cristians davant dels qui pateixen.

Les assignatures que s'hi impartiran són, entre d'altres, Antropologia teològica; Malaltia, patiment i mort a la Sagrada Escriptura; Teologia de la salut; Litúrgia i sagraments en la malaltia; Espiritualitat de l'agent de pastoral de la salut; Psicolo-

gia del malalt i dels seus cuidadors; Sociologia de la Salut; Pastoral amb malalts terminals, cures pal·liatives i elaboració del dol; Els serveis religiosos a l'hospital; Consagració religiosa i servei als malalts; Història de l'acció de l'Església en el món de la salut i de la malaltia i Pastoral especialitzada (ancians, malalts mentals, sida, discapacitats psíquics...).

Formació a distància

La Federació Espanyola de Religiosos Sanitaris, en col·laboració amb el Centre d'Humanització de la Salut (CEHS) dels Reli-

giosos Camils, també forma experts en Pastoral de la Salut a distància. Els alumnes, alhora que van llegint els llibres corresponents a les diferents matèries, hauran d'omplir unes fitxes d'avaluació. Per resoldre dubtes comptaran amb l'ajuda d'un professor que els atindrà a través del telèfon i del correu electrònic.

Al principi i al final de cada any lectiu —el curs tindrà una durada de dos anys—, els alumnes participaran en una sessió presencial que tindrà lloc a la seu que el CEHS té a la localitat madrilenya de Tres Cantos. Per a més informació: www.humanizar.es (C.C.)

Formar famílies sense recursos en noves tècniques agrícoles a El Salvador

VALENCIA.— Mans Unides de València, amb la col·laboració de nombroses parròquies valencianes, ha iniciat un programa per a la tecnificació i la diversificació de conreus en cooperatives camperoles a El Salvador que beneficiarà 245 famílies sense recursos.

El projecte, al qual Mans Unides destinarà més de 58.000 euros, pretén la formació en noves tècniques agrícoles de les famílies beneficiàries per millorar les condicions de vida de la població més desfavorida.

La iniciativa, en què col·laboraran parròquies de les localitats valencianes de Gandia, de Moncada, de Tavernes de la Valldigna, de Xeraco i de Benifairó, inclou la capacitat de 65 productors en diversificació de conreus, per tal de «sortir de la dependència dels conreus tradicionals de subsistència com a

L'objectiu és millorar les condicions de vida de la població més desfavorida.

única font d'ingrés», han assenyalat els responsables de Mans Unides.

Així mateix, els camperols rebran

formació en agricultura ecològica per a la conservació de sòls i d'aigües, la utilització d'adobs orgànics i insecticides naturals, així com en la comercialització dels productes de les cooperatives. Fins ara, «l'ús inadequat del sòl i dels productes químics ha ocasionat seriosos problemes de sostenibilitat medioambiental i econòmica», segons informa Mans Unides.

Per això, es crearan quaranta tallers de formació i s'organitzaran visites als productors que hagin diversificat les seves produccions i fires agrícoles amb cooperatives d'altres organismes, segons les mateixes fonts. La sol·licitud d'ajuda a Mans Unides prové de la Federació de Cooperatives de la

Reforma Agrària de la Regió Central, que treballa a favor dels camperols des del 1985. (AVAN)

Coses de la vida

Anem caminant!

Hola, amics! «Anem caminant a l'encontre del Senyor...» Amb aquest cant litúrgic comença l'Eucaristia de les 12.30 de cada diumenge a la parròquia de Sant Joan Maria de Vianney, de Barcelona. Sí, anem caminant amb pas ferm, sense presses però sense pausa, cap a Jesús. Sense presses? Sí, anem a trobar-nos amb el Senyor, pensant cada acció, meditant i amb la seguretat del que volem fer, no fent-nos enrere davant de la primera dificultat. Amb convicció.

Sense pauses? No ens hem d'adormir sobre els llorers. Ens hem de superar cada cop més: a través de les bones obres, col·laborant com a voluntaris, amb amor al pròxim i, sobretot, complint els Manaments. Sant Pere, engrescat, es va tirar al llac perquè, caminant sobre les aigües, es trobés amb Jesús. Això no obstant, a meitat de camí, dubta; pensa que no pot continuar. Li cal fe i coratge. No fem el mateix. Si en un moment d'eufòria decidim un objectiu concret, tinguem fe que Déu no ens deixarà de la mà i no ens enfonsarem entre les ones del mal.

Cecília Aranés Mallol

cultura

Joan Bellmunt dedica un nou volum a les devocions marianes populars

■ En el llibre recull les sis més venerades i tradicionals de la Vall d'Aran

LLEIDA.— L'escriptor i poeta Heidatà Joan Bellmunt, autor entre altres obres del llibre *Maria a Catalunya*, acaba de publicar la seva darrera obra dedicada a recollir les devocions marianes populars de la Vall d'Aran.

El nou volum correspon al número 10 de la col·lecció Devocions Marianes Populars, publicada per Pagès Editors, i amb la qual l'autor pretén recollir comarca a comarca totes aquelles devocions marianes que han arrelat en el poble i que conformen el tret d'identitat comunitària i religiosa de les Terres de Lleida.

Fins aquest moment han estat editats ja els volums corresponents a les devocions marianes populars de les Garrigues —la comarca nadiua de l'autor—, de l'Alta Ribagorça, del Solsonès, de l'Urgell, del Pla d'Urgell, de la Noguera, de la Segarra, del Pallars Jussà i del Pallars Sobirà. Resten per publicar els volums dedicats a l'Alt Urgell, la Cerdanya i el Segrià.

En aquest nou volum l'autor recull la tradició, la història i la devoció envers les

six advocacions més venerades a la Vall d'Aran: la Mare de Déu de l'Artiga de Lin, a Es Bordes; de Cap d'Aran, a Tredòs; dels Desemparats, a Montcorbau; de Mijaran, a Vielha; de les Neus, a Gausac, i la Mare de Déu de Montgarri. A més a més, l'autor inclou referències a altres advocacions marianes populars amb capella pròpia, com són la Mare de Déu de la Pietat, de Les i Bossòst, o la Mare de Déu de Lourdes, a la capital de la Vall, Viella, entre altres.

Joan Bellmunt, en parlar d'aquest nou llibre marià del que és autor, destaca que el lector s'adonarà de quina ha estat i és encara la incidència que han tingut aquestes advocacions marianes en la història de la Vall d'Aran en el seu quefer religiós, social i fins i tot polític. «A Tredòs, per

Joan Bellmunt.

exemple, s'inaugurava el curs polític el dia 2 de setembre, amb la reunió del Consell General dins de l'església i davant de Santa Maria de Cap d'Aran. La incidència de la Mare de Déu de Mijaran, també en aquest aspecte polític i social ha estat significativa des del segle x i xi fins avui.

Durant els segles xvii i xviii, aquesta imatge de la Mare de Déu presidia i protegia la vida oficial i ciutadana de la Vall», explica.

Montgarri, santuari d'especial devoció

Bellmunt destaca també com a molt important la devoció envers la Mare de Déu de Montgarri, venerada en el seu santuari, que ha estat i és encara un dels centres de devoció mariana més im-

portants de la Vall i de les comarques properes. La Mare de Déu de Montgarri és alhora patrona dels pastors d'aquelles contrades, com s'adiu a la tradició d'aquesta imatge «trobada» de la Mare de Déu. «Encara ara, en els dos aplecs que s'hi celebren cada any, el 2 de febrer i el 15 d'agost, s'hi apleguen milers de fidels i devots», comenta l'autor.

Joan Bellmunt es mostra especialment satisfet per haver inclòs en aquest volum la reproducció del manuscrit que Mn. Cinto Verdaguer va fer de l'aplec l'any 1883: «És una delícia la descripció que d'aquell aplec a Montgarri i de la seva visita al santuari ens ofereix el nostre Mn. Cinto, alhora que estracta d'un text gairebé inèdit.» L'autor ens parla finalment —i com a curiositat— de la Mare Déu dels Desemparats, venerada en una petita ermita al poblet de Montcorbau, a 1.222 metres d'altitud. Però, que hi

fa a la Vall d'Aran la patrona de València? La resposta ens la dona l'autor: «Sembla que un jove del poble, que feia el servei militar a València, va posar-se malalt de

gravetat. Pensant que mai més podria tornar a Montcorbau, va prometre a la Mare de Déu dels Desemparats que si es guaria i podia tornar al poble, li faria aixecar una ermita en el seu honor. Diu la tradició que així va ser, i per això trobem l'ermita amb la patrona del regne de València ni més ni menys que a la Vall d'Aran.»

Joan Bellmunt ha recollit en aquests deu volums de Devocions Marianes Populars un total de 125 advocacions que podríem considerar principals o més venerades, mentre que n'ha inventariat 678 més. En total, 803 advocacions marianes a les Terres de Lleida que configuren un singular patrimoni històric, popular i religiós que l'autor dona a conèixer mitjançant la seva obra.

Una consideració final: Joan Bellmunt dedica aquest llibre —que esdevé un autèntic pelegrinatge marià per la Vall d'Aran— en memòria i homenatge al seu pare Josep, «que em va ensenyar a estimar la terra».

Jordi Curcó

Portada del llibre.

Publicat el desè número de la revista «Poblet»

POBLET.— Ha aparegut recentment el desè número, corresponent a la segona època, de la revista *Poblet*, que edita la Germandat del Monestir Cistercenc de Santa Maria de Poblet. La publicació recull seccions habituals, com ara el «Pòrtic de l'abat», la «Crònica de la comunitat» o l'«Escola de pregària». Així mateix, s'hi inclou la tercera part de l'entrevista al P. Edmon Maria Garreta, la primera visita del nou arquebisbe de Tarragona i diversos treballs que giren al voltant de la vida monàstica cistercenca i del monestir de Poblet. L'editorial recull impressions sobre la mort de Joan Pau II i l'elecció del nou papa Benet XVI. (Joan Boronat)

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Que pà·lid que estàs

«Hi he de tornar una altra vegada, xef», em va comentar el jove ajudant. Era la quarta vegada que anava al lavabo. Estava pà·lid i feia mala cara. Li vaig preguntar què havia menjat. «Un company de pis, aprofitant que tenia el dia lliure, va cuinar uns quants bolets», em va dir. Quan vaig sentir això, em vaig esgarriar. Amb els bolets, cal ser molt prudent. De seguida vam anar a casa seva, on per sort, encara en quedaven uns quants a la nevera. Els vam agafar i vam anar corrents al servei d'urgències.

Ara que comença la temporada, cal estar molt segurs dels bolets que mengem. Qualsevol negligència ens pot donar un bon ensurt.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Una mostra antològica reconstrueix l'univers del pintor Foujita

■ Es pot visitar fins al proper 23 d'octubre al Museu Diocesà de Barcelona

L'exposició *Foujita, entre Orient i Occident*, organitzada conjuntament pel Museu Diocesà de Barcelona i Bancaja, presenta més d'un centenar d'obres (olis, aquarel·les, gouaches, dibuixos i gravats) d'aquest gran artista japonès. La mostra, que es completa amb fotografies, pel·lícules i objectes personals que ajuden al coneixement de Foujita, és una oportunitat única d'apropar-se a aquest geni del segle xx.

Foujita, entre Orient i Occident és el títol de l'exposició que vam celebrar a València i que ara es pot veure a Barcelona. De bell antuvi cal dir —perdoneu la gosadia— que nosaltres, els autors, possiblement l'hem encertat en l'esmentat títol. Certament Foujita, un dels millors artistes del segle xx, bon amic de Picasso i del grup d'artistes del mític barri de Montparnasse des de l'any 1913, va viure entre dos móns encarnant-se en cada un d'ells.

Un és el seu Japó natal (Àsia), on va establir les bases de la seva sensibilitat artística, que es traspua en cadascuna de les seves delicadíssimes pintures. L'altre món és França (Europa), submergint-se en els nous corrents d'art que bullien en les imaginacions d'aquells inquiets joves candidats a mestres-artistes entre els quals els provinents de Catalunya no hi mancaven.

La figura, doncs, de Foujita harmonitza perfectament una simbiosi entre Orient i Occident; simbiosi que va mantenir després del seu baptisme, que es va celebrar a Reims el 1959 i continua sent un exemple en l'actualitat.

En el temps en què va viure, de guerres entre japonesos i aliats, no li seria gens fàcil unir aquests dos móns que ell tant estimava. A la Segona Guerra Mundial va lluitar amb l'exèrcit japonès i va recordar amb un esglai esfereïdor la bomba atòmica tirada per aquells que eren els seus amics! No li va ser gens fàcil! Però el gran Foujita va tornar a París després de la guerra «a fer la pau», a assolir un objectiu, per a molts, impossible: vincular, i millor dit, nuar amb la subtil cinta de l'art els dos

«Maternitat» (1918).

«Davallament» (1953).

móns: Orient i Occident.

«Art pacificador»

En la seva persona i en la de la seva esposa, un cop convertits al cristianisme, sense renunciar a la civilització oriental, es donaven els títols suficients per pretendre aquella entesa: un japonès, cristià que parla a través de «l'art pacificador». Ho desitjava, ho anhelava, tenia necessitat de fer-ho. I el gran Foujita va reeixir en el seu vigorós intent. Mireu sinó amb atenció les seves pintures. Per una vegada obsequieu-vos amb uns minuts de l'art d'aquest sublim pintor.

Un cop admirades les seves obres sigueu sincers: hom no sap si es troba davant d'un oriental refinat, detallista i d'exultant imaginació o davant d'un europeu hereu de tots i cada un dels moments més excel·lents de l'art que va del nostre gòtic fins al modernisme. Les seves obres sempre seran objecte d'una especial admiració i m'atreviria a dir «devoció», perquè el conjunt de les obres manifesten que els dos móns es poden entendre. Per a nosaltres, els occidentals, cal reconèixer que tenim una tendència innata a mirar i admirar l'Orient —pròxim o llunyà— perquè es ben certa aquella expressió que ens diu la mateixa litúrgia cristiana: *Salus ex oriente venit* («la salvació —recordant el Messies— ens ve d'Orient»). Per això, els primers cristians pregaven sempre mirant a Orient i esperaven que arribés el Salvador.

Avui, més que mai, hem d'estar expectants cap a Orient. Necessitem de l'Orient! Ens ho faciliten les comunicacions que en

altres temps eren impensables, però també ens ho facilita bona gent que hi ha a totes dues bandes. Cal entendre'ns! I no creieu que l'art ens porta a un diàleg fàcil i, si és bon art, com el de Foujita, encisador i bonic. No cal ser entès, cal simplement imbuir-se'n. Mirar-lo amb ulls generosos, amicals i, en definitiva, amb ulls nets, alegres i esperançats.

L'exposició *Foujita, entre Orient i Occident*, a més dels objectius anteriorment exposats, pretén recórrer la trajectòria artística d'aquest entranyable pintor que després de la conversió va afegir al seu cognom el nom de *Leonard* evocant el gran pintor Leonardo da Vinci. L'itinerari expositiu va des de la seva arribada a París al mític barri de Montparnasse, el 1913, fins a les últimes creacions datades els anys seixanta. També estem orgullosos del catàleg, editat en diverses llengües.

L'exposició és, a més, un acte oficial de 2005, Any de l'Inter-canvi entre els ciutadans de la Unió Europea i el Japó. Es va presentar en primer lloc al Centre Cultural Bancaja de València —el gran mecenes de la mostra— del 19 de juliol al 4 de setembre del 2005 i a continuació al Museu Diocesà de Barcelona, on es pot visitar fins al proper 23 d'octubre. *Foujita, entre Orient i Occident* vol ser no sols una oferta cultural important, sinó un signe del nostre desig ben sincer que l'exposició ajudi a fer realitat una abraçada entre Orient i Occident. Oidà que sigui realitat!

Josep M. Martí Bonet

Director del Museu Diocesà de Barcelona

INGREDIENTS:

1/2 quilo de pomes
aigua i vi blanc
pell de taronja
canyella
5 cullerades de sucre
1 cullerada de maizena
4 rovells d'ou
crema de llet

PREPARACIÓ:

Peleu les pomes i tal·leu-les a trossos. Poseu-les en un recipient amb meitat aigua i meitat vi blanc, just per cobrir-les, pell de taronja, una mica de canyella, cinc cullerades de sucre i bulliu-ho tot. Quan les pomes ja estiguin toves, afegiu-hi una cullerada de maizena. Després escorreu-les bé i, a fora del foc, incorporeu-hi quatre rovells d'ou i un got de crema de llet. Si queda massa espès, afegiu-hi una mica més del suc de coure. Tritureu-ho tot amb la batidora, passeu-ho pel colador i serviu la crema.

Solsona recupera la figura del Porrer

■ Es tracta d'un símbol de les magnes institucions catalanes i que marcava el compàs dels ritus i cerimònies

SOLSONA.— La Festa Major és com un llibre obert on la història ha anat escrivint des de les narracions més tràgiques fins a les més glorioses que en el decurs dels anys ha viscut la nostra ciutat de Solsona. Cap al segle XVII, lluny encara

de la invasió borbònica, corria per la nostra ciutat un bonic personatge amb cara afable i túnica llarga que encapçalava les comitives i els actes protocol·laris que venien celebrant-se al llarg de l'any.

l'exposició *Solsona, la festa*, que va tenir lloc el setembre del 2004, va ser mostrada la *porra* que porta aquest element de gran interès històric. Sabem que va sortir fins i tot durant la República, fins que la guerra civil va fer perdre bona part de les nostres tradicions.

Aquest personatge era el Porrer. Un símbol de les magnes institucions catalanes i que marcava el compàs dels ritus i cerimònies. No és d'estranyar que Solsona en tingues un. Encara avui algunes cases porten noms d'aquestes antigues tradicions: Ca l'Os i Cal Porrer en són exemples ben significatius.

Solsona se suma avui dia a tantes i tantes poblacions catalanes que han recuperat aquest element en el seu faulari, com per exemple Monistrol, Terrassa, Tarragona o Barcelona. Cal veure com ha retornat aquest símbol a ciutats properes a Solsona i la gran rebuda que han fet aquests municipis, orgullosos de gaudir d'aquest patrimoni tan ric.

La ciutat de Cervera, durant les festes del Sant Misteri de l'any 2003, va recuperar aquesta figura. I va ser el mateix grup de teatre local qui va agafar la iniciativa. A Berga, que forma part del conjunt de les festes de la Patum, el Porrer assisteix a bona part dels actes folklòrics que se celebren cada dijous i diumenge de Corpus. A Manresa els Porrers han esdevingut un càrrec tan important que la mateixa ciutadania fa llista d'espera per poder formar-ne part.

Així doncs, Solsona vol que durant la Festa Major del 2005 es recuperi aquest element. Cal afegir que no és un element inventat i fictici, sinó real. Durant

El Porrer, una tradició catalana entranyable.

Recuperar la memòria històrica

És per aquest motiu que a Catalunya s'intenta recuperar la memòria històrica, ja que els temps actuals ho fan possible. És el moment que Solsona faci aquest intent i recuperi allò que l'horrible guerra ens va fer perdre: els símbols d'identitat catalana. No per tornar al passat, ans al contrari, sinó per tirar endavant unes de les millors festes a nivell nacional quant al folklore i l'estructura festiva.

El Porrer —representat per un membre del grup de teatre local i obert a la incorporació de qualsevol persona— pretén ser una nota de color dins de la Festa Major de Solsona. Com ho és senzillament la Festa Major a les vides de tots els solsonins i solsonines, una pinzellada que omple de sentit les vides grises i monòtones de les persones del segle XXI. Que sigui la festa qui ompli de llum, de màgia i, sobretot, de festa els nostres aires de setembre, que rebroti en el nostre cor l'esperit sincer de poble i que es vegin les nostres tradicions i costums com el símbol d'unió, enveja de molts pobles. Que la Festa Major sigui guardada zelosament dins de tots i cadascun dels solsonins!

Ramon Estany

L'Any de la Immaculada (II)

La Corona d'Aragó, capdavantera en la defensa del dogma de la Immaculada

Abans de la definició del dogma de la Immaculada Concepció per Pius IX el 1854, ara fa 150 anys, hi ha una història de controvèrsies teològiques que va durar segles. En els primers segles del cristianisme es va exaltar la santedat de Maria, però a l'edat mitjana van sorgir desacords entre els partidaris i els opositors en la creença de la Immaculada Concepció de Maria.

De casa nostra sorgiran teòlegs que ajudaran a la vertebració teològica de la Immaculada Concepció. Aquests van ser els framenors Joan Quintana, Arnau de Claramunt (†1277), Ponç Carbonell (†1350) i sobretot el terciari franciscà Ramon Llull (†1316?), que va ser dels primers que va defensar a la Sorbona de París la Immaculada Concepció de Maria i ho féu abans que Duns Scot. A més de la defensa teològica d'aquesta creença, es va promoure la devoció a la Puríssima en l'àmbit popular.

En els segles XIII i XIV, ja a les catedrals de les nostres diòcesis se celebrava la festa de la Immaculada Concepció amb gran solemnitat. Tots els anys, a partir del 1390, a la vigília de la Immaculada, els pregoners recorrien els carrers de la ciutat de Barcelona «ab trompes e tabals e ab veu de crida», anunciant que tots la guardessin com si fos diumenge.

Sota l'influx de l'orde franciscà, els nostres reis van ser cèlebres pels seus decrets en favor de la Immaculada.

Joan I va establir el 1394 que a tots els dominis de la Corona d'Aragó es guardés la festa de la Immaculada i que es prohibís de predicar o de parlar en contra d'aquesta pia sentència. La llengua catalana va ser de les primeres llengües romàniques que va cantar la Immaculada Concepció de Maria ho féu a través dels nostres literats Ramon Llull, Eiximenis, Bernat Metge, Isabel de Villena.... Els nostres artistes van plasmar en la pedra, el metall o la fusta la doctrina sobre la Immaculada.

Promoure el culte de la Immaculada

La Confraria «de Madona Sancta Maria» —a la qual pertanyien la casa reial, nobles i consellers de la ciutat de Barcelona— va treballar decididament no sols per promoure el culte i la devoció de la Immaculada, sinó fins i tot exercint la seva influència perquè el Concili de Basilea promulgés com a dogma la Immaculada Concepció de Maria, cosa que va fer el 1439. Un fet que va omplir d'alegria la gent de les nostres terres, però aquesta joia no va durar gaire, perquè aquesta decisió no va ser vàlida, ja que el papa Eugeni IV va dissoldre aquest concili. Malgrat tot, la creença en la Immaculada Concepció de Maria es va anar estenent i consolidant entre el poble cristià, sobretot a casa nostra,

«La Immaculada Concepció», de Zurbarán.

com ho mostra que el 1456 les Corts Catalanes van demanar al rei que ningú no gosés dir que Maria va ser concebuda amb pecat original i si així ho feia fos

desterrat, petició a la qual va accedir el rei i ho va promulgar amb força de llei.

El camí obert pel franciscà Duns Scot, segons el qual la preservació del pecat original en Maria era una veritable redempció de Crist, va fer que la teologia anés acceptant allò que ja era viscut en la pietat del poble cristià i en la litúrgia: que Maria va ser concebuda sense pecat original des del primer instant de la seva concepció. Les universitats es van anar adherint al vot i jurament immaculista. Així, l'any 1618 la Universitat de Barcelona va acordar defensar perpètuament, des d'aquesta institució docent, la concepció immaculada de Maria.

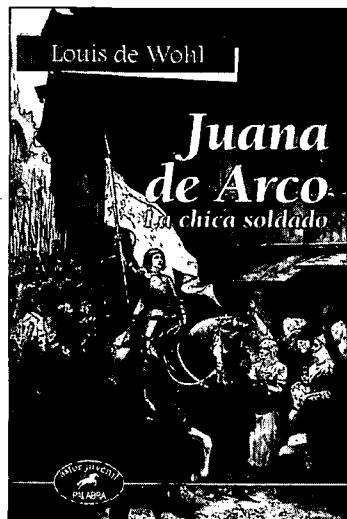
El poble català no sols honorava Maria en el misteri de la seva Immaculada Concepció, sinó que n'implorava l'ajut i se sentia escoltat. I d'això en féu experiència en les pestes que van assolir Catalunya en el segle XVII: «Els consellers de la ciutat de Barcelona, afligits pels estralls de l'epidèmia del 1651, s'acolliren a la protecció de Maria Immaculada fent-li ofrena de les claus de la ciutat i "encomanantli y suplicantli encaridament fos servida de ser la guarda i custòdia desta ciutat", van fer vot de "defensar en tot temps sa pura e immaculada concepció fins a morir".»

Maria Pilar Vila Giera

LLIBRES

Biografia de «la donzella d'Orleans»

Corria l'any 1430 als camps de França. La guerra amb Anglaterra durava ja gairebé cent anys i el país estava desolat i vençut. Aleshores, la filla del granger Jacques d'Arc, amb només 18 anys i l'ajuda de les seves «veus», es va disposar a salvar el país. Aquesta és la història que explica com l'agosarada i valenta Joana, en una època en què les dones podien fer ben poques coses, va reunir uns oficials derrotats i un exèrcit descoratjat per conduir-los a la victòria. Joana va instaurar un dèbil i desesperat príncep al tron que li corresponia i es va fer palès, a poc a poc, per a l'Església i per al poble, que Joana d'Arc deia la veritat quan afirmava que havia estat enviada per Déu.

«Els sants són persones, i no sempre són gent pacífica. Poden lluitar; és més, han de lluitar per enfrontar-se i vèncer el Mal. Aquesta és, doncs, la història d'una gran lluitadora de Déu, que era una santa», explica Louis de Wohl al pròleg. «També va fer història —afegeix l'autor— per donar un meravellós exemple: l'única cosa que necessitem, si volem sobreposar-nos a tot, és la fe.» Conegut escriptor de novel·les històriques, setze dels llibres de Louis de Wohl s'han portat a la pantalla. *Corazón inquieto*, *La luz apacible*, *La lanza* o *El último cruzado* són algunes de les seves obres més importants. (C.C.)

Louis de Wohl, *Juana de Arco. La chica soldado*. Editorial Palabra, Col·lecció Astor, Madrid 2005, 149 pàg.

Educar en valors els alumnes

Els infants necessiten informació completa i objectiva sobre tots els valors, sense reduccions o mutilacions. Necessiten conèixer per elaborar la seva jerarquia i no pot esbiaixar-se la captació d'un valor perquè seria mutilar les possibilitats d'elecció i de compromís, amb la conseqüència d'acceptació o de rebuig. La descoberta dels valors es fa mitjançant l'experiència i a través de les persones que els viuen i els fan visibles. Els valors es coneixen mitjançant la relació personal i per captar-los és imprescindible una obertura o predisposició receptiva. Educar en valors consisteix a proposar i mostrar diversos camins i opcions perquè cadascú pugui assimilar els que consideri millor per al seu desenvolupament personal. Aquest llibre és el resultat de l'experiència docent i l'orientació escolar exercida per l'autora, María del Carmen Izal Mariñoso. Pretén ser una ajuda pràctica i senzilla per a tutors i professors que es proposin l'educació en valors dels seus alumnes. Es tracta de facilitar les sessions de tutoria amb un disseny en què s'aportin orientacions per al professor i activitats per a l'alumne, com a mitjà pràctic per interioritzar els valors presents. Dotze són els valors que s'analitzen: l'amor, la bondat, el coneixement personal, la convivència, l'esforç, la llibertat, la pau, la prudència, el respecte, la responsabilitat, la solidaritat i la tolerància. (C.C.)

María del Carmen Izal Mariñoso, *Tutoría de valores con preadolescentes. Propuestas para trabajar con estudiantes de 10 a 14 años*. Editorial CCS, Col·lecció Materiales para Educadores, Madrid 2005, 284 pàg.

Jesucrist, el Bon Pastor

«Al llarg de les pàgines d'aquest llibre anem a presentar el Fill de Déu sota la figura del Bon Pastor. Què és el que marca la diferència de Jesucrist, Bon Pastor, respecte de la resta de pastors d'Israel, tant en el seu temps com al llarg de tota la seva història? Sens dubte, la seva relació amb la Paraula», explica el missioner combonià Antonio Pavía al pròleg del seu llibre. Un dels trets característics de Jesucrist com a Bon Pastor és oferir als éssers humans el mateix vincle que Ell té per romandre en l'amor del Pare. Es dona a ell mateix no per presentar-nos un exemple moralitzant, sinó per fer visible la Paraula que dona vida, l'Evangeli ple de la seva mateixa divinitat. L'autor afirma també que «Jesucrist és Bon Pastor no perquè va morir a la creu, sinó perquè, a partir de la seva mort i en la glòria de la seva resurrecció, ha trencat l'antiga aliança: tot precepte, norma i llei que no serveixen sinó per cansar, vexar, abatre, humiliar i desnodrir l'home. En Ell Déu realitza la Nova Aliança. Ell és la vida en abundància (Jn 10,10), l'aliment que descansa i vivifica». I afegeix: «El seu aliment és el nostre, la seva pregària és la nostra, els seus ulls lluminosos que trobaven el rostre del Pare enmig de les seves nits són els nostres.» Al llarg d'aquestes pàgines, Antonio Pavía intenta estudiar la figura de Jesucrist com a Bon Pastor seguint el capítol deu de l'Evangeli de sant Joan. (C.C.)

Antonio Pavía, *El Buen Pastor. Dios al encuentro del hombre*. Editorial San Pablo, Col·lecció Beber de la Roca, Madrid 2005, 207 pàg.

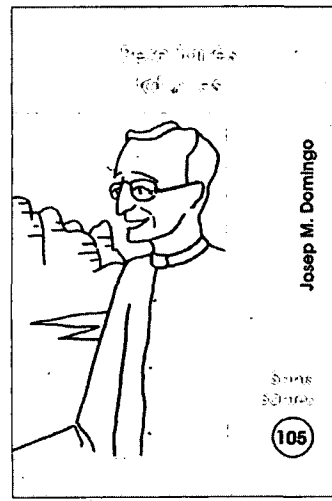

Metge i capellà exemplar

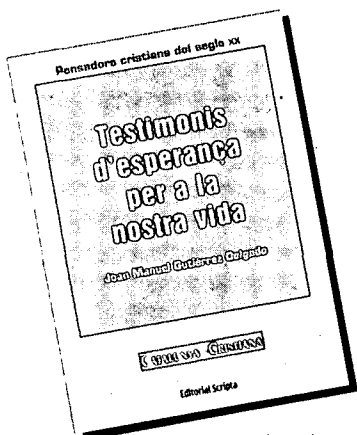
La vida del Dr. Pere Tarrés i Claret va ser breu, però intensa. Va néixer a Manresa el 30 de maig del 1905 i va morir a Barcelona el 31 d'agost del 1950. En només 45 anys va portar a terme una tasca fecunda i excepcional, sobretot en els tres àmbits més rellevants de la seva vida: la medicina, el sacerdoci i l'apostolat de joves. Joan Pau II va beatificar el Dr. Tarrés el 5 de setembre del 2004 a Loreto.

Era un bon metge. Va exercir la medicina amb competència científica, lliurament i un gran sentit de la responsabilitat. Famosa és la frase del Dr. Tarrés: «Per al metge, el lliit és un altar i el malalt, la imatge de Jesucrist.» Ell estimava la medicina, però va sentir la crida al sacerdoci. Va canviar la sanació de cossos per la sanació d'ànimes. El 30 de maig del 1942 va ser ordenat prevere. Molt fidel al missatge de l'Església, va ser un capellà lliurat absolutament a les persones i a Jesucrist. El Dr. Tarrés també és conegut pel seu apostolat fecund entre els joves. Es va identificar plenament amb aquell gran moviment que va ser la Federació de Joves Cristians de Catalunya, de la qual va ser vicepresident. Josep M. Domingo recorda les paraules del papa Joan Pau II en l'homilia de beatificació del Dr. Pere Tarrés: «El nou beat significa un gran honor per a la vostra terra. La seva figura com a home, metge i prevere és un exemple lluminós per als cristians del nostre temps.» (C.C.)

Josep M. Domingo, *Pere Tarrés, tot o res*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Sants i Santes, Madrid 2005, 24 pàg.

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

NO US
PERDEU EL
LLIBRE

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

Entitat

Oficina

DC

Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

La crítica literària d'aquesta setmana

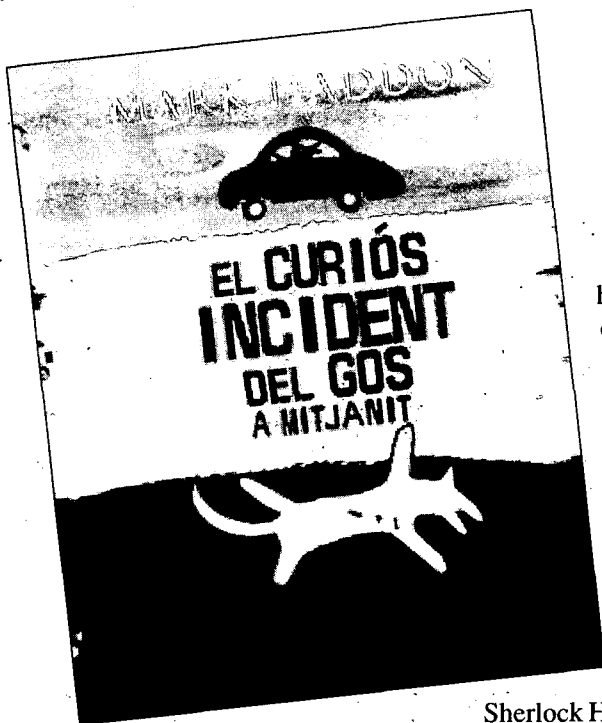
Excel·lent, sorprenent...

El mínim que podem dir, en acabar la lectura d'aquesta narració excel·lent de Mark Haddon, és que es tracta d'una sorpresa. Una agradable sorpresa.

Cal dir honestament que la lectura de molts llibres, que s'arriba a fer rutina, d'alguna manera insensibilitza el sentit de la curiositat o del plaer estètic. Hi ha textos que poden ser extremadament innovadors, violents, o sublims, i altres que arriben a semblar ridículament carrinclons o poc consistents. I cal fer un esforç, sovint notable, per no despatxar de cop el que no arriba ni tan sols a la mediocritat, o això creiem.

Però hem de ser honestos amb els possibles lectors d'aquesta pàgina, i cal que ens desprenguem dels judicis previs per aconseguir un cert grau d'objectivitat, que suposa pedagogia, consell, plantejament honrat del propi parer, sense cap ànim d'enganyar qui llegeix, ni d'acarnissament contra qui va escriure pàgines que no aportaven res, si no és brossa, al món de les lletres.

Però per sort, de tant en tant, ens sentim «atrapats» per la sorpresa... Oi que ens va passar això llegint Sepúlveda i el seu *Viejo que leía novelas de amor*? O llegint Baricco amb *Seda*, com ja ens havia passat amb *El petit príncep* de

Saint-Exupéry? O amb *Pedro Páramo*, de Rulfo? Cadascú, a la seva manera, ens deixava respirar uns instants l'aire pur d'aquell Olimp que els grecs van somiar per als seus déus, o el que respirem nosaltres quan, de sobte, ens adonem que val la pena viure, perquè encara

Mark HADDON

El curios incident del gos a mitjanit.

La Magrana, Barcelona 2004, 270 pàg.

hi ha la possibilitat de la pau i de la bellesa.

El curios incident del gos a mitjanit és una narració aparentment ingènua, d'un adolescent enamorat de les matemàtiques i dels nombres primers, que es troba de sobte amb la vida a través de l'assassinat d'un...gos. I tot l'argument gira al voltant d'aquest fet, i als passos que fa aquest noi imitant

Sherlock Holmes, lluitant amb un entorn hostil, que a més és culpable, fins que aconsegueix desvetllar el misteri.

Unes pàgines delicioses que ens porten de bracet per les tortuositats de la psicologia d'un noi perseverant en la

seva obstinació com a estudiant, com a fill d'una família que no l'entén, com a investigador de la mort del gos dels seus veïns.

No, no creieu que és un argument intranscendent: perquè, tot i que ho fos, l'obra està escrita com aquella tasca dels orfebres antics, que no deixen cap mil·límetre per analitzar. I, a més, en un home en embrió, s'endevinen la profunditat d'una educació ben donada, i el respecte als principis morals apresos.

Una sorpresa excel·lent la d'aquest text breu que recomanem a tots aquells que desitgin assaborir la literatura ben construïda, encara que sigui testimoni d'un món adolescent superat.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Nova edició de La Sardana de l'Any

Aquest mes de setembre comença una nova edició del certamen de popularitat de les sardanes estrenades al llarg dels darrers dotze mesos i que haurà de culminar, la primavera vinent, amb la proclamació de la composició preferida pels sardanistes d'arreu del país.

Es tracta de la XVII edició de La Sardana de l'Any organitzada per la Federació Sardanista de Catalunya amb la col·laboració d'una xarxa d'una vintena d'emissores de ràdio de les diferents contrades catalanes que setmanalment oferiran als seus oients les successives tandes eliminatòries.

Totes les persones interessades podran escollir entre 80 sardanes estrenades al llarg d'aquest any 2005 i determinar quina és la mereixedora d'ostentar el títol de La Sardana de l'Any. El seguiment de les eliminatòries es podrà fer tant a través de les emissores que participen en la difusió d'aquest certamen com a través de la pàgina web *Sardamania* de la Federació Sardanista de Catalunya (<http://fed.sardanista.com>), on es podrà escoltar la tanda eliminatòria setmanal i efectuar la votació corresponent. També en

aquesta pàgina web es podran consultar les bases d'aquesta 17a edició i la informació sobre el desenvolupament de les eliminatòries.

La selecció de les 80 sardanes que han d'entrar en aquesta edició la fa un equip tècnic encarregat per la Federació Sardanista d'entre les composicions sardanistes estrenades al llarg del 2005 de les quals en tinguí constància la Federació.

El darrer cap de setmana del mes de setembre s'iniciarà la fase prèvia de La Sardana de l'Any, amb eliminatòries setmanals de quatre sardanes, de les quals se n'haurà d'escollir una que passarà a la fase semifinal, on es concretaran les deu sardanes que participaran en la final del certamen, que tindrà lloc el 27 de maig del 2006. En aquesta fase prèvia, l'audició de les sardanes es farà sense donar a conèixer el títol ni l'autor de cada peça, per tal de garantir al màxim l'equanimitat dels vots del públic a partir de l'estricta valoració de la composició musical.

Ben aviat es coneixerà el lloc on se celebrarà la final, on es proclamarà La Sardana de l'Any 2005. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐Edició en castellà ☐Nom Cognoms Adreça Població D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€
per any

☐ Amb dos pagament semestral
de 45,35€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA

(Departament de Subscripcions).

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona

Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

El xoc amb el cometa «Tempel 1» del «Deep Impact»

Va ser el 4 de juliol passat. A les 7.53 i a 133 milions de quilòmetres lluny de la Terra es va produir per primera vegada el xoc d'un enginy terrestre contra el nucli d'un cometa. La missió s'anomenava *Deep Impact*. Era un vehicle espacial, fabricat per la NASA, que havia sortit de Cap Canaveral el 12 de gener passat amb aquest objectiu: enviar un projectil, l'*Impactor*, de 362 kg, al nucli del cometa per impactar-hi a la velocitat relativa de 37.000 km/h, i així, fent-ne explotar una part, analitzar els esquitxos de material que en sortien i poder saber alguna cosa més dels nuclis cometaris.

Em direu que això era alterar el curs de la natura. Cert, però el càlcul donava que només faria disminuir la velocitat del cometa en una deumil·lèsima de mil·límetre per segon, i això li faria variar l'òrbita tan sols unes poques desenes de metres. Això era poquíssim per a aquest cometa que fa una el·lipse entorn del Sol des de 3,12 UA (UA= distància Terra-Sol) quan n'és més lluny fins a 1,5 UA quan és al mínim de distància. Per això es cregué que es podia fer.

El cometa *Tempel 1* és un dels típics cometes periòdics, amb un període

Rosetta (la qual d'aquí nou anys es trobarà també amb un cometa). I el mateix *Impactor* donà detalls del cometa en la seva cursa suïcida fins que hi impactà. Quins són els resultats d'aquesta missió? Els estem esperant. Els tècnics de la NASA estudien ara les dades que han rebut, i nosaltres ja frisem perquè ens en diguin aviat alguna cosa. Sent tan cares com són aquestes missions espacials, esperem que almenys serveixin per obtenir coneixements interessants.

curt, de només 5,51 anys. Orbita entre Mart i Júpiter. Va ser descobert per W. L. Tempel el 1867. I, com tots els cometes, es considera que té el nucli compost dels materials que componien la nebulosa primitiva que fa 4.600 milions d'anys va originar Sol i planetes. Estudiant com és sabrem més coses de l'origen del sistema solar. Aquest era el pla de la NASA.

L'impacte va ser contemplat, com un foc d'artifici còsmic, per la nau *Deep Impact*, des de 500 km amb una màquina fotogràfica d'alta resolució i un espectròmetre d'infrarojos, i al mateix temps per telescopis terrestres i pels tres que hi ha ara en òrbita (el *Hubble*, el *Chandra* i l'*Spitzer*) i, a més, per la sonda europea

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Ecclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Aktualitats científiques

L'astronomia en la seva història

14 Astronomia als països cristians de l'Europa dels segles XII-XIII

Seria exagerat afirmar que només els àrabs van fer astronomia durant l'edat mitjana. La seva obra va ser important, no es pot negar, però això no vol dir que els cristians d'Europa deixessin arraconada aquesta ciència. També és cert que si a partir del segle XII hi hagué una clara preocupació generalitzada pel seu estudi, va ser en gran part motivada per la influència àrab, però força abans ja trobem que, per exemple, San Beda el Venerable (673-735), quan els àrabs encara no havien començat a construir observatoris i compondre taules de posicions d'estrelles, feia observacions de caire astronòmic: observa que l'equinocci de primavera ja s'ha avançat tres dies respecte del calendari oficial i ho fa notar; explica que les marees són degudes al moviment de la Lluna (cosa ben certa que ni Galileu no sabé veure, i calgué esperar Newton per tenir-ne una explicació completa), i descriu encara altres detalls. I al segle IX Joan Escot Eriúgena, en la cèlebre obra *De divisione Naturae*, ja diu: «Parlo de Júpiter, Mart, Venus i Mercuri, que circulen constantment a l'entorn del Sol», com si ja tingués la idea d'un cert heliocentrisme. Ara bé, quan arriba a Europa el coneixement de l'astronomia dels àrabs, és palès que l'interès per aquesta ciència creix en tots els centres d'ensenyament.

Tractats de tema astronòmic

Els coneixements d'astronomia àrabs entren a Europa a través de traductors que s'apleguen a l'ombra d'una institució, que pot ser un monestir (com va ser el de Ripoll) o una escola episcopal. La institució més important a Espanya d'aquesta mena va ser l'anomenada «Escola de tra-

ductors de Toledo», creada pels volts de 1130 per l'arquebisbe Raimon d'Agén. Per poder traduir de l'àrab al llatí i enviar còpies a tot Europa generalment es feia amb dues persones: l'una que coneixia bé l'àrab i bastant el castellà i l'altra, generalment un clergue, que sabia llatí a més de castellà. La primera llegia el text àrab traduint al castellà i l'altra ho posava en llatí. Però a Ripoll també es feien traduccions i tenien ciència pròpia. A l'Arxiu de la Corona d'Aragó es conserva un manuscrit procedent de Ripoll que és còpia d'un original escrit pel monjo Gerbert (el futur papa Silvestre II) que porta per títol *De utilitatibus astrolabii*. Ja no es tracta d'una traducció àrab sinó d'una elaboració original, feta abans de l'any 1000 encara que la còpia sigui del segle XI.

El religiós premonstratenc escocès Johannes de Sacrobosco (en anglès Holywood, apr. 1195-1256) va publicar a París vers el 1240 *Tractatus de Sphaera Mundi*, que era una espècie de compendi de l'*Almagest* de Ptolemeu, escrit pedagògicament per a ús dels estudiants de l'època. Se'n feren milers de còpies a mà per a totes les universitats europees. En arribar la invenció de la impremta ja se'n va fer una primera edició impresa el 1472. L'última és de 1647. Es calcula que el nombre d'edicions fregà la setantena. Es traduí a la major part de les llengües d'Europa i fins i tot se'n féu una edició en hebreu.

El franciscà Roger Bacon (apr. 1214-1294) va escriure obres de caràcter científic, entre les quals pel que fa a l'astronomia un tractat *De Sphaera* i un altre *De cometis*. I un altre franciscà, John Peckman (apr. 1220-1292), també va publicar per a ús d'estudiants un *De Sphaera* i una

Theoria planetarum.

A més va augmentant i perfeccionant-se la construcció d'instruments de mesura per a les observacions dels astres. L'assaïa d'Azarquiel, que tenia la particularitat de poder-se utilitzar a totes les latituds, es difon als centres d'estudi en la seva versió original des del 1263, segons consta. I també es fabriquen aparells nous, com per exemple el que descriuen Bernard de Vedrun i Francon de Polònia el 1284: era un conjunt de quatre cercles posats l'un paral·lel a l'equador, un altre paral·lel a l'horitzó, un tercer perpendicular a l'eclíptica i el quart paral·lel a ella. Servia per a facilitar el càlcul del pas de coordenades equatorials a eclíptiques i viceversa. I les observacions anaven millorant progressivament.

Les «Tablas Alfonsíes»

Per molt ben fetes que estiguessin les taules astronòmiques d'Azarquiel, que s'havien divulgat amb el nom de «Taules de Toledo», tenien un valor limitat en el temps i l'afany de fer astronomia ben comprovada i no dependre de la dels àrabs, i aquest fet va motivar-ne una revisió i nova elaboració.

L'impulsor de les noves taules va ser el rei de Castella i Lleó Alfons X el Savi. El títol de Savi li fou donat per la posteritat no perquè fos un home de gran saber o pel seu seny polític (que en això, cal recordar-ho, no va estar massa encertat) sinó pel fet d'haver protegit els homes de ciència. Volia fer una bona enciclopèdia de tots els coneixements humans. No se'n va sortir, però en el camp de l'astronomia aconseguí que es fes una obra important. El 1280 ja es publicaven, sota la seva

protecció, els *Libros del saber de Astronomía*, que contenien la descripció de les esferes celestes, l'enumeració de les estrelles amb les seves coordenades i l'estudi dels principals instruments astronòmics. Després va promoure la confecció d'unes noves taules que ocuparen els experts de 1252 a 1272. Prenent per base les fetes per Azarquiel dos segles abans, revisaren tot el que s'hi havia establert per actualitzar-ne el contingut i fer una nova redacció. Va ser certament un treball laboriós.

Les noves taules contenien els cursos mitjans, al llarg de l'any, del Sol, de la Lluna i de tots els planetes; la declinació del Sol, situació matinal o vespertina dels planetes; còmput del temps i molts altres detalls. Van ser redactades en castellà i potser això va retardar la seva entrada a Europa, on encara s'utilitzaven les d'Azarquiel. A París consta que no les admeteren fins al 1296. Però de mica en mica aquestes *Tablas Alfonsíes*, com les anomenaren, es van obrir pas i la seva excel·lent qualitat i precisió acabaren imposant-se i es convertiren en les taules astronòmiques oficials a tots els països europeus.

Com a curiositat, es conta que el rei Alfons algunes vegades acudia a les disquisicions dels astrònoms que composaven les *Tablas* i, com que fonamentalment encara es manejaven amb el sistema ptolemaic de pensar que els planetes recorrien el seu cercle deferent fent epicles i superepicles, davant d'aquell garbuix el rei exclamà: «Si nostre Senyor m'hagués cridat a consulta quan va fer el món, li hauria aconsellat fer-lo més senzill.» Potser és llegenda. El que nosaltres hi afegirem és que, de fet, el cosmos és senzill: tots els moviments dels astres segueixen un sol principi fàcil d'entendre; la llei newtoniana de l'atracció directament proporcional a les seves masses i inversament proporcional al quadrat de la distància que els separa. Però encara hauran de passar més de tres segles perquè es descobreixi aquesta llei.

RADIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris Evangeli Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental

Dimarts

23.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris Evangeli Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental

Dimecres

19.00-20.00	Parlem clar
23.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes

01.00-02.00

02.00-02.30

02.30-07.00

Dijous

19.00-20.00	Temps d'oci
23.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris Evangeli Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental

Divendres

19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris Evangeli Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-14.00	Trotamundos (turisme

14.00-00.00	Radiofórmula
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris Evangeli Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santoral
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
10.00-12.00	Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-18.00	Radiofórmula
18.00-18.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00	La cantata del diumenge (música de Bach)
21.00-23.00	Melodies de fe (música cristiana)
23.45-00.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30	Pregària de Completes
00.30-01.00	Cova de Country Jazz
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

Diumenge 25

08.45	Islam hoy Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.00	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.15	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.30	Con todos los acentos Revista setmanal de servei públic dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola. Directora: Delfina Simón.
10.00	Últimas preguntas «Retos de la educación hoy.» A l'inici del curs revisem amb la pedagoga Carmen Güaita uns quants aspectes de l'educació dels infants i dels joves. Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio «Familia en misión. (II)» Cecilia Pérez, muller de Vicente —a qui vam poder conèixer en el programa de la setmana passada— i mare de nou fills completa un relat missioner, de fe viscuda en família, en un lloc com el Kadzajistan, on han format una petita comunitat catòlica. Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Missa Retransmissió de la santa missa amb la participació d'una coral convidada. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)
11.20	Els camins de la calma «El Pedraforca.»

Fem un recorregut a l'ombra d'una de les muntanyes més simbòliques de Catalunya: el Pedraforca. Visitem, entre altres, l'església de Santa Maria de Gósol i l'església de Sant Esteve de Tuixent.
Director: Ferran González.

Dilluns 26

17.00	Pueblo de Dios «Zambia: miseria en un país rico.» Zàmbia és un país africà d'11 milions d'habitants, amb una renda per càpita de 340 dòlars i una esperança de vida de 32 anys. Els missioners espanyols de l'IEME fan una gran tasca en els àmbits de promoció de la dona, l'atenció sanitària i l'educació infantil. Director: Julián del Olmo.
-------	--

Diumenge 25

10.15	Signes dels Temps Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.
-------	---

Divendres 23

20.00	Creure avui El programa reprendrà les emissions aquest mes d'octubre.
-------	--

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Música i missatge

□ Barcelona 106.6	□ Tortosa 90.1	□ Lleida 91.5
□ Tarragona 100.6	□ Garraf 96.8	□ Cerdanya 104.4
□ Catalunya Central 93.7	□ Vic 91.3	□ La Seu d'Urgell 105.0
□ Girona 103.4		□ Andorra 107.5

www.radioestel.com

SETEMBRE ÉS EL MES CONSAGRAT A SANT MIQUEL ARCÀNGEL

Internet

• **ARSIS.**— Aquesta fundació ofereix cursos en línia per a ONG i persones involucrades en el món de la solidaritat. S'imparteixen a través de la seva aula virtual i la matrícula està oberta tot l'any. *Curso práctico de captación de fondos; Cómo vivir los valores en una organización; Liderar con management las organizaciones.* Més informació, <http://formacion.arsis.org>, trucant al 902 888 607, o escrivint a montse@arsis.org

• **TUCUMAN.**— L'arquebisbat de Tucuman ha llançat la seva pàgina oficial d'Internet, www.arztucuman.org.ar, amb informació actualitzada sobre els esdeveniments diocesans, les novetats de cada comunitat, els documents oficials de l'Església local, de l'episcopat nacional i del Vaticà.

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 2 al 8 d'octubre, dirigits per Modesto Vázquez-Gundín, s.j., a la casa d'exercicis de San Ignacio de Celorio (Astúries). Més informació: tel. 985 400 788.

• **MERCEDARIS.**— Acción Liberadora convida tots els membres de la família mercedària (religiosos, religiosos i laics), voluntaris i col·laboradors a participar en la III Trobada de Reflexió, Diàleg i Treball del 7 al 9 d'octubre. La trobada serà a Madrid. Més informació: tel. 915 222 783, a/e: marisol@fundacional.e.telefonica.es

• **SALUT MENTAL.**— Ignacio Marquín, psicòleg i psicoterapeuta, impartirà a Ciempozuelos (Madrid), els dies 15 i 16 d'octubre, el curs *Autoestima, crecimiento y valoración personal*, dirigit als voluntaris i a totes les persones interessades en l'àmbit de la salut mental. Més informació: a/e: 01pastoral@hscmadrid.org, web: www.hospitalarias.org

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— Del 23 al 29 d'octubre, dirigits per Julio Colomer, s.j., a la casa d'exercicis Quinta Julieta de Saragossa. Més informació: tel. 976 272 150.

Barcelona

• **BASÍLICA DE LA MERCÈ.**— Amb motiu de la festa de la Mare de Déu de la Mercè, se celebren una sèrie d'actes. El dimarts 20, dimecres 21 i dijous 22, Solemne Triduum en honor de la Mare de Déu de la Mercè. A les 19.00 h, Sant Rosari, pregàries a la Mare de Déu i a les 19.30 h, celebració de l'Eucaristia.

Divendres 23, missa a les 12, 13, 18, 19 i 20 h. A les 19.45, vespres amb la participació de la Federació de Cristians de Catalunya. A les 21.00, concert de l'Orquestra de Cambra de Vic, dirigida per Jordi Mora, i Orgue Romàntic de la basílica, a càrrec de Raul Prieto, organista titular.

Dissabte 24, missa a les 8, 9, 10.30, 12, 13 i 14 h. A les 10.30, missa solemne presidida per l'arquebisbe, Mons. Lluís Martínez i Sistach, amb la participació del Cor d'Antics Cantaires de l'Orfeó Gracienc, la Capella de Música de Santa Maria de Mollet i l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. A l'ofertori, ofrena floral de les cases regionals. A la tarda, missa a les 18, 19 i 20 h. A les 19.45 h, Sant Rosari i pregàries a la Mare de Déu de la Mercè.

Diumenge 25, missa a les 10, 11, 12 i 13 h al matí i a la tarda, a les 18, 19 i 20.30 h. A les 17.30, processó solemne de la Mare de Déu de la Mercè pels carrers de la ciutat.

Del 26 de setembre al 3 d'octubre, a les 19.30 h, Octavari de la Mare de Déu de la Mercè i Eucaristia.

• **BELLESGUARD.**— Actes de celebració de 25 anys. El diumenge 25 de setembre, a les 17.30 h, concert de Xavier Relats, flauta; Pere Pagés, orgue, i a les 19.00 h, vespres. El dimarts 27, a les 19.00 h, eucaristia presidida per Mn. Josep A. Arenas, delegat episcopal per a la Vida Consagrada i concelebrada per tots els sacerdots que van estar presents en la Dedicació de l'església fa 25 anys. El dijous 29, a les 19.00 h, Vespres de N.P. Sant Jeroni i a les 21.30 h, ofici de lectura i vespres. El divendres 30, a les 19.00 h, eucaristia presidida per l'arquebisbe Mons. Lluís Martínez Sistach. També ens acompanyarà el gremi d'Editors i Llibreters, que té sant Jeroni per patró. El diumen-

ge 2 d'octubre, a les 11.00 h, Eucaristia; a les 12.00, *Hebron*, Cantata núm. 3 per a cor, orgue i percussió; a les 17.30 h, *Les cartes de sant Jeroni*, conferència a càrrec de Montserrat Puig i Cardona, llicenciada en Sagrada Escripura i a les 19.00 h, vespres. També durant tota la setmana restarà oberta una exposició-recordatori de la Dedicació de l'església, fa 25 anys. (c/ Bellesguard, s/n.)

• **CAIXAFÒRUM.**— El 27 i 28 de setembre, de 16.00 a 20.00, seminari sobre *Cooperació per al desenvolupament amb perspectiva de gènere*; el 29, a les 19.00, conferència de Sebastià Serrano (catedràtic de lingüística de la UB), sobre *Comunicació i fragilitat*. Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, a/e: info.fundacio@lacaixa.es, web: www.fundacio.lacaixa.es

• **DOMUND.**— El 28 de setembre, a les 18.00, reunió per preparar l'animació de l'octubre missioner al CEP (c/ Riva-denyra, 6).

• **SAN GABRIEL.**— El 2 d'octubre, a les 12.00, missa al santuari de la Mare de Déu de l'Ajuda (Sant Pere més Baix, 18); el 4, a les 20.00, missa per als socis i difunts dels Amics dels Goigs.

• **CAPELLA DE SANTA ÀGATA.**— El 2 d'octubre, a les 20.00 h, concert de cançons de trobadors sobre l'amor cortès, a càrrec de Maria Laffite. (Plaça del Rei, 1.)

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El dilluns 3 d'octubre, a les 19.00 h, conferència *Els dilluns dels drets humans*, a càrrec d'Eduard Ibáñez, director de Justícia i Pau de Barcelona. (Roger de Llúria, 13). Entrada lliure.

• **ASSOCIACIÓ AMICS DE MARIA BENEDICTA.**— «Coneixes Jesús?», si el vols conèixer, uneix-te a algun dels grups bíblics que organitza aquesta associació. S'ofereix en diferents llocs i horaris. El primer grup començarà el dilluns 3 d'octubre. Per a més informació, tel. 932 370 365 - 680 949 841 matins.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**—

ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE PERSONES SEPARADES I DIVORCIADES

Acrisdi, associació fundada pel P. Jordán Gallego, dominic, amb seu social al c/ Bailèn, 10 de Barcelona (pares dominics).

És una entitat seglar amb el compromís d'acollir, ajudar i compartir amistat amb les persones que, a causa de separació o divorci, desitgen superar els problemes que comporta la seva situació.

Local social: Pares Dominics c/ Bailèn, 10 - 08010 Barcelona
Horari d'oficina dilluns i dimecres de 18 a 20 h

Tel. 932 323 482 - 932 314 807

Local d'esbarjo: Orfeó Gracienc c/ Astúries, 83 - 08012 Barcelona

Tots els dies feiners de 19 a 22 h

a/e: acrisdi@softhome.net

web: bcn.es/tjussana/acrisdi

ENS NECESSITES I ET NECESSITEM!

TRUCA'NS

ALBA RESIDÈNCIA D'ÀVIES

PER GAUDIR D'UN ESTIU SENSE
CALOR I BEN ASSISTIDA

- Torre en plena naturalesa
- A 10 minuts del centre de la ciutat
- Zona Sarrià, al peu del funicular de Vallvidrera
- També centre de dia, amb horari lliure, fins i tot per hores
- Preus assequibles

Visiteu-nos i us en convencereu

Tel. 932 039 740

correu electrònic: isalbaa@terra.es

NECESITAN UN PADRINO! ¿QUIERES SER TÚ?

DIRECTAMENTE Y A TRAVÉS DE MISIONEROS CATÓLICOS DE MÁS DE 40 ÓRDENES RELIGIOSAS, EN 1.100 PROYECTOS DE 26 PAÍSES DEL TERCER MUNDO.

¿QUÉ SIGNIFICA APADRINAMIENTO?

Para un niño: alimento diario, atención médico-dental, ropa, oportunidad de ir a la escuela cada día, y sentirse querido por usted.

Para la familia del niño: instrucción sobre nutrición, higiene, alfabetización, educación en el cuidado del niño, y formación profesional.

Para los misioneros/as: recibir con alegría su colaboración en la labor humanitaria que realizan por los pobres, humildes, enfermos y necesitados. Por amor, entrega y servicio al Evangelio.

18.03 euros mensuales pueden hacerlo posible

DELEGACIÓN DE LA FUNDACIÓN CRISTIANA
PARA NIÑOS Y ANCIANOS

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel: 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnaes.org

Des del carrer

Des que fa més de 30 anys va descobrir la psicologia humanista, M. Ángeles de los Ríos no ha deixat de treballar de valent per aplicar-la en conjunció amb l'espiritualitat cristiana. Ha estat pionera en aquest camp i fruit d'aquesta obstinació va néixer Novahumanitas, una associació sense ànim de lucre que es basa en la psicopedagogia del creixement humà. El seu objectiu és afavorir un mètode senzill i eficaç per autodescobrir-se i comprendre's, per desenvolupar els dinamismes de vida més profunds de l'ésser humà i caminar així cap a una felicitat més gran i una plenitud interior. Aquest proper mes d'octubre, M. Ángeles de los Ríos impartirà dos cursos a Barcelona. Qui hi estigui interessat pot posar-s'hi en contacte a través del tel. 616 164 006.

M. Ángeles de los Ríos és teòloga, psicopedagoga i fundadora de l'associació Novahumanitas

«No podem trobar Déu si abans no ens trobem nosaltres mateixos»

—Què enteneu a Novahumanitas per «creixement i desenvolupament personal»?

—És el creixement de la part més sagrada, més interior, més profunda i més rica de l'ésser humà. La paraula *humà* ve d'*humus*, que és aquesta terra negra rica dels nostres jardins. Quan parlem del creixement de l'ésser humà parlem del desenvolupament en primeríssim lloc dels valors i realitats profundes que constitueixen la base essencial i positiva de tota persona. Es tracta de desenvolupar totes les seves riqueses humanes —a tots els nivells: afectius, intel·lectuals, físics, sexuals...— però d'acord amb aquests valors essencials que ens fan ser persones.

—Quins són aquests valors?

—La convivència, la gratitud, el respecte, la veritat, la justícia, l'amor... i, evidentment, també la fe. Són els valors més intrínsecament humans. I generalment s'identifiquen amb els valors cristians, perquè tot el que és cristià no deixa de ser plenament humà. Després de 25 anys treballant en l'àmbit de la psicopedagogia puc dir que tot el que diu la bona psicologia de l'ésser humà es pot confirmar amb la Paraula de Déu, l'espiritualitat i la teologia.

—Com ho podem fer per connectar amb aquests valors positius?

—La psicologia humanista, que és la que prenem com a referència a Novahumanitas, aposta per una sèrie d'experiències d'introspecció i autoanàlisi. Són sessions de trobada de l'home amb si mateix. El repte és que la persona experimenti els valors humans essencials com els únics que la poden fer sentir autorealitzada i feliç. Es tracta de viure el més profund del meu ésser i per a això la maièutica és un mètode privilegiat. L'objectiu és deixar caure preguntes en el món interior, al cor, perquè la persona senti i experimenti la resposta, més enllà del que pensa o del que sap. Tots busquem la famosa autoestima i la felicitat. No obstant això, la felicitat no és cap objectiu a aconseguir, no es pot comprar, sinó que és un fruit. Només s'experimenta i se sent com a conseqüència de la vivència i aplicació en la vida dels valors més nobles que portem a dins.

—Si és així, per què ens costa tant de viure'ls?

—L'home està completament distret. La gran majoria dels nostres contemporanis són uns estranys per a ells mateixos. Ens absorbeixen tantes coses exteriors que no hi ha espai per a la mirada interior. El retorn cap a l'interi-

or ens faria molt de bé, ens relaxaria i alleujaria el nostre estrès. Però, en lloc del repòs autèntic, no només per al cos, sinó sobretot per al psiquisme, l'única cosa que es busca avui dia és l'evasió.

—I després vénen les depressions...

—L'ésser humà pateix tots aquest trastorns psicològics perquè no té raó per viure. Allò que l'home necessita més avui és la voluntat de sentit, com deia Víctor Frankl. És poder trobar l'essència de les coses. Perquè quan hi ha dimensions profundes, transcendents, es pot afrontar qualsevol situació amb una solidesa que no permet que l'ésser humà caigui tan fàcilment en depressions. Frankl, que va estar en un camp de concentració, va dir que, fins i tot allà la vida pot tenir sentit, fins el fet d'entrar en un forn de gas amb el cap ben dret resant el Parenostre o el *Shema Israel*.

L'essencial de l'home és a dins seu i és inútil que busquem a fora el que només podem trobar a dins. Fins i tot per trobar-nos amb Déu abans ens hem de trobar nosaltres mateixos. És un procés d'autodescobriment, de trobada amb la dimensió profunda de si mateix, que conté també el do de Déu.

Samuel Gutiérrez

Màxima audiència

Fa pocs dies TV3 va emetre en horari de màxima audiència una entrevista al conegudíssim bisbe emèrit de la diòcesi brasilera de São Félix do Araguaia, Mons. Pere Casaldàliga. Al llarg de l'hora que va durar el programa Casaldàliga va respondre d'una manera entenedora i familiar les preguntes de la periodista Mònica Terribas, i va demostrar ser un home prudent i intel·ligent, sense renunciar en cap moment a la denúncia de l'explotació i la misèria.

Posteriorment s'ha sabut que aquest programa va ser dels més vistos a Catalunya el dia que es va emetre, amb una mitjana, segons una empresa de mesurages del sector comunicatiu, de 494.000 espectadors i amb una punta que va superar els 650.000! Aquestes xifres espectaculars desmenteixen d'una manera escandalosa la idea que un espai televisiu amb contingut religiós necessàriament ha de tenir molt poca audiència i que només els programes de contingut ximple i vulgar són d'acceptació massiva. El tema religiós, sobretot, en televisió, quan està ben tractat, no és pas marginal. Al contrari, queda demostrat que té un públic potencial molt més elevat del que sovint se'ns vol fer creure.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Sant Egidi 2005

Aquest any ha estat Lió la ciutat escollida per la Comunitat de Sant Egidi. Com sempre —i aquesta era la dinovena trobada— s'hi han aplegat creients de totes les religions per tal de pregar —i, per tant, de comprometre's a fons— per la pau. El lema era «Fer créixer un humanisme de pau». La gràcia d'aquests aplecs és que, més enllà de les seves ponències i dels seus col·loquis, el fet mateix de trobar-se i l'ambient que s'hi crea ja en transmet el missatge. «És impressionat comprovar —ha escrit Jean-Dominique Durand— que es pot ser jueu i musulmà... i parlar-se amb confiança.» En aquesta mateixa línia és també remarcable que a les trobades de Sant Egidi s'hi lliguin sempre amistats personals. Es passa, així, d'un diàleg interreligiós fet d'idees, a un altre de més vivent que arrela en el coneixement personal i l'estimació mútua.

En els últims anys s'han fet evidents les noves dificultats per a la convivència internacional que deriven del terrorisme. Justament pocs dies després de la trobada de Barcelona, de tan grata memòria, ens colpia la tragèdia de l'11-S a Nova York. Hi ha un abans i un després d'aquella data. A partir d'aleshores, parlar de terrorisme és parlar d'una altra cosa. Com ho és parlar de pau. El document de Lió ho deixa veure clarament quan diu: «La violència humilia els homes i desacredita la causa de qui la utilitza. El món està cansat de viure amb por. Les religions no volen la violència, ni la guerra, ni el terrorisme. Ho proclamem davant de tots els homes. La pau és el nom de Déu. Déu no vol l'eliminació de l'altre.»

Les aportacions al diàleg entre les religions han estat riques i suggestives. L'arquebisbe de Canterbury, l'anglicà Rowan Williams, subratllava la necessitat de ser humil en el diàleg: «Necessito ser sorprès pel meu Déu, i tenir ganes de ser sorprès.» I Amos Luzzato, president de les comunitats jueves itali-

anes, afegia: «Cada participant en el diàleg ha d'estar disposat a rebre alguna cosa dels altres, quelcom de nou i de vàlid, amb vista a incorporar-ho a la seva acció, a la seva vida, al seu pensament.» I accentuava encara més l'audàcia, en afirmar: «Cal saber obrir-se al dubte, per tal de trobar, tots junts, solucions.» Per la seva part, Imam Seyed Mohammad Mousavi, imà iranès, deia: «Si algú predica l'odi, no pot ser considerat home de religió. L'home de religió predica la solidaritat entre els pobles. Els joves que s'enfonsen en la foscor del terrorisme ignoren la veritable religió, pateixen complexos, problemes psicològics. L'islam és una religió d'equilibri: cal condemnar qualsevol forma d'extremisme, si bé cal també saber distingir entre els terroristes i l'islam; com entre el govern israelià i el judaisme; o entre certs cristians i el cristianisme...» Reconforta sentir aquestes reflexions, de la boca dels diversos mestres religiosos, en contrast amb tants confusionismes, amb tantes generalitzacions, amb tants prejudicis que ens envolten.

Serà Assís la seu de la propera trobada de Sant Egidi, la del 2006, vintè aniversari d'aquella primera que va presidir Joan Pau II? En qualsevol hipòtesi, allò més important és el treball de cada dia. «Que cadascú de nosaltres reculli un trosset del mantell del profeta Elies repartit a Assís», com ha dit a Lió el cardenal Roger Etchegaray.

Ara mateix

Rauxa